UN SURÎS CU TOTUL SPECIAL

SCHITA DE *Mihaela Monoranu*

Dacă stau să mă gîndesc bine, cred că întrebările la care am răspuns cel mai des la viața mea sînt următoarele: cum te cheamă, cîți ani ai, cum înveți? Am observat că puțini sînt oamenii care, trecînd pe lîngă un copil, să nu-l întrebe așa ceva. Asta, dacă vreți să știți părerea mea, mi se pare extraordinar. Mai demult, pe cînd al treilea punct din acest minunat chestionar, după părerea mea, nu se ivise încă, răspundeam prompt și cu strălucire la întrebarea: cînd mergi la școală? Folosesc prilejul să vă spun că a învăța de mîntuială este rău din toate punctele de vedere. Ascultați-mă pe mine. Cei care au învățat întotdeauna bine nu știu una, ceilalți... nu știu alta. Eu știu totul. Din punctul în care mă aflu eu acum am, cum s-ar zice, o vedere generală. Aflați de la mine că, a răspunde la a treia întrebare cu așa și așa, e absolut nesuferit. Plus că, de un număr apreciabil de ori, apărusem la **Semafor.** Aproape că mă împrietenisem cu Victor Victor, care îmi făcea caricatura, venea lîngă mine în bancă și-mi spunea «întoarce-te în profil, nu așa, încă puțin, așa, foarte bine.» Ajunsesem personaj de serial, Victor Victor devenise celebru datorită mie. Caricaturile erau foarte hazlii, dar cuvintele care le însoțeau nu prea. «Tibi Sava se distrează în loc să-și facă lecțiile». Și așa mai departe. Ei bine, nimic mai neadevărat; nu cred o iotă din chestia cu distracția. Vai de așa distracție, pe cuvîntul meu, n-o doresc nimănui, numai cît te perpelești. Nu faci decît să stai îngrijorat și să te întrebi — să-mi fac lecțiile, ori să mă duc cu sania, să-mi scriu compunerea, ori să ies la patinaj? În timpul acesta, culmea ironiei, cei care au terminat treaba se distrează de minune, îi auzi, îi vezi prin fereastră, și tot despre tine spun că nu faci decît să te distrezi. Nu am destule cuvinte să vă spun cît de nefericit și de hărțuit e cineva care nu învață. Și am bănuiala că tot așa se simte și un om mare care nu muncește, dacă o fi existînd așa ceva. Amărît și nenorocit. Vă dau un sfat: nu vă încredeți în înșelătoarea impresie că dacă acum te simți leneș și nehotărît, tu cel de peste două ceasuri ai să fii un altfel de om. Nu, n-are nici un rost să așteptați încrezători întîlnirea cu un astfel de personaj: e o întîlnire absolut dezamăgitoare. Așa că n-ai altceva de făcut decît să te apuci să-ți faci repede — repede, înainte de culcare, cîteva lecții care în cele din urmă îți dau dreptul să răspunzi la cunoscuta întrebare cu: așa și așa. Nesuferită expresie.

Mi-ar face plăcere să vă opriți cîteva secunde în fața **Semaforului** din școala noastră. Sînt tot acolo, prezent, dar nu în chip de personaj, ci de autor. Împărtășesc, cum s-ar zice, și altora din experiența mea. Spre a vă spune întregul adevăr, aflați că marea mea ho-

---

Cutezătorii
RECREAȚIA MARE

O CONTRĂ... FĂRĂ MĂNUȘI!

A sunat clopoțelul, a venit recreația (mare sau mică), tocmai ai luat o notă (mare sau mică), ieși pe culoar sau pe-afară mai necăjit, mai vesel, scoți totuși sandvișul și...

Ei, acum e acum!

Ți se pot întîmpla mai multe lucruri: unele simpatice, altele indiferente, dar închipuiește-ți că tocmai cînd dai să înghiți, te trezești cu un ghiont înfundat de ți se taie răsuflarea. Nu, amicul n-a greșit: n-a fost vorba de-o hîrjoană de recreație, nici de-un semn amical gen «Ce mai faci, Tudorele?», nici chiar de rugămintea cuiva, tot dintr-a III-a, ca tine, de a face un schimb de sandvișuri. O durere înfiptă ți-a încremenit coastele, nu mai vezi în fața ochilor, iar cînd în sfîrșit vezi... zărești în fața ta figura batjocoritoare a unuia dintr-a VII-a și atunci te doare dintr-o dată și mai tare.

Te doare pentru că știi că tot acesta te-a mai lovit, că i-a mai lovit și pe alții; că s-ar putea să te mai lovească...

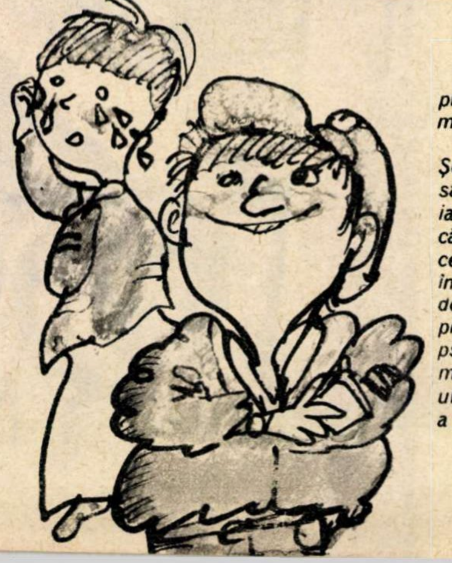

*

— De ce dai în mine? îndrăznește prichindelul, ținîndu-și cu greu lacrimile.

Dar Victor H. și Ion I., clasa a VIII-a, Școala generală nr. 6, Tulcea, sînt gata să-i mai dea unul sau două ghionturi, iar piciul știe asta și... fuge. Fuge pentru că aici, spre deosebire de alte părți, cei doi campioni ai pumnului lucrează în colaborare. Cum s-ar zice, curaj mare: doi de-a VIII-a pe unul de-a III-a! Campionul pumnului are această ciudată psihologie: tare la upercut, el e slab la morală. Știe că luptă pentru o cauză urîtă și caută sprijin în lipsa de obraz a altuia ca el.

— De ce dai în mine?

Ei da: replica asta n-are șanse de reușită dacă o spune celor doi pumnagii numai el, piciul de-a III-a, într-o recreație ca oricare alta.

Dați-le însă voi o «contră» decisivă: la Semafor, într-o adunare, cu sprijinul tovarășilor profesori, al părinților... «eroilor» înșiși. Nu la upercut, pe nepregătite, așa cum le place lor, ci deschis și direct «la obraz»!

Dar cu aceeași monedă: adică **fără mănuși.**

I. TRAIAN

EPIGRAME

UNUIA CARE N-ARE GRIJĂ DE CĂRȚI

Tot văd pagini întrerupte:
Ăsta citește... pe rupte!

UNUI CODAȘ

E ultimul, o știe oricine
În urma lui doar... umbra vine.

UNUI LENEȘ

Dacă cineva-l întreabă,
El cu munca n-are treabă.

TITI GHEORGHIU-VASLUI

tărîre am luat-o într-o oră de română. Presupun că fiecare ajunge să trăiască o împrejurare care-l face să ia marea hotărîre a vieții lui. Ei bine, e vorba despre o compunere. Terminasem de învățat despre figurile de stil, iar compunerea consta în a descrie anotimpul toamnei folosind figurile de stil învățate. A citit Adriana, tovarășul profesor i-a spus bine, adu carnetul, zece, și pe urmă am citit eu. Am primit nota opt, dar în schimb cîte laude! Nu vi se pare paradoxal, nici o laudă pentru zece, și o grămadă de aprecieri pentru opt? Numai că, vedeți, era pentru prima oară cînd mă străduisem ceva mai mult, eram o surpriză. Am hotărît pe loc să nu mai fiu o surpriză. Poate că nu v-ar veni să credeți că cineva se poate schimba de la o zi la alta. În ceea ce mă privește, trebuie să-mi dați crezare, de la o zi la alta m-am schimbat. Victor Victor a rămas, cum s-ar zice, cu penelul în aer, nu mai avea de ce să mă deseneze nici din față și nici din profil, a trebuit să pună «sfîrșit» celebrului lui serial de succes.

Stau și mă gîndesc dacă e cu totul adevărat ce-am spus. Dacă nu cumva a mai existat și un motiv foarte puternic. Pe vremea, devenită acum pentru mine imemorială, adică anul trecut, cînd învățam așa și așa, momentul în care anunțam acasă o ședință cu părinții era... mi-e greu să spun cum era, nu vreau să-mi amintesc. Și totuși... îmi amintesc. Tata se uita la mama, mama se uita la tata. În tăcere. Credeți ori nu, dar de un an încoace, se duc amîndoi la ședințe. Nu-i nevoie sa se ducă amîndoi, dar așa fac. În intervalul de zile, de la primirea invitației, și pînă la data ședinței, în casă la noi poți să auzi fraze de felul următor: nu, n-o să fim acasă joi seara, avem ședință cu părinții; cu nici un chip nu putem lipsi nici unul din noi... Și așa mai departe.

Rămîn acasă cu Alinuța. Lumina parcă ar susura încetișor. Nu pot să învăț, sînt un pic fericit și un pic neliniștit. Îi fac Alinei jocuri din cartoane colorate, îi citesc povești, și în tot acest timp trag cu urechea spre stradă. În cele din urmă deslușesc glasuri, murmure neînțelese, tata și mama mai zăbovesc cîteva clipe cu ceilalți, înainte de a se despărți în fața casei noastre. Apoi aud cum își scutură zăpada de pe tălpi și intră. Aștept nerăbdător. Nu că mi-ar spune vreodată ceva anume, fiindcă de obicei spun: ah, ce puișor de ger, dar e frumos, e o vreme minunată. Să nu-mi spuneți mie că doar despre ger, despre vreme e vorba. Cel mai drăgălaș puișor de ger, și cea mai sclipitoare zăpadă n-ar însemna nimic dacă ei n-ar fi bucuroși. Trec pe lîngă mine, care le-am deschis ușa, îmi răvășesc pe rînd părul de pe creștet, iar dacă îmi ridic ochii, zăresc pe fața lor un zîmbet. Este zîmbetul caracteristic «de după ședințele cu părinții», un surîs cu totul special: parcă ar fi adresat și clipei de față, dar în același timp și unei depărtări, în viitor. Știți ceva? Chiar dacă n-ar mai exista nici un alt motiv, nici unul, numai pentru asta merită să înveți pe rupte. Ascultați-mă pe mine!

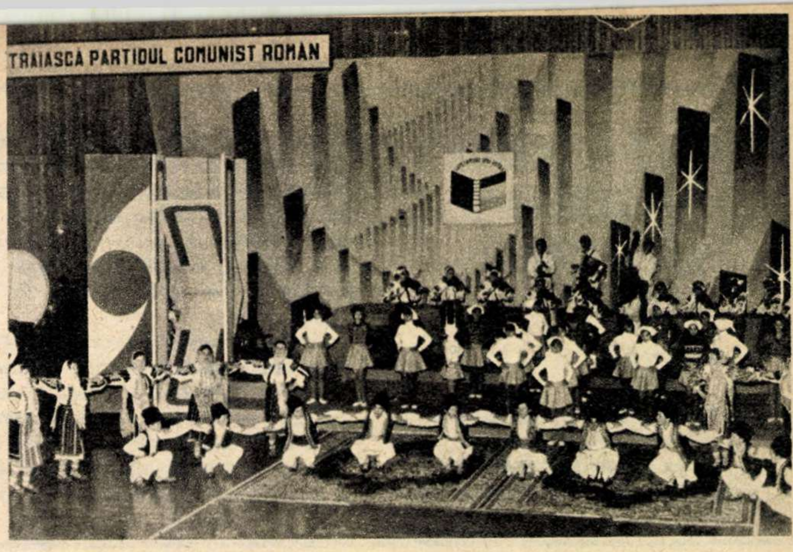

AGENDA CONCURSULUI «CUTEZĂTORI SPRE VIITOR»

Duminică seara, pe micul ecran veți putea urmări cea de a 19-a emisiune a concursului «Cutezători spre viitor», realizată de astă dată de pionierii și șoimii patriei din județele Botoșani și Buzău cu sprijinul colegilor lor din Bacău, orașul gazdă al întîlnirii. Peste 2 000 de spectatori din cele trei județe au asistat — în timpul filmărilor — la un spectacol pionieresc frumos, interesant, cu neașteptate răsturnări de scor. Spre a nu vă diminua satisfacția urmăririi probelor, nu vă vom desconspira rezultatele concursului. Vă semnalăm doar ambiția cu care echipajele teoretice, de pictură, sportive și de perspicacitate au luptat pînă în ultima clipă pentru a contribui la obținerea victoriei.

Șoimii patriei din Buzău, într-un număr artistic feeric, ne aduc pe scenă o zi de iarnă, iar cei din Botoșani, răspunzînd întrebării «Cine-i cel mai puternic din lume?», aduc un sincer omagiu părinților lor, oamenilor muncii. Spectacolele pionierilor aduc, spre finalul emisiunii, într-un limbaj artistic plin de prospețime, bucuria vieții și muncii tinerei generații, angajarea pionierilor de a traduce în viață, alături de întregul popor, hotărîrile celui de al XII-lea Congres al partidului. Micuța solistă de muzică populară Laura Ștefănescu din Botoșani, dansurile populare din Flămînzi și Bisoca, reputatul cor pionieresc al Școlii generale nr. 6 din Botoșani, condus de profesorul Gheorghe Timofte, dansurile tematice ale Școlii generale nr. 15 și grupul folk al Școlii de nevăzători, ambele din Buzău — forțe artistice autentice puse în valoare de regizorii Constantin Mihai — Buzău și Stelian Preda — Botoșani. au contribuit la o manifestare optimistă și caldă. Notăm în final trei nume: Monica Ileaș, Lucian Bîrzoieș, Cătălin Cîrcu — trei pionieri care prin buna pregătire și prin marea putere de concentrare vor hotărî la sfîrșitul concursului pe care îl veți viziona, reprezentativa județeană care va concura în etapa a doua a concursului.

ION IONAȘCU

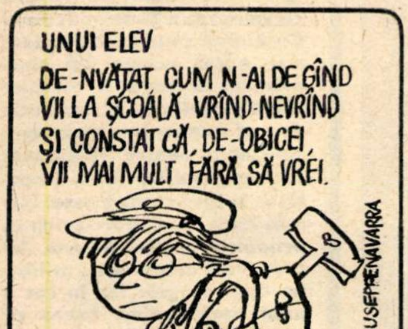
UNUI ELEV
DE-NVĂȚAT CUM N-AI DE GÎND
VII LA ȘCOALĂ VRÎND-NEVRÎND
ȘI CONSTAT CĂ, DE-OBICEI,
VII MAI MULT FĂRĂ SĂ VREI.
GIUSEPPE NAVARRA

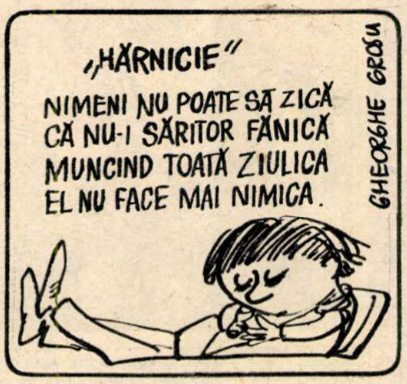

DOI BĂIEȚI... PLIMBĂREȚI!

Eroii acestei întîmplări — Marcel P. și Ionel S. din clasa a VII-a, Galați — sînt fără îndoială, băieți simpatici, veseli și inventivi. De data aceasta însă se poate spune că au întrecut măsura... A, nu vă grăbiți să credeți că au devenit dintr-o dată mult prea simpatici și mult prea veseli iar că inventivitatea i-ar fi dus la o descoperire nemaipomenită. Nu! Ceva mult mai simplu s-a petrecut: Marcel și-a luat din casă economiile, vreo trei sute de lei și, împreună cu bunul său prieten, Ionel, au hotărît să depășească granițele orașului (pe care ei considerau că-l cunosc «ca-n palmă») și să «efectueze» o călătorie mai lungă.

— Eu aș vrea la Timișoara, se arătă dispus Ionel să-i dea o idee prietenului pe cînd se aflau în gară.

— Este cam departe, fu de părere Marcel care, fiind cu gestiunea banilor, se gîndea că nu le vor ajunge și pentru alte cheltuieli neprevăzute.

De fapt, pentru ei totul era de neprevăzut. Chiar și faptul că va veni noaptea și vor trebui să se odihnească. Dar, în sfîrșit, «zarurile fuseseră aruncate». Se aflau la gară, deci trebuiau să plece undeva.

— Hai la Bîrlad. Nu-i departe. Și de-acolo am putea ajunge și la bunicii mei, la Coroiești, hotărî tot Ionel.

Zis și făcut. Spre seară, cei doi băieți plimbăreți se aflau în Bîrlad. Pe străzi începuseră să se aprindă luminile. Oamenii își vedeau de drumurile lor. Numai Marcel și Ionel nu știau ce să facă.

— A venit și noaptea, filozofă Marcel.

— Iar la bunici, numai mîine avem autobuz...

Într-un tîrziu, cînd somnul nu mai putea fi alungat, inventivitatea le veni iarăși în ajutor:

— Am găsit! strigă fericit Marcel.

— Ce, măi, ce-ai găsit? tresări speriat Ionel.

— N-ai văzut în gară salonul «Mama și copilul»? Mergem și ne culcăm acolo, hotărî Marcel.

— Da, unul în calitate de mamă, iar celălalt de copil... mai avu puterea să glumească Ionel.

Frînți de oboseală, fericiți că, în sfîrșit, puteau să se întindă într-un pat, plimbăreții dormeau buștean în timp ce un ofițer de miliție îi privea gînditor, încercînd să-și închipuie îngrijorarea părinților lor.

— Ei, băieți, haideți să dăm telefon acasă...

— Da, da, imediat, răspunseră amîndoi după ce se dezmeticiră, bucuroși că aventura, care începuse să devină de-a dreptul incomodă, lua, în felul acesta, sfîrșit.

ELENA MĂNESCU

PRIVIM CU MÎNDRIE ȘI ÎNCREDERE SPRE VIITORUL PATRIEI

(URMARE DIN PAG. 3)

Directive ne-au dat un răspuns ferm.

În viitoarele două cincinale, țara noastră va desăvîrși construcția societății socialiste multilateral dezvoltate, pas cu adevărat hotărîtor spre edificarea României moderne, pentru care ni se solicită, prin glasul celui mai iubit și mai încercat fiu al țării, bărbăție și abnegație, dăruire fără rezerve, eroism. Este ceea ce dealtfel ne simțim și în stare, dar și datori să dăm.

Ne-am obișnuit să spunem despre copiii noștri că ei sînt viitorul luminos al patriei. Nimic mai frumos, mai înălțător decît acest adevăr! Numai că viitorul acesta se pregătește de pe acum, cu sîrguință, cu inspirație și cu răbdare! Viitorul acesta este contemporan cu noi. Oțelarii, mecanizatorii, constructorii, ciberneticienii, oamenii de știință, poeții de mîine asaltează de pe acum, în condiții materiale și spirituale demne de invidiat, cele mai îndrăznețe piscuri ale cunoașterii.

Cetățenii anului 2000— cei mai mulți dintre noi și, în primul rînd, copiii noștri, copiii de azi și de mîine ai României — vor putea să trăiască aievea, cu ochii deschiși, în patria lor milenară, visul de aur al omenirii, devenit prin strădania tuturora realitate — comunismul!

Victor Babeș 9

Scenariu: LIDA IGIROȘIANU
Desene: SANDU și THEODORA FLOREA

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Savantul Victor Babeș descoperă vaccinul împotriva turbării lucrînd cu Louis Pasteur, la Paris. Întors în țară, unde bîntuia o cumplită epidemie de turbare, lucrează la îmbunătățirea vaccinului și izbutește.

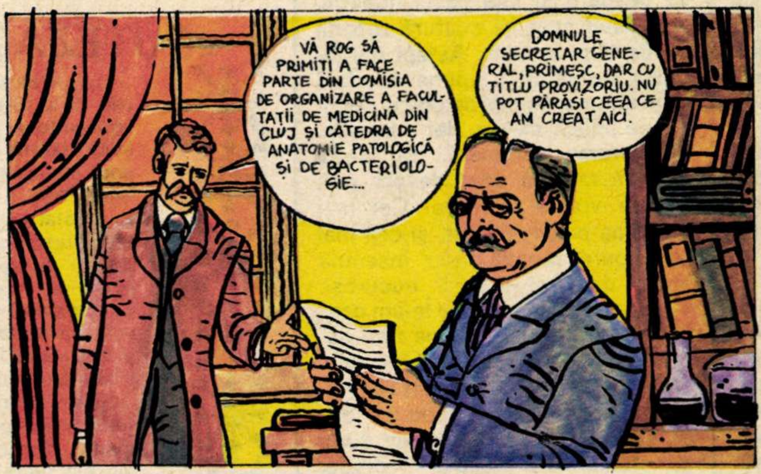
VĂ ROG SĂ PRIMIȚI A FACE PARTE DIN COMISIA DE ORGANIZARE A FACULTĂȚII DE MEDICINĂ DIN CLUJ ȘI CATEDRA DE ANATOMIE PATOLOGICĂ ȘI DE BACTERIOLOGIE...
DOMNULE SECRETAR GENERAL, PRIMESC, DAR CU TITLU PROVIZORIU. NU POT PĂRĂSI CEEA CE AM CREAT AICI.

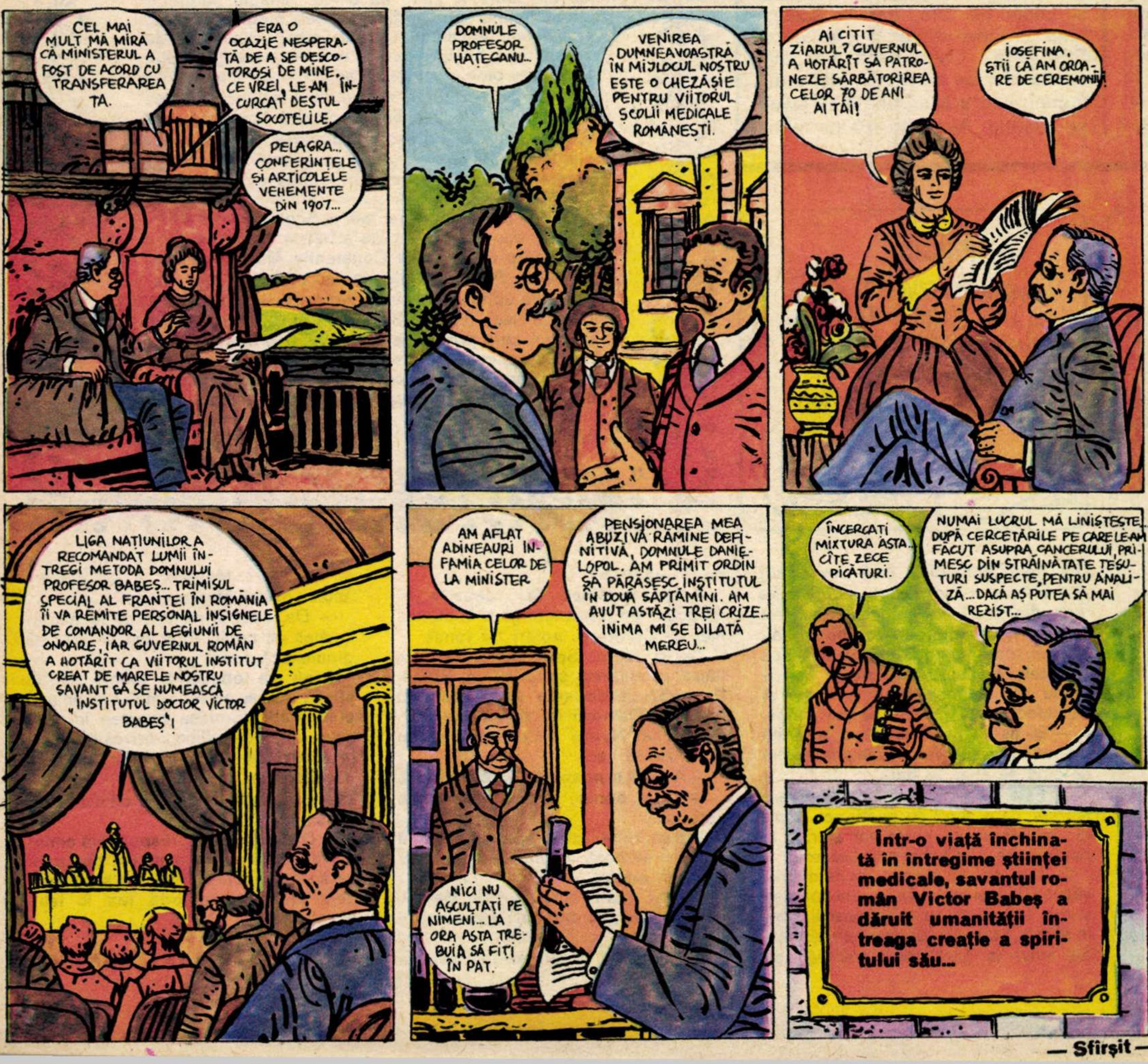
CEL MAI MULT MĂ MIRĂ CĂ MINISTERUL A FOST DE ACORD CU TRANSFERAREA TA.
ERA O OCAZIE NESPERATĂ DE A SE DESCOTOROSI DE MINE. CE VREI, LE-AM ÎNCURCAT DESTUL SOCOTELILE.
PELAGRA... CONFERINȚELE ȘI ARTICOLELE VEHEMENTE DIN 1907...
DOMNULE PROFESOR HAȚEGANU...
VENIREA DUMNEAVOASTRĂ ÎN MIJLOCUL NOSTRU ESTE O CHEZĂȘIE PENTRU VIITORUL ȘCOLII MEDICALE ROMÂNEȘTI.
AI CITIT ZIARUL? GUVERNUL A HOTĂRÎT SĂ PATRONEZE SĂRBĂTORIREA CELOR 70 DE ANI AI TĂI!
IOSEFINA, ȘTII CĂ AM OROARE DE CEREMONII!
LIGA NAȚIUNILOR A RECOMANDAT LUMII ÎNTREGI METODA DOMNULUI PROFESOR BABEȘ... TRIMISUL SPECIAL AL FRANȚEI ÎN ROMÂNIA ÎI VA REMITE PERSONAL INSIGNELE DE COMANDOR AL LEGIUNII DE ONOARE, IAR GUVERNUL ROMÂN A HOTĂRÎT CA VIITORUL INSTITUT CREAT DE MARELE NOSTRU SAVANT SĂ SE NUMEASCĂ „INSTITUTUL DOCTOR VICTOR BABEȘ"!
AM AFLAT ADINEAURI INFAMIA CELOR DE LA MINISTER
PENSIONAREA MEA ABUZIVĂ RĂMÎNE DEFINITIVĂ, DOMNULE DANIELOPOL. AM PRIMIT ORDIN SĂ PĂRĂSESC INSTITUTUL ÎN DOUĂ SĂPTĂMÎNI. AM AVUT ASTĂZI TREI CRIZE... INIMA MI SE DILATĂ MEREU...
NICI NU ASCULTAȚI PE NIMENI... LA ORA ASTA TREBUIA SĂ FIȚI ÎN PAT.
ÎNCERCAȚI MIXTURA ASTA... CÎTE ZECE PICĂTURI.
NUMAI LUCRUL MĂ LINIȘTEȘTE... DUPĂ CERCETĂRILE PE CARE LE-AM FĂCUT ASUPRA CANCERULUI, PRIMESC DIN STRĂINĂTATE ȚESUTURI SUSPECTE, PENTRU ANALIZĂ... DACĂ AȘ PUTEA SĂ MAI REZIST...
Într-o viață închinată în întregime științei medicale, savantul român Victor Babeș a dăruit umanității întreaga creație a spiritului său...

— Sfîrșit —

PENTRU O LUME A PĂCII

În acest An internațional al copilului, în care întreaga umanitate este chemată să reflecte și să acționeze prin fapte concrete pentru asigurarea unor condiții demne de viață tuturor copiilor lumii, cheltuielile militare din lume au ajuns la fabuloasa sumă de 425 miliarde dolari. În timp ce aceste fonduri se risipesc în scopul fabricării mijloacelor de distrugere, sute de milioane de locuitori ai Terrei sînt lipsiți de hrana zilnică, de binefacerile școlii, de locuințe, sînt secerați de boli. Potrivit estimărilor oficiale prezentate, în această toamnă, la Conferința Consiliului Mondial al Alimentației de la Ottawa (Canada), în fiecare an, pe Terra, mor de foame 50 de milioane de oameni.

Într-o lume în care 500 milioane de oameni suferă grav de subnutriție, peste 800 milioane sînt neștiutori de carte, 750 de mii cad secerați, în fiecare lună, de boli cauzate de insalubritatea apei, 250 de milioane de copii sub vîrsta de 14 ani nu pot merge la școală, ș.a., în fiecare zi se cheltuiesc pentru mijloace de distrugere peste un miliard de dolari.

● Reducerea cu mai puțin de 1% a bugetelor militare mondiale ar furniza fonduri suficiente pentru lichidarea foametei pe glob.

În timp ce milioane și milioane de copii și adulți din lume sînt lipsiți de cea mai elementară asistență medicală, pentru construirea unui singur bombardier strategic se irosesc fonduri echivalente cu valoarea a 25 de policlinici. Cu costul unui tanc modern s-ar putea echipa 520 clase primare cu cîte 30 de elevi, iar sumele cheltuite în mai puțin de o zi pentru înarmare ar fi suficiente pentru vaccinarea tuturor copiilor lumii împotriva bolilor contagioase. Numai într-o navă port-avion cu propulsie nucleară este încorporată valoarea a 3 milioane tone de grîu, iar în cea a unui bombardier, hrana pe un an a unui milion de copii.

În acest an se împlinesc două decenii de cînd Adunarea Generală a ONU a adoptat ««Declarația drepturilor copilului», document ale cărui principii oferă un adevărat program menit să ducă la asigurarea unei vieți demne pentru toți copiii lumii. Dar, după cum ați văzut din cifrele de mai sus, nu peste tot umanitatea a putut oferi copiilor «tot ce are mai bun», așa cum stă scris în Declarație.

Dacă numai o parte din fondurile alocate anual, în scopul distrugerii de vieți, ar fi dedicate vieții, satisfacerii atîtor nevoi cu care sînt confruntate sute de milioane de copii, aceștia ar putea crește cu adevărat în demnitate.

ARITMOGRIF SPORTIV

Inlocuind cifrele cu litere, veți afla, pe verticala A-B, numele unei sportive din țara noastră, nume care este rostit cu admirație pe toate meridianele.

Pe cele 13 orizontale veți descoperi diferite sporturi și noțiuni legate de ele.

a

	7	4	1	18	8	
7	2	9	2	10	6	1
11	10	2	3	4	6	1
12	2	10	4	1	2	13
1	2	10	2	10	4	8
4	1	11	5	9	4	8
5	2	1	6	10	2	13
5	9	2	7	12	6	1
5	2	14	2	9	4	8
	10	4	1	10	2	
	4	1	8	14	8	
15	2	11	5	16	8	10
2	9	15	4	10	9	17

b

UN MILION DE PRIETENI

● **«SUBSEMNATA C.P., cl. a șaptea A, Școala generală nr. 1, Cugir, rog a mi se elibera un certificat de proprietate asupra unei jumătăți de bancă, adică jumătate din spătar, jumătate din locul pe care stau și jumătate din tăblia de scris...»** Hazlie și bizară cerere, nu-i așa? Noroc că nici n-a fost scrisă! Colegă cu posibila autoare a imaginarei «cereri», **Cristina Bărăbanț** îmi scrie, dezorientată: **«Cum așez penarul sau cărțile numai cu foarte puțin peste jumătatea băncii, colega mea C.P. mă ceartă, le aruncă pe jos. Ce să fac?»** Nu prea știu... Poate colega ta crede că «stăpînește» jumătate de pupitru ca pe un bun personal? Sau tu ești cam dezordonată și o scoți din sărite? Sau sînteți certate din alt motiv și acum orice nimic a devenit pretext de dispută? Lămuriți-vă între voi. Dacă e să «împărțiți» ceva, vă recomand un lucru mai bun: un 10 mie, unul ție, un 10 ție, unul mie. La toate materiile! ● **DETAȘAMENTUL INVINCIBIL!** Iată o apreciere care am impresia că li se potrivește bine pionierilor clasei a șaptea A, Școala generală nr. 3 din Hunedoara. Au cîștigat ei toate concursurile sportive, artistice etc. la care au participat? Nu (dar în viitor s-ar putea să le cîștige!). Au numai note maxime? Nu (dar în viitor s-ar putea să aibă!). Au înfăptuit lucruri răsunătoare, de mare cutezanță? Nu (dar în viitor s-ar putea să le înfăptuiască!). De ce? Pentru că — așa cum ne scrie **Ileana Dinu,** din această clasă, «**noi, în ultimii doi ani, am insistat în mod special asupra unui scop: disciplina. Nu vreau să mă laud dar acum detașamentul nostru se remarcă prin punctualitate, simț de răspundere, politețe. Cum am procedat? Simplu: ne-am străduit ca ori de cîte ori unul dintre noi greșea, să-i atragem atenția. Am zis «simplu», nu ușor, pentru că a trebuit să facem acest lucru oră de oră, zi de zi, timp de săptămîni, luni, trimestre... Cu fermitate, dar în mod colegial, prietenesc, n-am închis ochii nici la cea mai măruntă abatere. Cine își mai amintește că Rusu Emil și Rusu Cornel, Hrușcovschi Alexandru, Drulesteanu Dan sau Andronache Sorin au fost cîndva... indisciplinați?! Un nou venit nici n-ar crede așa ceva! Ei fac parte acum dintre colegii pe care poți să te bizui — și cel mai frumos e că te poți bizui pe întregul detașament!»** ● **UN «ALPINIST» DE CARE NU E NEVOIE.** Ce-i dă într-o zi prin cap dumnealui, elevului Remus G., din clasa a șasea C, din Avrig-Sibiu? Să pătrundă în clasa lui — care se află **la etajul 1** — nu pe ușă, ci ieșind **pe fereastra** clasei învecinate ca să intre **pe fereastra** clasei sale. Colegul lui, Gabriel Stoica, îmi scrie: **«Remus e nu numai necugetat, ci și egoist, deoarece și-a riscat atît sănătatea lui cît și situația tovarășilor profesori, pentru că dînșii ar fi trebuit — nevinovați! — să dea socoteală dacă pățea ceva!»** De acord cu Gabriel. Ascultă-l bine, Remus! Ascultați-l toți cei care vă lăsați atrași de jocuri periculoase!

La revedere, pe joia viitoare, prieteni!

Ovidiu ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

ȘTAFETĂ

Alcătuiți patru echipe așezate în flanc, una opusă celeilalte, conform schemei. Toți stau în poziția șezînd, cu picioarele încrucișate, în fața unui semn. Numărul 1 de la fiecare echipă ține cîte o carte în mînă.

La un semnal se ridică și aleargă spre stînga sau spre dreapta, căutînd să ajungă cît mai repede la locul său. Odată ajuns, predă cartea numărului 2 și se așază. Numerele 2 aleargă prin golurile lăsate în locurile lor. Numerele 3 procedează identic după ce numerele 2 le-au predat cărțile ș.a.m.d. Echipa care se așază cel mai repede la locuri, este cîștigătoarea.

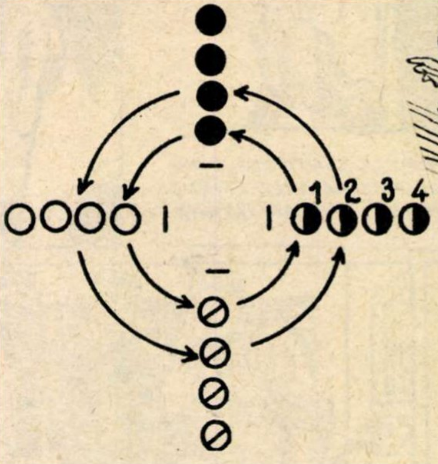

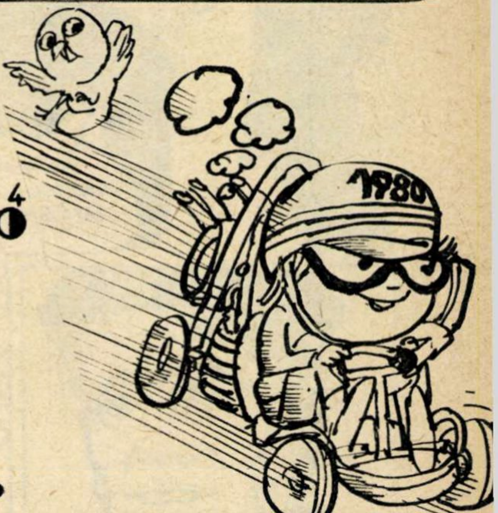

DE VORBĂ CU

ION OBLEMENCO,

antrenorul secund al «Universității» Craiova

Fostul centru atacant al «Universității» Craiova este, acum, antrenorul secund al aceleiași echipe.

— Ce puneți la baza antrenamentelor echipei dumneavoastră? — l-am întrebat.

— În primul rînd, o pregătire fizică generală temeinică. Pe fondul acesteia — o pregătire fizică specifică, la care se adaugă pregătirea tehnico-tactică, aceasta referindu-se atît la cizelarea mijloacelor tehnice ale fiecărui jucător în parte, cît și ale echipei în ansamblu, urmărind ca aceasta să fie totdeauna capabilă să adopte cea mai potrivită tactică de joc în funcție de posibilitățile proprii și de caracteristicile adversarului pe care-l întîlnește.

— Pornind de la aceste considerente, cum vă pregătiți pentru întîlnirea de la Craiova cu echipa vest-germană «Borussia Mőenchengladbach» pe care o întîlniți în turul trei al «CUPEI UEFA»? Ce șansă acordați echipei craiovene?

— Și eu, și antrenorul principal Valentin Stănescu știm acum că adversarii noștri practică un fotbal de angajament, în continuă mișcare, reușind să se apere și să atace cu întreaga echipă. De aceea principala concluzie pe care am și prezentat-o jucătorilor noștri este de a trata fiecare minut, fiecare secundă și moment de joc cu cea mai mare atenție și concentrare. Tocmai marea circulație a jucătorilor «Borussiei» creează în anumite momente posibilități de contraatac și chiar de surprindere a dispozitivelor de joc ale adversarului care se lasă uneori descoperit. În jocul de pe terenul lor, contraatacul este arma noastră de bază. De asemenea, nu vom recurge la retragerea echipei noastre în propriul careu, ci vom încerca, prin manevre tactice, să îndepărtăm cît mai mult pericolul de propriile buturi. Oricum, avem încă o mare șansă să devenim, cum se zice, o «firmă europeană» și nu vrem să ratăm această posibilitate.

— Ca fost golgeter, ca fost atacant de renume, cum transmiteți acest talent și simț de a marca elevilor dumneavoastră, piticilor și juniorilor clubului craiovean care, sîntem siguri, vă sorb din ochi la antrenamente?

— S-a spus despre mine că am avut piciorul stîng cu o forță de lovire a balonului ieșită din comun. Dar pentru a-mi forma această forță am muncit ore, zile, săptămîni, luni, ani întregi șutînd milioane de mingi pentru a avea siguranța și precizia loviturii corecte. Astfel, era normal ca forța piciorului meu să devină foarte mare. Încerc, de aceea, să realizez aceleași lucruri cu atacanții pe care-i antrenez, arătîndu-le și dezvăluindu-le «secretele». Dar deoarece calitățile «învățăceilor» mei sînt diferite, lor și tuturor copiilor care vor să marce goluri le dau un sfat: să tragă din orice poziție, cît mai simplu și cît mai direct spre poartă. Poate așa se explică faptul că majoritatea atacanților și a celorlalți coechipieri craioveni reușesc să scuture atît de des plasa porților adverse. Golul înseamnă victorie, înseamnă succes!

VASILE CĂBULEA

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 Leu

index 41033

URIAȘA PUTERE

Scenariu:
ILIE TĂNĂSACHE
Desene:
PUIU MANU

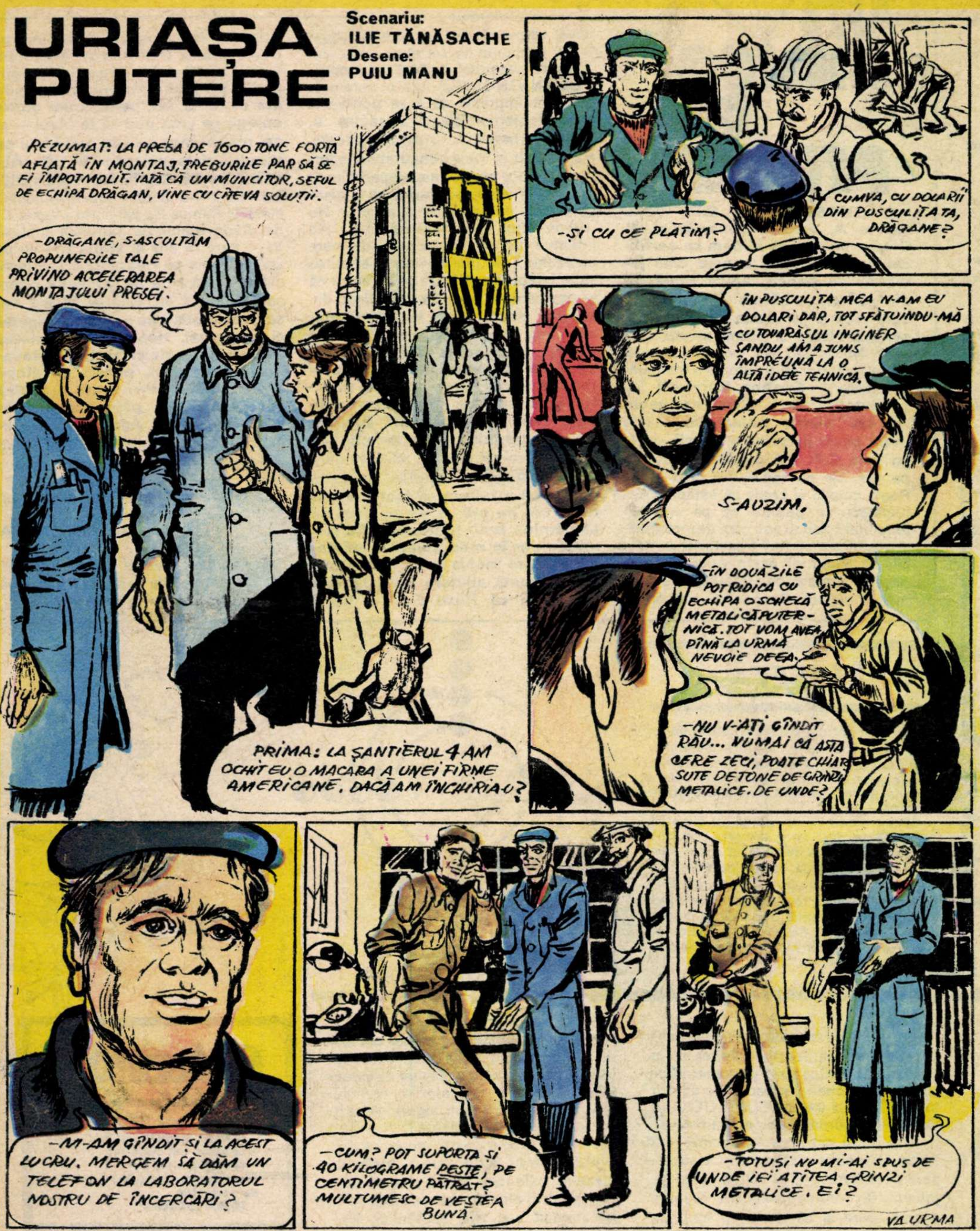
REZUMAT: LA PRESA DE 1600 TONE FORȚĂ AFLATĂ ÎN MONTAJ, TREBURILE PAR SĂ SE FI ÎMPOTMOLIT. IATĂ CĂ UN MUNCITOR, ȘEFUL DE ECHIPĂ DRĂGAN, VINE CU CÎTEVA SOLUȚII.
-DRĂGANE, S-ASCULTĂM PROPUNERILE TALE PRIVIND ACCELERAREA MONTAJULUI PRESEI.
PRIMA: LA ȘANTIERUL 4 AM OCHIT EU O MACARA A UNEI FIRME AMERICANE. DACĂ AM ÎNCHIRIA-O?
-ȘI CU CE PLĂTIM?
CUMVA, CU DOLARII DIN PUȘCULIȚA TA, DRĂGANE?
ÎN PUȘCULIȚA MEA N-AM EU DOLARI DAR, TOT SFĂTUINDU-MĂ CU TOVARĂȘUL INGINER SANDU, AM AJUNS ÎMPREUNĂ LA O ALTĂ IDEE TEHNICĂ.
S-AUZIM.
-ÎN DOUĂ ZILE POT RIDICA CU ECHIPA O SCHELĂ METALICĂ PUTERNICĂ. TOT VOM AVEA, PÎNĂ LA URMĂ NEVOIE DE EA.
-NU V-AȚI GÎNDIT RĂU... NUMAI CĂ ASTA CERE ZECI, POATE CHIAR SUTE DE TONE DE GRINZI METALICE. DE UNDE?
-M-AM GÎNDIT ȘI LA ACEST LUCRU. MERGEM SĂ DĂM UN TELEFON LA LABORATORUL NOSTRU DE ÎNCERCĂRI?
-CUM? POT SUPORTA ȘI 40 KILOGRAME PESTE, PE CENTIMETRU PĂTRAT? MULȚUMESC DE VESTEA BUNĂ.
-TOTUȘI NU MI-AI SPUS DE UNDE IEI ATÎTEA GRINZI METALICE. EI?
VA URMA

ÎN CURÎND,
NOUA REVISTĂ TEHNICĂ
PENTRU
PIONIERI ȘI ȘCOLARI

START
spre viitor

ABONAMENTE LA OFICIILE P.T.T.R., FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

TRIBUNA CITITORILOR

Printre multele scrisori sosite la redacție, am avut surpriza plăcută să descoperim în unele corespondențe adevărate «comunicări» științifice, proiecte de mașini și unelte necesare în industrie sau în agricultură, propuneri dintre cele mai inspirate de urbanizare a satelor etc. Iată una dintre scrisori:

DRAGĂ REDACȚIE,

Mă grăbesc să vă spun că pe lîngă învățătură și activitățile pionierești din școală și din afara ei, încerc să devin, încetul cu încetul, cercetător în domeniul energeticii și folosirii raționale a energiei. Sînt hotărît să-mi aduc contribuția în acest domeniu iar pentru viitor îmi surîde meseria de constructor de mașini sau inginer în siderurgie. Pe de altă parte, mă atrage și construcția de vase maritime. Personal, am construit, în miniatură, cîteva, una din aceste ambarcațiuni numindu-se «Cutezătorii '80». Dorința mea este, însă, alta. Ce-ar fi dacă revista «Cutezătorii» ar deschide un ciclu de comunicări științifice, cu dezbateri largi și participări ale pionierilor din toată țara? Spun acest lucru întrucît simt nevoia unei colaborări mult mai largi cu cei care au aceleași preocupări ca și mine.

SORIN CIOBANU
clasa a VII-a,
Școala generală nr. 15,
Buzău

Dorința lui Sorin de-a întreține un dialog permanent în domeniul cercetării științifice cu cît mai mulți colegi din generația lui este legitimă. Îi sugerăm mai întîi colaborarea cu cei din municipiul Buzău și, eventual, cu pionierii din întregul județ. Și, bineînțeles, să ne țină la curent cu toate izbînzile sale în atît de frumosul domeniu al cercetării științifice privind energetica și folosirea rațională a energiei. Cel mai nimerit însă ni se pare să-i sugerăm lui Sorin să se integreze în Concursul de creație tehnico-științifică a pionierilor și școlarilor și chiar el să fie inițiatorul unor astfel de activități în comun cu toți pasionații din școală pentru știință și tehnică.

Revista «Cutezătorii» a publicat și va publica asemenea materiale. Interesant ar fi însă să cunoaștem și opiniile voastre, ale pionierilor din școala voastră. Așteptăm.

ION CRÎNGULEANU

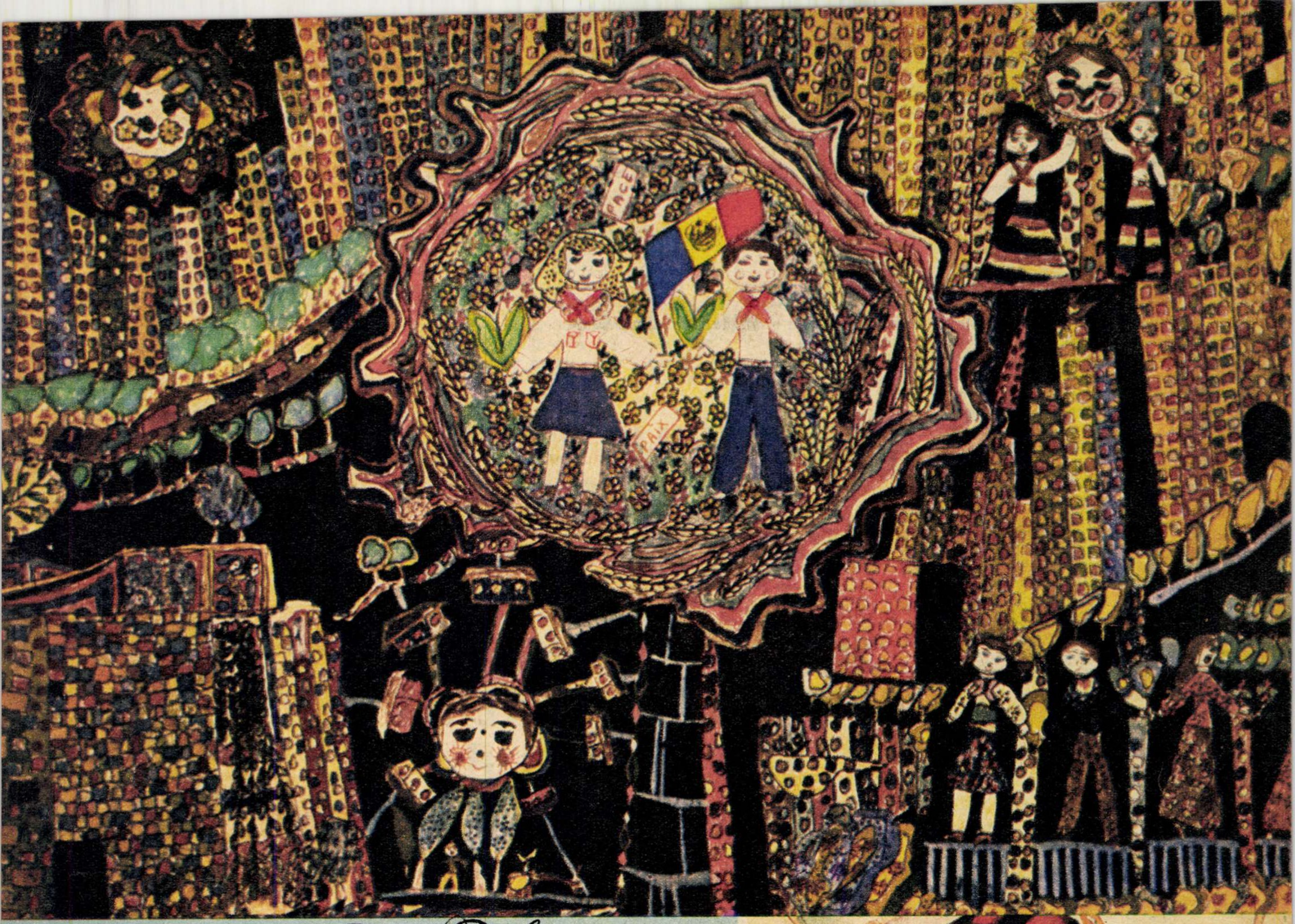

„ORAŞUL ANULUI 2000" – DESEN DE Crina Bălan
ŞCOALA GENERALĂ [redacted] SATU MARE. JUDEŢUL SUCEAVA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

50
JOI, 13 DECEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 637)

Cutezătorii

EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

„Tînără în chimono"
DESEN DE Anna Yamaoka, 14 ANI • JAPONIA

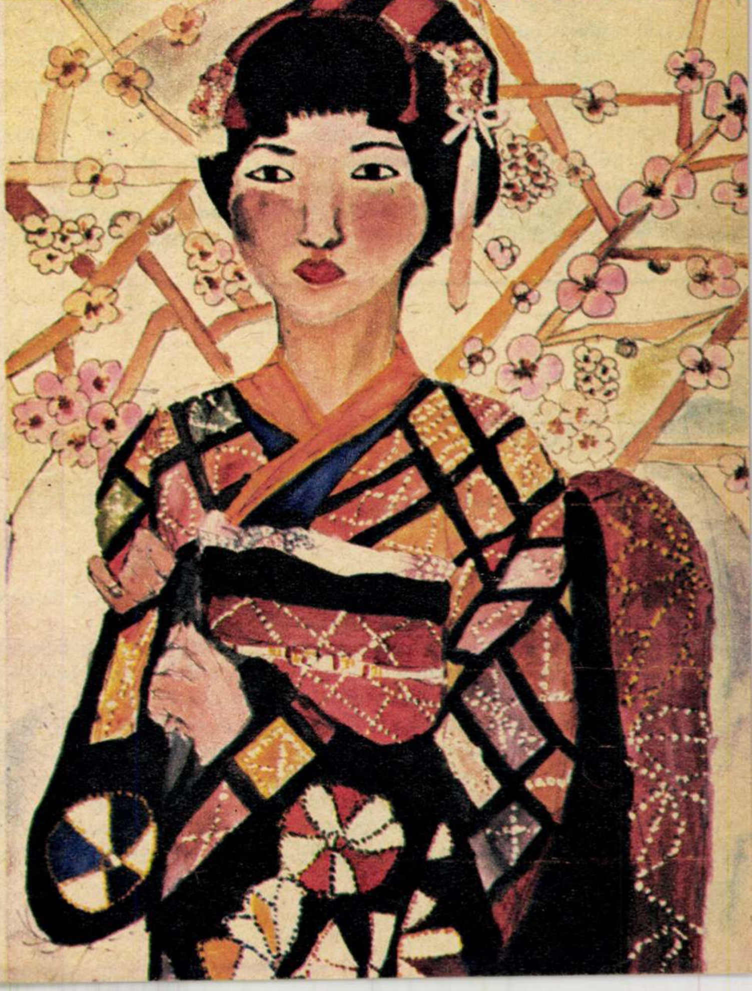

COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Desfășurîndu-și lucrările în atmosfera de puternică angajare politică a întregului popor pentru înfăptuirea istoricelor hotărîri ale Congresului al XII-lea al P.C.R. de edificare a societății socialiste și comuniste pe pămîntul României, Plenara Consiliului Național al Organizației Pionierilor a analizat și dezbătut, într-un climat de exigență și răspundere, sarcinile ce revin Organizației Pionierilor din hotărîrile marelui forum al comuniștilor, din indicațiile Dumneavoastră, mult stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al partidului și poporului, prietenul și îndrumătorul cel mai apropiat al tinerei generații.

Dînd glas celor mai alese sentimente de dragoste nețărmurită și profundă recunoștință ale celor aproape 2,5 milioane purtători ai cravatei roșii cu tricolor și ale cadrelor care muncesc cu pionierii și șoimii patriei, participanții la plenară vă adresează calde mulțumiri pentru viața fericită pe care o trăiesc, expresie elocventă a grijii părintești cu care conduceți opera de creștere, educare și formare a viitorilor constructori ai socialismului și comunismului în scumpa noastră patrie.

Nobila și neobosita Dumneavoastră activitate, pilduitorul exemplu de muncă și viață, de dăruire totală pentru fericirea și prosperitatea poporului, puternica Dumneavoastră personalitate de eminent om politic și conducător de stat, constituie, pentru noi, un motiv de supremă admirație, certitudinea unui viitor luminos.

Succesele obținute de poporul nostru, strîns unit în jurul partidului, sub înțeleapta Dumneavoastră conducere, în dezvoltarea bazei materiale și ridicarea nivelului de trai al întregului popor, ne-au creat, nouă, copiilor, condiții deosebite de viață și învățătură, o copilărie cu adevărat fericită. Ne bucurăm nespus de mult de faptul că, în Raportul prezentat de Dumneavoastră Congresului al XII-lea al P.C.R., precum și în Directive și în celelalte documente adoptate, se regăsesc din plin noi măsuri menite să asigure un viitor lipsit de griji, un viitor optimist, în care tînăra generație are multiple posibilități de creștere și afirmare.

Ținînd seama de toate acestea, vă rugăm să ne permiteți să ne exprimăm și cu acest prilej, bucuria noastră nemărginită și deplina adeziune față de realegerea Dumneavoastră în funcția supremă de secretar general al Partidului Comunist Român, garanția mersului ascendent al României spre culmi tot mai înalte de progres și civilizație.

Vă raportăm, tovarășe secretar general al partidului, că, la fel ca întregul popor, și pionierii s-au străduit să întîmpine cu succese deosebite marele forum al comuniștilor. Am organizat mai bine activitățile noastre politico-educative, cataloagele s-au umplut de note mari, iar angajamentul de muncă patriotică pe anul 1979 l-am îndeplinit în proporție de 102% pînă la 15 noiembrie 1979. Sîntem mîndri că, acționînd sub deviza «Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei», am putut și noi să ne aducem contribuția la executarea lucrărilor din agricultură, la înfrumusețarea și buna gospodărire a școlilor și localităților, la recuperarea și redarea în circuitul economic a unor materiale secundare, la economisirea energiei.

Cu prilejul Plenarei Consiliului Național, care a analizat sarcinile ce revin Organizației Pionierilor din documentele Congresului al XII-lea al P.C.R. și a stabilit măsuri concrete de realizare a acestora, noi, cei mai tineri fii ai țării, precum și comandanții-instructori și activiștii Organizației Pionierilor dorim să vă asigurăm solemn, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că, alături de părinții noștri dragi, urmînd exemplul comuniștilor, vom face tot ce depinde de noi pentru a ne însuși politica științifică a partidului, pentru a contribui, după puterile noastre, la înfăptuirea ei, la realizarea exemplară a indicațiilor pe care Dumneavoastră ni le dați permanent, cu căldură și dragoste de părinte iubitor.

Plenara noastră, convocînd cea de-a IV-a Conferință națională a Organizației Pionierilor pentru luna mai 1980, a adresat o vibrantă chemare tuturor pionierilor și șoimilor patriei, cadrelor și activiștilor care muncesc cu copiii, ca, urmînd înțeleptele Dumneavoastră îndemnuri, să nu precupețească nici un efort pentru a se forma ca buni patrioți și comuniști, oameni multilateral pregătiți, cu un înalt nivel de cunoștințe profesionale și politice, să obțină rezultate bune și foarte bune la învățătură și în activitatea tehnico-productivă, pentru a fi la înălțimea încrederii pe care partidul, poporul și Dumneavoastră personal, o aveți în noi, cei care vom avea fericirea să înfăptuim în 1985, 1990, în anul 2000 și mai departe, tot ceea ce forumul comuniștilor a hotărît în acest an.

Vă asigurăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom milita zi de zi, cu ardoarea și entuziasmul ce ne caracterizează, pentru transformarea întregii noastre activități într-un amplu și înălțător program de educație patriotică, revoluționară, prin muncă și pentru muncă a tuturor copiilor țării, pentru a fi oricînd capabili să îndeplinească în mod exemplar sarcinile încredințate de partid, pentru a păși cu fermitate, cu multe fapte demne de epoca pe care o trăim, pe drumul luminos pe care ne călăuziți cu atîta dragoste.

«Tot înainte!»

PLENARA CONSILIULUI
NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Luni, 10 decembrie a.c., la București, a avut loc Plenara Consiliului Național al Organizației Pionierilor, care a dezbătut sarcinile ce revin Organizației Pionierilor din Hotărîrile Congresului al XII-lea al P.C.R., din indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului și a stabilit acțiunile politico-educative ce vor fi organizate în întîmpinarea celei de-a IV-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor.

Participanții la plenară au relevat contribuția excepțională a tovarășului Nicolae Ceaușescu la elaborarea documentelor Congresului partidului și au exprimat, în numele celor aproape 2,5 milioane de purtători ai cravatei roșii cu tricolor și a cadrelor care muncesc cu pionierii și șoimii patriei, mulțumirile fierbinți pentru grija statornică pe care secretarul general al partidului o poartă copiilor, creșterii și educării lor în spirit comunist, revoluționar.

Pe baza sarcinilor ce revin Organizației Pionierilor din Hotărîrile Congresului al XII-lea al P.C.R., plenara a stabilit un amplu program de activități de muncă politico-educative, cultural-artistice, care să sprijine copiii în înțelegerea documentelor marelui forum al comuniștilor, să-i mobilizeze la înfăptuirea exemplară a acestora.

Plenara a adoptat hotărîrea privind convocarea celei de-a IV-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor pentru luna mai 1980, stabilind, totodată, ca perioada pînă la conferință să fie, în toate unitățile și detașamentele de pionieri, o etapă importantă de intensificare a preocupărilor pentru îmbunătățirea și perfecționarea întregii munci de educare patriotică revoluționară, prin muncă și pentru muncă, în spiritul principiilor eticii și echității socialiste a tuturor copiilor țării în vederea pregătirii lor temeinice pentru participarea activă, acum și în perspectivă, la înfăptuirea Programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

In încheierea lucrărilor, într-o atmosferă de puternic entuziasm, participanții la plenară — adulți și pionieri — au adoptat o telegramă adresată Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român.

Lumină roditoare

Congresul doisprezece şi-a răspîndit în larg
Lumina roditoare ce-n inimi ne pătrunde,
Înaintăm prin vreme strîngînd lîngă catarg
O galaxie-a muncii cu cadenţări profunde.

Congres al fericirii şi-al fructului rotund,
Coloană-a cutezanţei urcînd sub bolta-albastră,
Spre zarea comunistă ni-i zborul mai fecund
Căci spre-nălţimi Partidul e călăuza noastră.

El, arhitect de ţară şi ctitor de lumină,
Cu care împreună spiralele-mplinirii
Le-am dăltuit în stema de-atîta soare plină
'Nălţîndu-ne statornic columna devenirii.

Congres al omeniei şi-al setei de-a zidi,
Al germinării-n fapte-a gîndirii prospective,
În înflorirea pură de fiecare zi
Irumpe visul nostru semeţ din Directive.

Prof. CORNELIU STOICA

CALENDAR EROIC

Ziua de 13 Decembrie a anului 1918 s-a înscris în filele calendarului ca o zi eroică de luptă a clasei muncitoare. Evenimentele de la 13 Decembrie se petreceau în chiar anul în care se înfăptuise marele act al făuririi statului naţional unitar român. Marea Unire, care încununase lupta de veacuri a poporului nostru, era prezentă în conştiinţa tuturora, încălzind inimile, sădind speranţe într-o viaţă mai bună. Burghezia şi moşierimea rămase însă în continuare la cîrma ţării erau total nepăsătoare faţă de condiţiile de mizerie în care trăiau masele muncitoare. Un val de greve şi demonstraţii muncitoreşti împotriva opresiunii capitaliste cuprinsese întreaga ţară. Muncitorii se ridicau, cerîndu-şi drepturile la o viaţă mai bună, mai demnă. În această atmosferă de luptă revoluţionară, tineretul muncitor, ucenicii şi-au manifestat din plin prezenţa alături de muncitori cu experienţă. Situaţia celor tineri şi îndeosebi a ucenicilor era foarte grea. Foarte mulţi copii lucrau zece şi douăsprezece ore în schimbul unor salarii de mizerie. În presa vremii se găsesc numeroase relatări despre condiţiile neomeneşti în care erau ţinuţi ucenicii din întreprinderi şi argaţii de pe moşiile boiereşti. În apărarea lor s-a ridicat, în primul rînd, clasa muncitoare. În cadrul cercurilor de ucenici (primul cerc fusese înfiinţat în Bucureşti în anul 1908) copiii, atît de greu exploataţi, învăţau să-şi cunoască duşmanul, învăţau să lupte pentru o viaţă mai bună, pentru idealurile socialiste. Încă de la începuturile ei, mişcarea muncitorească a acordat un puternic sprijin maselor de tineri exploataţi.

Acţiunile muncitoreşti de la finele anului 1918, care au culminat cu luptele din 13 Decembrie, au constituit încă o dovadă a puternicei capacităţi de luptă a clasei muncitoare.

...În acea dimineaţă de decembrie, străzile Bucureştiului erau mohorîte. Un ger ascuţit îţi tăia răsuflarea. Pe străzile Capitalei, treceau lungi coloane de muncitori, purtînd steaguri roşii şi lozinci prin care cereau dreptul la muncă şi la pîine. Înaintau paşnic din str. Sf. Ionică, prin strada Cîmpineanu, spre Piaţa vechii clădiri (ulterior distruse de bombardamentele nemţeşti) a Teatrului Naţional de pe Calea Victoriei. Erau muncitorii tipografi care declaraseră grevă militînd pentru drepturi şi libertăţi economice, politice, sociale. Lor li s-au alăturat muncitorii multor uzine şi ateliere bucureştene, tineri, ucenici, elevi, alcătuind o coloană impresionantă. Autorităţile vremii, înspăimîntate de forţa muncitorimii, au dat o ripostă cumplită acestei paşnice manifestaţii. Din gura zecilor de mitraliere instalate în clădirile din preajma Pieţii Teatrului s-a pornit, fără nici un fel de avertisment, un foc nemilos. Peste 100 de muncitori au fost ucişi, alte cîteva sute răniţi, foarte mulţi arestaţi. Demonstraţia muncitorească din Piaţa Teatrului Naţional fusese înăbuşită în sînge de către capitalişti.

Anii care au urmat au dus la creşterea, în continuare, a avîntului revoluţionar, la intensificarea luptei proletariatului împotriva stăpînirii burghezo-moşiereşti. Sarcina istorică de a realiza pe deplin idealul de eliberare naţională şi socială a poporului nostru i-a revenit Partidului Comunist Român, care a îndeplinit-o cu strălucire. Prin întreaga sa politică, el s-a dovedit singurul partid capabil să slujească interesele clasei muncitoare, ale întregii naţiuni.

Azi, cînd ţara întreagă, într-o singură voinţă, sub conducerea partidului, avîndu-l în frunte pe secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, înfăptuieşte strălucitul program de ridicare a României pe noi culmi de civilizaţie şi bunăstare, hotărît la Congresul al XII-lea, ziua de 13 Decembrie 1918 ne apare ca un simbol al eroismului înaintaşilor noştri, muncitori revoluţionari, care s-au jertfit, cu gîndul la vremurile pe care le trăim azi.

Purtătorii cravatei roşii cu tricolor cinstesc cu profundă dragoste tradiţiile eroice de luptă ale clasei muncitoare. Ca în toţi anii, pionierii bucureşteni depun florile roşii ale recunoştinţei la monumentul ridicat spre cinstirea muncitorilor căzuţi la 13 Decembrie 1918.

CÎND CATALOAGELE SURÎD

Puţine zile au mai rămas pînă la ora cînd carnetele de elev vor înregistra un prim bilanţ asupra modului în care v-aţi îndeplinit principala îndatorire, aceea de a învăţa, de a vă însuşi cît mai temeinic cunoştinţele predate la şcoală. Din această oglindă a muncii de elev, vă puteţi da seama mai bine cu cît au crescut cunoştinţele voastre, cu ce v-aţi rămas datori vouă înşivă, ce măsuri se impun pentru a ridica mai sus ştacheta calităţii învăţăturii voastre. Deşi, cum am spus, pînă la ora primului bilanţ au mai rămas puţine zile, rezultatele pot fi prefigurate, încă de pe acum, privind cataloagele. Evaluate, cunoştinţele miilor de copii, de purtători ai cravatei roşii cu tricolor strălucesc în filele lor, avînd chipul notelor de 9 şi 10 ca ale pionierilor Cornel Dragoş, Daniela Mănescu, Corina Năstase din clasa a VI-a B de la **Şcoala generală din comuna Ştefăneşti, judeţul Argeş.** Cu bucurie, pioniera Magdalena Tudose din clasa a VIII-a B de la aceeaşi şcoală ne vorbeşte despre succesele la învăţătură ale colegului ei, Gheorghe Micu.

● Comandamentul unităţii de la **Şcoala generală nr. 4 din Moineşti, judeţul Bacău,** ne anunţă că preocuparea serioasă faţă de ridicarea calităţii la învăţătură a făcut ca la panoul de onoare al şcolii să fie evidenţiate detaşamente întregi, cum ar fi cele ale claselor: a II-a A, IV-a A, a IV-a B, a V-a A, a VI-a C şi a VIII-a A.

● Despre strădania la învăţătură a copiilor din **Vereşti, judeţul Suceava,** ne comunică printr-o corespondenţă tovarăşa Elena Gavriliuc: Cu fiecare zi, copiii dau răspunsuri tot mai bune şi întreaga clasă pare un «stup de albine»... Ori de cîte ori pe cerul clasei apare un norişor, adică un mic necaz cu învăţătura, grupele de întrajutorare intră în acţiune şi iau măsuri criticîndu-i fără ocolire pe cei în cauză, dar şi ajutîndu-i concret. În săptămîna cînd în Capitală se desfăşurau lucrările Congresului al XII-lea, pionieri ca Mihaela Brezan, Mihaela Butnaru, Marian Amsulesei, Nicuşor Parascan, Ştefania Bajureanu şi Graţiela Gavriliuc au primit fiecare numeroase note de 10.

Felicitîndu-i pe toţi cei care prin strădanie şi seriozitate au făcut ca din cataloage să surîdă notele bune şi foarte bune, dorim ca în viitoarele apariţii ale rubricii să evidenţiem la loc de cinste cît mai mulţi pionieri, cît mai multe detaşamente fruntaşe în îndeplinirea principalei lor îndatoriri — aceea de a învăţa.

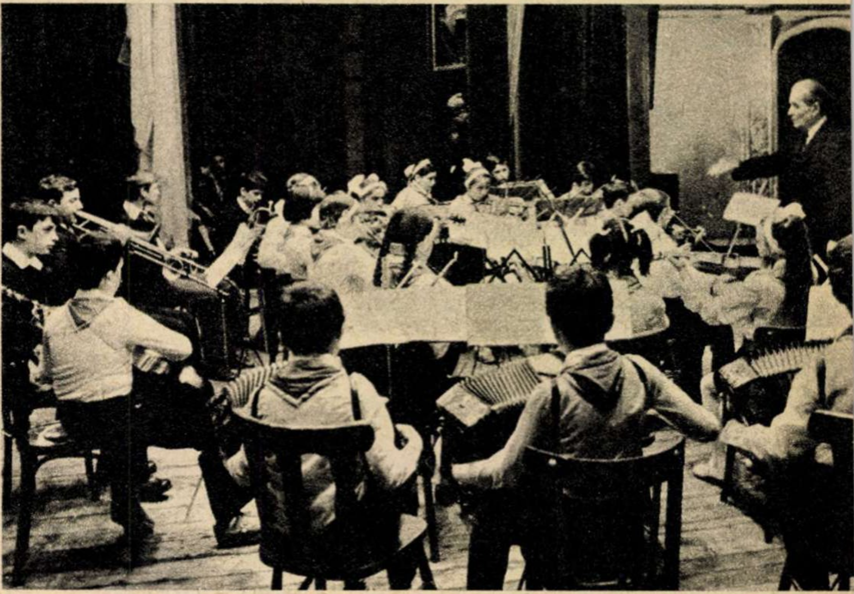

PASIUNEA

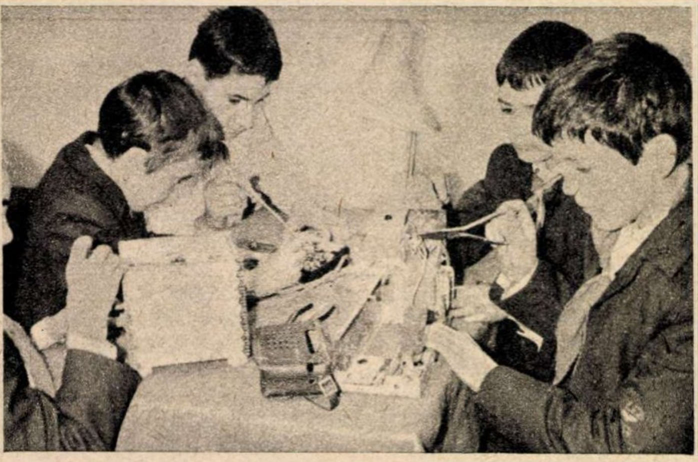

Maistrul instructor, electricianul Nicolae Năstăşelu de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Craiova, e mulţumit de cei 250 de învăţăcei. Formulele matematice sau materialele de construcţie sînt într-adevăr pe nişte mîini harnice si neliniştite. Cum o meserie e mai întotdeauna legată de alta, maistrul e asaltat uneori cu întrebarea:

— În cît timp poate deveni cineva electronist?

— Depinde **cît de bun** electronist!

— Foarte bun!

— Atunci, trebuie să lucrezi mereu, în fiecare zi, dacă se poate.

Intervine Titel Barbu din clasa a IV-a, de la Şcoala generală nr. 5 din Craiova:

— Alin Seminescu, Cristian Gheorghiu sau Cristian Ciocan, de la şcoala mea, sînt înscrişi la electronică, dar sînt şi «vaporeni», adică se ocupă şi de navomodelism. De fapt, m-am înscris şi eu la navomodele, aşa că sînt şi «vaporean» şi electronist. Greşesc eu cu ceva?

— Prea vrei să faci multe!

— Nu, dar m-am gîndit că electronica are aplicaţie în toate domeniile industriale.

— Aici ai dreptate.

Între timp, în discuţie intervine Florin Chivu, zis «curiosul». Asta i se trage de la faptul că Florin a trecut prin mai toate activităţile: de la strungărie la aeromodele, de la matematică la aplicaţiile tehnice concrete în ateliere:

— Poate că par prea... «călător», însă e normal ca, înainte de a alege, să vezi, să încerci ce ţi se potriveşte. Pe mine mă interesează construcţia de maşini, poate şi unde tata e strungar. Vreau să studiez electronica pentru că gradul de automatizare în uzine creşte mereu, şi automatizarea înseamnă, în mare parte, electronică.

Discuţia se încinge, în jurul celor doi se adună şi alţi pretendenţi la «universalitatea» tehnică.

Îi priveşti pe aceşti «meseriaşi» pasionaţi şi-ţi lămureşti o idee: pionierii îşi pot îndeplini toate dorinţele în ceea ce priveşte universul înalt, complicat al ştiinţei, braţ la braţ cu hărnicia, cu părinţii muncitori, braţ la braţ cu viitorul.

ALEXANDRU MIRCEA

Sfîrșit de trimestru, cînd se culeg primele roade ale muncii celor mai tineri slujitori ai cărții și ai aplicării în practică a celor învățate. Desigur, laurii obținuți de pionierii harnici și cutezători fac ca vacanța ce-și anunță venirea grabnică să fie veselă și generoasă. În curînd, ea își va deschide porțile albe și sclipitoare, așa cum le are în anotimpul iernii, oferind priveliștea spectacolelor emoționante, a sărbătorii, a veseliei și fanteziei, a jocului și sporturilor în aer liber.

POEM DE SĂRBĂTOARE ȘI LUMINĂ

Pionierii suceveni au înscris în filele lor de vacanță, cu litere sărbătorești, un buchet de spectacole artistice deosebite. Astfel, purtătorii cravatei roșii cu tricolor din comuna **Dumbrăveni** *au pregătit un simpozion închinat zilei de 30 Decembrie, intitulat* **«Prin faptele noastre pionierești, te slăvim, Republică iubită!»** *ce va fi urmat de spectacolul intitulat* **«Poem de sărbătoare și lumină».** *Pionierii din comuna* **Iacobeni** *au pregătit un concurs «Cine știe, cîștigă» cu tema* **«România pe coordonatele anului 1985»,** *concurs ce se va finaliza cu programul artistic* **«Spre comunism, pășim cutezători».** *Colegii lor din localitatea* **Stulpicani** *au pregătit un spectacol literar-muzical* **«La mulți ani, copilărie!»** *dedicat Anului internațional al copilului. În orașul* **Gura Humorului,** *pionierii membri ai cenaclului literar și ai cercurilor literare din școli vor prezenta, în zilele de vacanță, un spectacol de poezie intitulat* **«Odă partidului și țării».**

OBICEIURI ȘI DATINI STRĂMOȘEȘTI

În întreaga țară, în unitățile de pionieri se vor desfășura carnavaluri ale fulgilor de nea și va străluci plin de daruri pomul de iarnă. Desigur, va răsuna, prin glasurile copiilor tradiționalul plugușor. Pionierii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei și de la școlile generale din **Deva** *vor ura plugușorul pionieresc muncitorilor de la Termocentrala Mintia, de la Întreprinderea de prefabricate — Bircea, de la Întreprinderea de mătase Deva, de la Autobaza 1 și 2. În sala cinematografului «Flacăra» din* **Hunedoara,** *cinci sute de copii se vor întîlni cu muncitori fruntași în producție, iar pionierii de la Școlile generale nr. 7, 8, 11, 12 vor avea un interesant dialog cu Eroul Muncii Socialiste, Ștefan Tripșa. Pe „harta" vacanței pionierești vor răsări — în localitățile* **Hunedoara, Deva, Petroșani, Lupeni, Vulcan, Petrila** *— atrăgătoare și pline de surprize orășele ale copiilor.*

PE PÎRTIA... VACANȚEI!

Buletinele meteo ne anunță că, în vacanță vom avea și... zăpadă. Așa că, pasionante întreceri sportive vor atrage numeroși copii pe pîrtiile de zăpadă, pe derdelușuri. La **Stîna de Vale,** *de pildă, din județul* **Bihor,** *peste o sută de copii vor participa la* **o tabără de inițiere în schi.** *În tabăra pionierească sportivă din* **Dealul Sasului,** *județul* **Argeș,** *va fi disputată, la etapa județeană de schi,* **Cupa «Pionierul»** *și, în aceeași tabără, cincizeci de pionieri vor participa la cursuri de inițiere în acest captivant sport. În același județ, la sfîrșitul lunii decembrie. se va desfășura, în localitatea* **Topoloveni,** *în incinta Casei pionierilor și șoimilor patriei, un ingenios carnaval pionieresc al științei și tehnicii, în care veselia, distracția, momentele interesante vor fi oferite, de data aceasta, de concursuri tehnice, de prezentare a unor aparate tip-joc și, desigur, se va remarca preferința în costumație pentru personajele la modă... roboții.*

VACANȚA CELOR HARNICI

Între muntele Beștepe și Dunăre se află comuna **Mahmudia...** *Centrul acestei localități tulcene alcătuit numai din blocuri, magazinele cu etaj, căminul cultural, hotelul, proiectul unei noi case de cultură certifică ceea ce în viitorul cincinal este prevăzut și pentru această așezare: Mahmudia face parte din viitoarele noi orașe ale patriei. Aici, oamenii sînt mineri și pescari, iar copiii lor deosebit de harnici, de muncitori. Încă de la 15 iunie a.c. ei și-au depășit angajamentul de muncă patriotică, au cules recolta viei și a grădinii de legume, au strîns porumb în urma combinelor și l-au sortat. Cum poate să fie vacanța pentru acești copii atît de harnici, totodată buni prieteni și cu învățătura? O vacanță rodnică, veselă, plină de surprize pe care tot ei știu să o pregătească astfel. Corul, grupul vocal, orchestra de mandoline, echipele de dansuri, brigada artistică, recitatorii, soliștii sînt în febra repetițiilor pentru prezentarea unui emoționant spectacol,* **«Românie, plai de aur»** *ce va fi închinat sărbătorii Republicii. Cît privește carnavalul și pomul de iarnă, se păstrează încă secretul... profesional! Este o întrecere în confecționarea costumelor și a măștilor, în pregătirea numerelor vesele. Un sclipitor și bogat pom de iarnă îi va aduna pe toți copiii în jurul său, iar Moș Gerilă va înmîna cu generozitate darurile sale. Printre cei ce vor fi felicitați în mod deosebit pentru hărnicia lor, reporterul dă la iveală, în «avanpremieră», numele cîtorva dintre ei: Viorica Marinescu, Daciana Nicolaev, Ilie Luca, Anișoara Șerpescu, Liliana Iurco, Viorel Sîrbu.*

Tuturor celor harnici din Mahmudia, «Cutezătorii» le urează vacanță plăcută.

M. MICU

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI"

De curînd s-a dat startul în etapa de iarnă a celei de a doua ediții a competiției naționale sportive «Daciada». Calendarul întrecerilor, îmbunătățit și îmbogățit cu noi discipline la care veți putea participa cu toții a și început să-și depene filele. De pe întreg cuprinsul țării ne sosesc la redacție vești despre primele competiții.

● La Galați, pionieri din 34 de școli generale s-au întrecut la tenis de masă, atletism, fotbal și șah. Cei mai buni s-au dovedit a fi cei de la Școlile generale nr. 10, 11, 29, 7 și 31.

● Pionierii Școlii generale nr. 2 din Bacău s-au întrecut pe aleile parcului Libertății într-un concurs de cros. Printre cîștigători — pionierii Iulia Antonovici, Monica Ciulei, Daniela Tătaru, Aurel Lungu, Liviu Botezatu și Mihai Farcaș.

● Din județul Iași — două frumoase acțiuni sportive: la Școala generală Cîrjoaia s-a desfășurat ediția de toamnă a «Crosului pionierilor» la care au participat 150 de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor, iar la Școala generală **Iorcani,** pionierii au participat în cadrul asociației sportive școlare la un frumos concurs atletic.

POVESTEA, INSPIRAȚIA ȘI TITLUL COMPUNERII

Era seară. Pe Aleea Snagov din Cluj-Napoca, la numărul 1, ap. 39, era lumină, cald și bine. Față în față, două bunici și doi copii se aflau la ceasul poveștilor de dinainte de culcare — numai că, de data asta bunicile ascultau, iar cei doi frați — unul de zece ani, altul de șapte, se-ncurcau unul pe altul de nerăbdare. «Și era dealul plin de zmeură și noi culesesem aproape zece kilograme...». «Cum zece? Erau peste douăzeci». «Peste douăzeci?» — se mirară bunicile — dar cine avea timp acum de fleacuri? Pentru că, iată: «Sub o stîncă mare — mare era un rug de zmeură foarte mare și plin de zmeură și doar am făcut cîțiva pași spre el că l-am și văzut!» «Da, bunico, și eu l-am văzut!». «Fugi d-aci că tu ai luat-o la goană». «Da, parcă tu n-ai luat-o!». «Da, dar tu ai fugit primul...»

— Cum mamă? Era chiar urs?!

— Da... și avea niște labe mari, mari.

— Bine, mamă, bine...

— Și mormăia... mormăia nemulțumit. Așa mormăia...

— Bine, mamă, bine.

În fine, povestea trăită în satul verișorului lor se domoli și cei doi traseră plapuma peste urechi. Dar «ursul» tot nu pleca de-acolo, de pe dealul plin cu zmeură așa încît Gabriel se dete jos din pat, încet, să nu-l trezească pe cel mic, merse la cele două bunici și le întrebă: «Ce titlu să-i pun compunerii?» «Cum vrei tu, Gabriele». «Păi eu m-am gîndit să-i zic așa: «Niciodată să nu-ți pierzi cumpătul! Ce ziceți?»

...Cele două bunici se priviră zîmbind, tăcură puțin, apoi una dintre ele îi spuse: «Într-adevăr, stăpînirea de sine este o prețioasă însușire».

Ei, acum da: ce era mai greu fusese făcut: titlul compunerii era gata!

I. TRAIAN
(După o corespondență a lui Gabriel Jileriu, Cluj-Napoca)

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

Dintre numeroșii pionieri distinși cu premiul I la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» vă facem cunoștință cu unul dintre tinerele talente poetice. Cartea de vizită a acestei pioniere, ca de altfel a tuturor copiilor premiați, este munca și pasiunea pentru învățătură, așa încît poezia izvorăște firesc din hărnicie și dăruire. Pioniera-poetă este ALEXANDRA MUSCALU din București. Cu o legitimă mîndrie ea ne-a transmis că emoția artistică, fiorul poetic dialoghează firesc cu notele de 9 și 10 la matematică și fizică.

Eroilor

De ce să punem numai flori
la căpătîiul eroilor?
Să punem și
stejari, păduri de
stejari, coloane
de lumini mișcate
de gîndurile Mureșului
și ale Oltului...
să le aducem cîmpiile
ca să audă iarba
și sîngele-voinicului cum crește.
Să le aducem cerul
de deasupra gîndurilor
noastre, să ne știe
cum creștem
înalți și puternici.

Desen

În desenul acesta
totul zîmbește,
nu numai soarele;
copacii se bucură de roadele
grele și cîntă pînă
la pămînt, iar pădurea
trimite un imn
spre înalt, înflorind.

ALEXANDRA MUSCALU
Școala generală nr. 156, clasa a VI-a H, Cenaclul «Simbol», București

În zori, cînd iese soarele-n Carpați

În zori, cînd iese soarele-n Carpați
Și-n suflete se face dimineață:
Cînd brazii, toți, devin iluminați,
Iar rîu-și rupe ceața de pe față;

Atunci de-ți pui urechea la pămînt,
Vei auzi pînă-n adînc cum bate
Cu proaspăt puls, ca un izvor fecund,
Inima patriei în libertate.

E libertatea-acestui neam, deplină,
Crescută de Partid în țara mea —
Floare de purpură și de lumină,
Gonind în patru unghiuri noaptea gre

E libertate, demna libertate,
Ce o visară-n vremi străbuni și tați
Și în această libertate bate
Inima mea și-a munților Carpați.

DIM. RACHIC

Veniți, dragi fii

Veniți, dragi fii, să vă dezvălui țara:
Columne de Carpați reazimă-n soare,
Din codrii Daciei obîrșesc izvoare...
Eternul anotimp ni-i primăvara.

Eroică ni-i vatra, legendara,
Poporul încunună-n zariști viitoare.
Veniți, dragi fii, să vă cunoașteți țara:
Columne de strămoși ne-naltă-n soare.

Prin munți, cetăți ni-i soarta milenara!
Azi arcul minții, nai-privighetoare
Scriu chipul Patriei înfloritoare,
Cînd viața-n spre-nălțimi își poartă vara.
Veniți, dragi fii, să vă-nlumine țara!

IOAN ȘERB

Rod

Grîul în jurul munților,
E mai curînd
Lumină de vis, cîntec de pace
Și gînd.

Bate din aripi albastre
Luceafărul de seară,
Iar grîul, în jurul munților
Începe să răsară.

Frunțile noastre devin
Mai adînci și luminoase;
Tot grîul țării
Se uită spre izvoare și case.

Cum urcă spre spic visînd
El pare un gînd.

ION CRÎNGULEANU

DIALOGUL CULORILOR

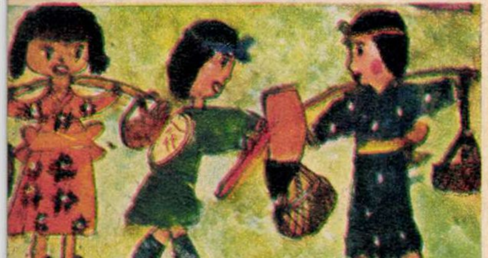

▲ «Ozaia Dancing»-desen de Tomoko Fukimaga.

Printre numeroasele expoziții de artă plastică realizate de copii, găzduite de Capitală, s-a aflat și aceea a copiilor pictori din Japonia. Copiii care trăiesc în îndepărtata «țară a cireșilor în floare» ne-au făcut cunoscute, prin lucrările lor, numeroase aspecte din viața cotidiană, preocupările și aspirațiile pe care le au, fascinația față de natura înconjurătoare pe care o descoperă, aspecte din munca părinților.

Pentru cel ce a avut prilejul să privească lucrările artiștilor aflați la vîrsta de 4 pînă la 14 ani, pentru o clipă, distanțele au dispărut. Cu candoarea propriei vîrste, ei ne-au făcut să asistăm la scene din milenarele ocupații ale țăranului japonez — plantarea orezului sau pescuitul. Dar, din lucrările expuse înțelegem că marea nu este privită de copii doar ca o inestimabilă sursă de existență pentru cei ce trăiesc pe țărmurile ei, ci și ca pe un ținut care se cere ocrotit, protejat. Pentru că, acolo trăiesc mii și mii de viețuitoare, acolo omul mai are încă de făcut cercetări și, de ce nu, chiar de construit orașe. Iată și un grup de fete prinse într-un voios «dans al coșurilor» ce ne sugerează apropiatul anotimp al recoltelor, cînd aceste coșuri se vor umple cu roadele muncii.

Numeroase desene vorbesc despre perpetuarea unor vechi tradiții japoneze, precum «sărbătoarea băieților», «festivalul de vară» al copiilor, nelipsind, bineînțeles nici orașul sportului alb — Sopporo — cu uriașele sale statui din gheață ce împodobesc marele parc al orașului, în timpul «festivalului zăpezii». O deosebită căldură se degajă din portretele pe care copiii le dedică celor dragi: bunicul, bunica, mama, fratele mai mare, «prietenul meu, pictorul», colegi de școală ș.a.m.d.

Așa cum, de nenumărate ori, desenele copiilor din România au strălucit, de-a lungul anilor, în numeroase expoziții încîntînd privirile publicului nipon, lucrările copiilor din îndepărtata «țară a cireșilor în floare» au fost primite la noi cu același interes, dovedind încă o dată, forța de comunicare pe care o poate avea desenul.

ECATERINA ROȘCA

«Festival» — desen de Juko Fukuda. ▶

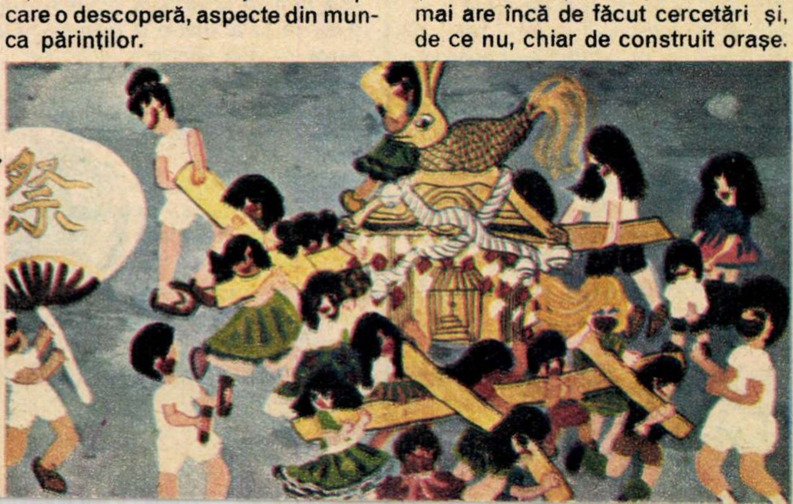

„PARTID IUBIT, PĂRINTE DRAG, ÎȚI MULȚUMIM“

EXPOZIȚIA DE DESENE ALE COPIILOR DESCHISĂ LA MUZEUL DE ARTĂ AL R. S. R.

Sub genericul de mai sus, a avut loc, recent, vernisajul Expoziției republicane de desene ale copiilor, organizată la Muzeul de Artă al R.S.R. Ea reprezintă una dintre multiplele forme prin care copiii țării își manifestă dragostea fierbinte pentru patrie, popor și partid, mulțumind și pe această cale pentru condițiile în care trăiesc, învață și muncesc. De altfel, numai amintind cititorilor cîteva titluri de lucrări, reușim o imagine de o deosebită complexitate tematică pe care ne-o oferă această deosebit de valoroasă și semnificativă expoziție: «Nevoia de pace», «Muncitori cu înaltă calificare», «Pe șantierul metroului», «Rod bogat», «Construcții noi sub razele soarelui», «Muncim și învățăm», «Imn țării mele», «Sîntem un popor muncitor» etc. În metaforele culorilor însă, toate aceste teme capătă farmec și forță de expresie, după cum se vede și din desenele alăturate. Ce poate fi mai frumos decît chipul patriei,așa cum îl văd copiii și cum își imaginează ei același chip al patriei în perspectiva anului 2000? Oaspeții Capitalei, copii și adulți au prilejul, în aceste zile de a vizita printre alte obiective și această frumoasă expoziție, în întregime o alegorie a neasemuitului chip al patriei imaginat de copii.

ION DONCA

1
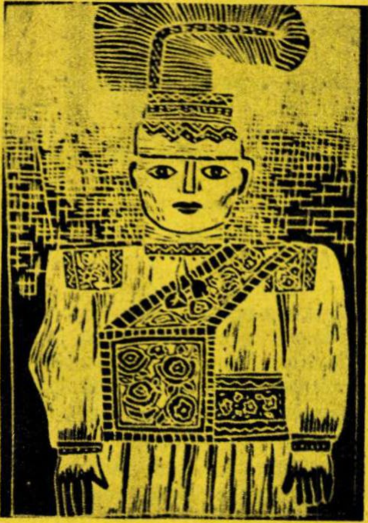

3
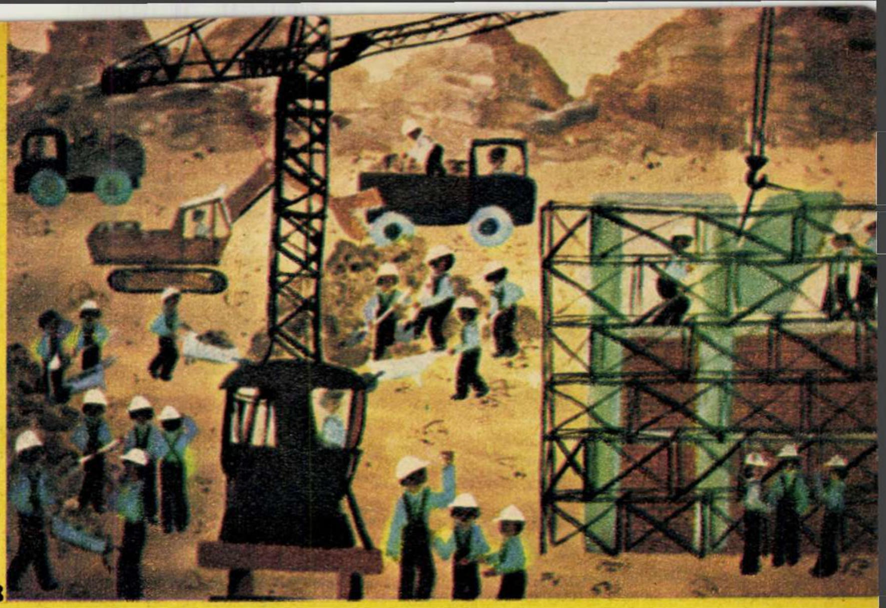

2
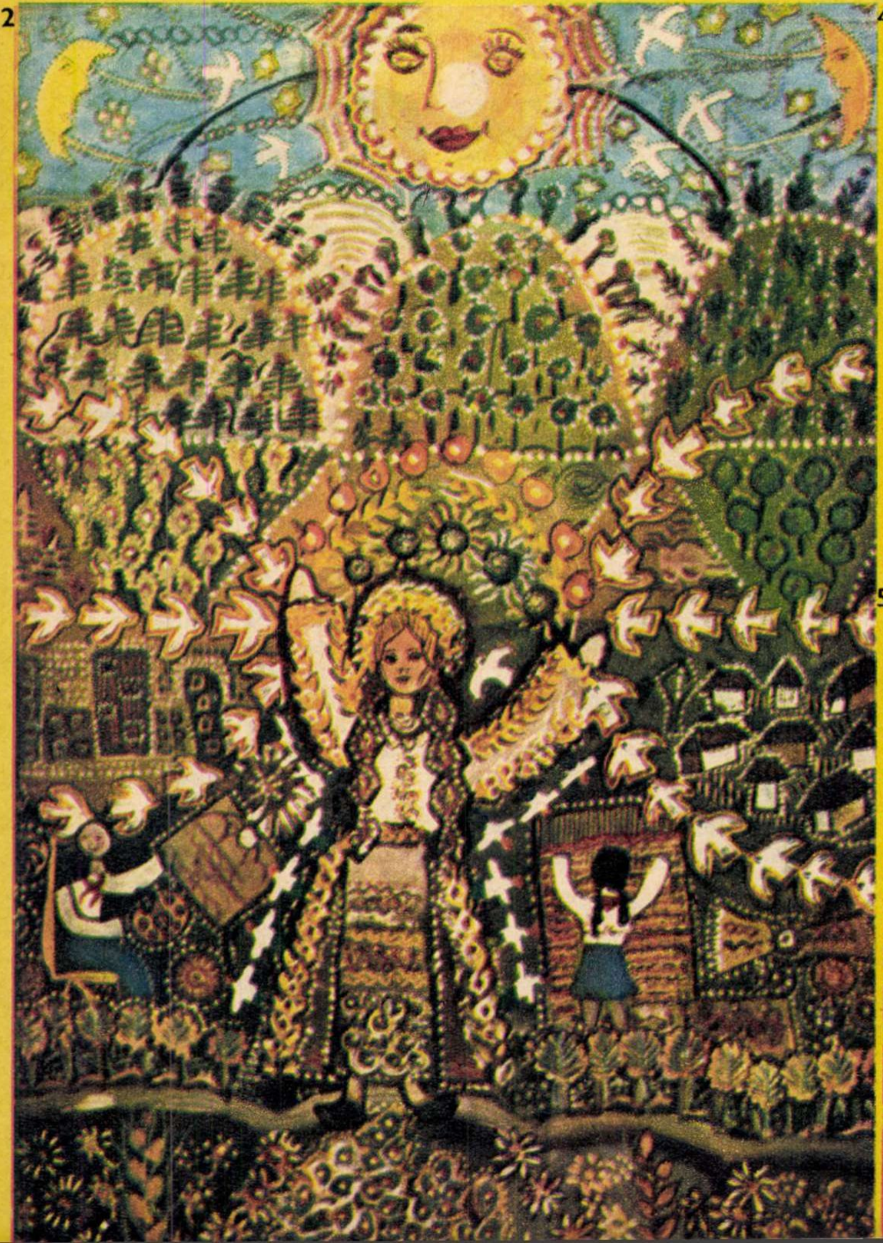

4
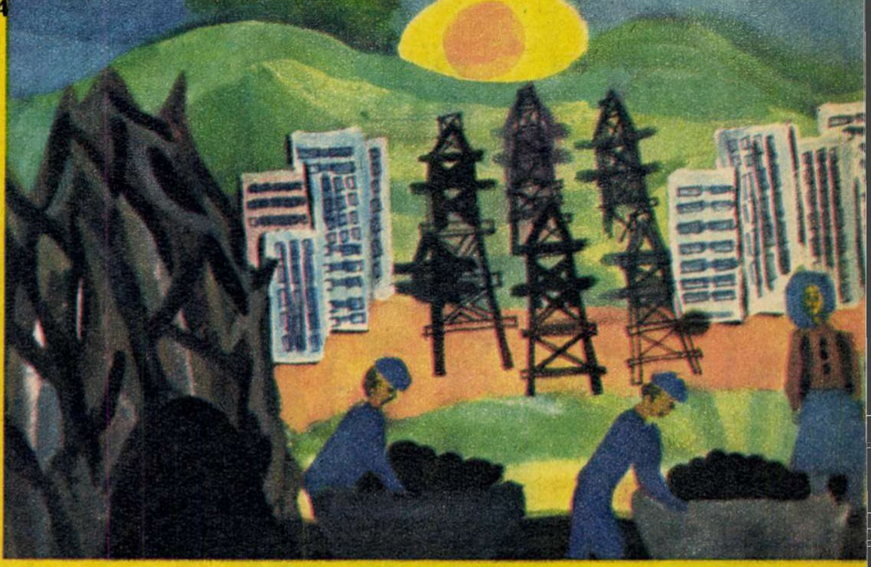

5
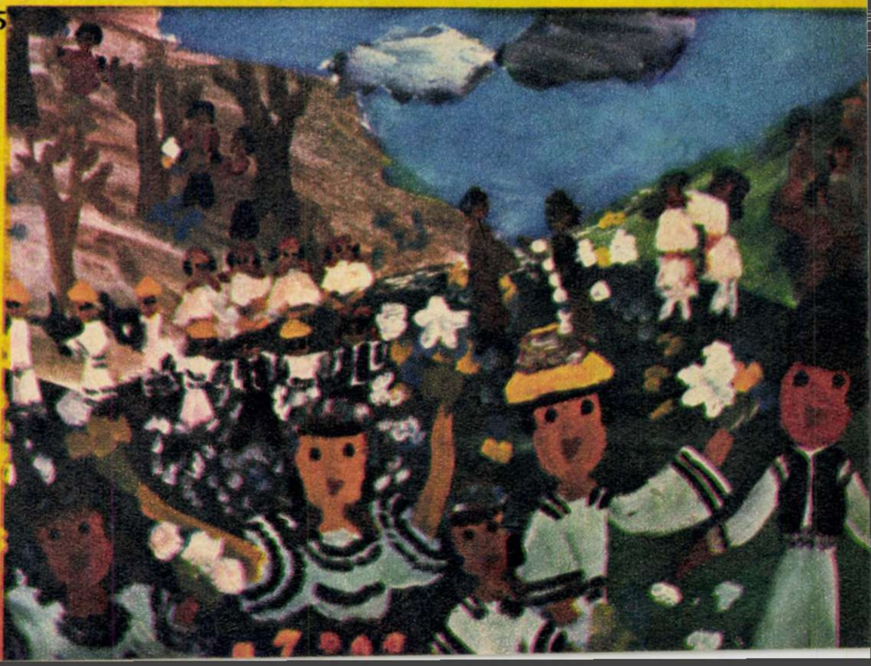

1 **«Cocon în haine de sărbătoare» — gravură — Liceul de filologie-istorie, Satu-Mare, județul Satu Mare.**

2 **«Românie, plai de aur»-desen de Corina Tuță, Școala generală Albești-Argeș.**

3 **«Pe șantierul noului cartier» — desen de Rodica Paciogă, Casa pionierilor și șoimilor patriei, sector 1, București.**

4 **«Sîntem un popor muncitor»-desen de Anișoara Bucur, Școala generală nr. 13, Cluj-Napoca.**

5 **«Sărbătoarea recoltei»-desen de Adriana Chiș, Liceul de filologie-istorie, Satu-Mare, județul Satu-Mare.**

O LECȚIE CHEIE

Schiță de **MIRCEA SÎNTIMBREANU**

Zarva recreației se strecura din ce în ce mai înăbușit pînă în cancelarie. E semn că foarte curînd va suna clopoțelul, gureșul clopoțel cu glasul lui de argint, prelung și limpede, gîndea tînărul profesor și se simțea liniștit dar ușor încordat, știind la perfecție, pînă în cele mai mici amănunte, și ce pași avea de făcut, dar și ce performanță avea de realizat. Da, totul era pregătit: aparatul de proiecție, cutia cu cretă colorată, stativul cu planșe... Curînd va suna clopoțelul, își reluă tînărul profesor gîndul, iar eu voi intra în clasă și, după «momentul organizatoric» le voi spune prietenește, dar răspicat:

— Copii, lecția de astăzi e o lecție grea. O lecție pe cît de importantă pe atît de grea. Nu vă spun aceasta pentru a vă speria dar, trebuie să știți că, în disciplina noastră, în matematică, unele lecții pot fi numite, pe drept cuvînt, lecții-cheie. Și că pe vremuri Teorema lui Pitagora — căci de această teoremă ne vom ocupa în cele ce urmează — școlarii o numeau «puntea măgarilor»...

Aici, își derula mai departe filmul lecției, copiii vor rîde, iar eu mă voi îndrepta spre tablă, spunîndu-le că astăzi vom renunța la «ascultare», voi face încă o dată apel la atenția lor, apoi... Apoi sună clopoțelul. Și glasul lui fu exact așa cum prevăzuse. Prelung, limpede, argintiu. Profesorul intră în clasă și le vorbi copiilor întocmai cum își pusese în gînd. Se rîse la «poanta» cu puntea măgarilor, iar tînărul dascăl, mulțumit, tocmai se îndrepta spre tablă, cînd din clasă se auzi o busculadă, apoi izbucni, cocoșește, o voce iritată:

— Tovarășe profesor! Popescu și-a întins coatele pe banca mea...

Tînărul profesor nu-și pierdu cumpătul. Se răsuci spre clasă și, gîndindu-se să profite de ocazie pentru a-și reînnoi apelul, le vorbi cu blîndețe, dar ferm:

— Vedeți, chiar despre aceasta va fi vorba în lecția noastră. Nu despre Popescu, firește, nici despre coatele lui, nici măcar despre poziția corectă a unui elev în bancă, ci despre condițiile în care trebuie să se desfășoare o lecție ca cea de azi, o lecție-cheie. Pentru că, vedeți voi, copii, o lecție curge, adică își are albia ei firească, de la izvor înspre vărsare. Pe această albie cunoștințele alunecă, în chip firesc, fără vîrtejuri, fără opriri neașteptate sau revărsări inutile. Să începem, așadar...

Nu ajunse însă la tablă.

— Vă rog, tovarășe profesor, Ionescu mi-a luat guma...

— Mda, Ionescule, tu nu ai gumă? Vedeți dumneavoastră, dragi copii, nici despre gumă nu era vorba în lecția noastră, dar acum, că s-a ridicat această problemă, va trebui să precizăm că e de dorit ca fiecare elev să-și aibă propria sa gumă. Dar să revenim la lecția noastră. Așadar, vorbeam despre...

— Vă rog, tovarășe profesor, Petrescu iar își roade capătul creionului...

— Da... E și aceasta o problemă. Nu în directă legătură, ba chiar nici indirectă cu ceea ce vorbeam, dar, dacă tot s-a ridicat, trebuie spus că nu e nici frumos și nici igienic să rozi capătul creionului. Să continuăm, așadar. Despre ce vorbeam?

— Despre Petrescu, tovarășe profesor.

— Nu, mulțumesc. Mi-am amintit. Spuneam, în esență, că pe fusul cunoștințelor firele se adună în tăcere, sporesc zi de zi, clipă de clipă, cu fiecare lecție. Imperceptibil poate, totuși... Iată, astăzi, așa cum v-am avertizat, vom face o lecție cheie...

— Vă rog, tovarășe profesor, Niculescu mă poreclește...

— Hm... Foarte rău, poreclele nu sînt potrivite între colegi, după cum nu sînt potrivite în nici o împrejurare. Desigur, puteam preciza acest lucru altcîndva, nu acum în timpul lecției. Despre Teorema lui Pitagora, lecție cheie, repet, dar dacă s-a ridicat problema...

— Vă rog, tovarășe profesor, Georgescu își copiază tema la gramatică...

Profesorul nu mai răspunse. Cu spatele la clasă, tăcut și fără grabă, se duse înapoi la catedră, apoi privi îndelung peste bănci. În tăcerea desăvîrșită se auzi ușor ironică vocea profesorului:

— Mai are careva vreo plîngere?

Nici un răspuns. Fără să se uite în catalog, profesorul spuse:

— Elevul Popescu...

— Prezent...

— Te rog să așezi pe intervalul dintre bănci aparatul de proiecție... Și tu, Ionescu... Te rog să duci la tablă cutia cu cretă colorată... Iar tu, Niculescule, ai grijă de stativul cu planșe...

Cei numiți săriră din bănci cu un elan necunoscut pînă atunci în clasă și lecția, întreaga lecție se desfășură absolut exact cum tînărul profesor prevăzuse, încît aproape nimeni nu mai auzi glasul clopoțelului care anunța sfîrșitul orei... Prelung. Limpede. Argintiu.

PÎINE CU UNTURĂ ȘI BOIA

SCHITA DE **TÓTH MÁRIA**

Boldogh Erzsébet era fericită și de aceea poate avea un fel de a fi aparte. Că era fericită, știa și ea, că se purta într-un fel aparte a observat întreaga clasă. Dar, de fapt, în ce consta acest fel de a fi «aparte» al ei? De ce nu o putea suferi Kunczor Mari (pentru că era clar, nu o suferea), de ce o măsurau uneori cu priviri neîncrezătoare ceilalți colegi? Avea Erzsébet acea calitate cu care puțini copii se pot mîndri și pentru care colegii o invidiau: perseverența. Ai casei, pînă cînd au reușit s-o înțeleagă pe Erzsike au fost nevoiți uneori s-o tragă de ciuf pentru încăpățînare. O poveste asemănătoare a fost aceea a micului dejun. Pe Erzsike, de pe cînd era de-o șchioapă, o obișnuise bunica să mănînce pîine cu untură peste care presăra boia. Pîinea cu untură și boia i se părea foarte gustoasă și de aceea cerea întotdeauna să-i pună o felie și pentru la școală. Ani de-a rîndul s-a petrecut așa. Bineînțeles, au observat și colegii de clasă care, nu o dată își despachetau cu dichis micul dejun lăudîndu-se care mai de care cu ce a adus mai gustos, mai deosebit. Se și îmbiau să guste unii din *mîncarea altora. Boldogh Erzsébet stătea mai la o parte tăcută, mîncîndu-și pîinea cu untură și boia. Într-o zi, mama i-a spus:*

— Vezi că nu-i bine. Consumul de untură nu e sănătos, ba s-ar putea să te și îngrași.

De atunci, în recreația mare Erzsike nu-și mai scotea din servietă pachetul cu de-ale gurii, ci în drum spre casă îl arunca la coșul de gunoi. Acest amănunt nu a trecut neobservat de către colega ei de bancă, Kunczor Mari. Aceasta, deși nu prea o putea suferi, pentru nimic în lume nu și-ar fi schimbat locul. Pentru că oricînd putea nu doar să spere, ci să fie sigură de ajutorul colegei de bancă dacă s-ar fi încurcat, de exemplu, la rezolvarea unei probleme de matematică. Și cine se poate mîndri că nu se încurcă niciodată cînd are în față astfel de probleme? În nici un caz Kunczor Mari. Dar astfel de necazuri aveau din cînd în cînd și ceilalți colegi. Cu Boldogh Erzsébet niciodată însă nu s-a petrecut vreo surpriză cînd era vorba de învățătură. Ea se pregătea de fiecare dată, ea știa întotdeauna. Dar superioritatea îi supără pe cei de lîngă noi, mai ales superioritatea izvorîtă din știință, cînd cel în cauză își dă seama, cît ar mai trebui să muncească nu s-o depășească, ci măcar s-o ajungă din urmă pe Boldogh Erzsébet! Și pentru că e mai ușor să-ți necăjești colegul decît să-l întreci la învățătură, pe Erzsike o necăjeau aproape la tot pasul. Dacă, de exemplu, întreba ceva, cu felul ei de a fi politicos, pe vreun coleg de clasă, acesta se prefăcea că nu aude. Ei, bine, Erzsike nu se supăra. Puțin se întrista totuși. Dar să vezi minune: de cîte ori avea nevoie careva de cîte ceva, Erzsike «auzea» imediat, ba se oferea să-l ajute chiar fără să i se ceară acest lucru, încît colegul respectiv era nevoit să-i strecoare printre dinți un «mulțumesc». Bineînțeles, Erzsike răspundea bucuroasă în asemenea ocazii: «Cu plăcere. Și altă dată». Așa s-a întîmplat că, în clasa a șasea, la începutul anului școlar, cînd a fost vorba să se aleagă pionierul-comandant de detașament, colegii au hotărît s-o aleagă pe Boldogh Erzsébet. În primul rînd pentru că i se cuvenea, era o fire foarte aparte, știa să fie o bună colegă, era răbdătoare, harnică. Și mai era ceva: să fii pionier-comandant de detașament înseamnă la tot pasul niște sarcini în plus. De ce să nu le rezolve Erzsike? Dar chiar din primele clipe, colegii au fost nevoiți să-și dea seama că alegerea a fost și bună și rea. Rea, pentru că Erzsike era severă cu toată lumea și perseverentă în ducerea la bun sfîrșit a fiecărei sarcini; bună pentru că nu țipa niciodată la nimeni și nu ținea să apară în rol de profesor în fața colegilor ei. În felul acesta, cu fiecare zi creștea încrederea în Erzsike. Dar aproape cu înverșunare creștea și invidia lui Kunczor Mari.

În trimestrul al doilea, după ce mulțumită ajutorului pe care Erzsike l-a dat colegei de bancă, Kunczor Mari s-a trezit cu media șapte la matematică. În semn de recunoștință pentru felul în care se «îngrijește» de fericirea colegei de bancă, Mari i-a adus un jurnal de amintiri. Dar acest gest colegial a fost urmat imediat de altul. Înaintea orei de gimnastică, în timp ce clasa a intrat la vestiar, Kunczor Mari a strecurat carnețelul cu note al lui Erzsike între cele două felii de pîine cu untură și boia. «Dacă ieri și-a mîncat micul dejun, azi precis îl aruncă», și-a zis Mari, mai ales că Erzsike era perseverentă și în privința «curei de slăbire». Însă fata cu felul de a fi aparte făcuse atîta mișcare în ora de gimnastică încît a prins-o foamea. S-a așezat în bancă, și-a desfăcut șervețelul și a mușcat din pîinea cu untură și boia. A rămas însă cu gura căscată: ce să fie acel ceva tare ca talpa dintre feliile de pîine!? A oftat cu glas tare cînd a observat carnețelul de note și ochii i s-au împînzit de lacrimi. Boldogh Erzsébet era pentru prima dată în viața ei nefericită. In dimineața aceea își pregătise singură micul dejun, la prima oră a răspuns la română și i se trecuse nota de zece în carnețel.

Toată clasa era înmărmurită. Erzsike și-a revenit însă prima: «Copii, cine a făcut gluma asta proastă? Spuneți-mi, n-o să mă supăr... Numai să-mi spuneți. Altfel, cum o să mai învățăm împreună dacă nu-mi spuneți...?»

Ce harababură s-a iscat! Cînd au discutat cazul, cineva a spus: «Asta e o josnicie». Bineînțeles, pentru că i se urîțise carnețelul nu au schimbat-o pe Erzsike din responsabilitatea pe care o avea, așa cum sperase Mari. Dar s-a mai întîmplat ceva: chiar și acei colegi care nu prea o simpatizau pe Erzsi, erau acum foarte atenți la tot ce se întîmplă în jurul ei și pentru cea mai mică greșeală față de ea, săreau și-l pedepseau pe cel laș, care nu avea curajul să-și recunoască fapta. Așa s-a transformat clasa, a devenit aproape pe nesimțite o clasă severă, tot atît de severă pe cît era cu sine Boldogh Erzsébet. Școlărița fericită, cu un fel al ei de a fi aparte.

Traducere:
ECATERINA BOKOR
și COSTACHE ANTON

PRIETENII ADEVĂRULUI ȘTIINȚIFIC

Prof. univ. PAUL POPESCU-NEVEANU

A fi ignorant nu înseamnă a nu ști nimic, ci a ști numai cîte ceva, prea puțin și superficial, ceea ce lasă loc pentru interpretări greșite și pentru închipuiri absurde. În timpurile primitive nici nu se putea ca oamenii să știe prea mult, să-și explice, fără plăsmuiri fantastice, fenomenele naturii și ale propriei lor vieți. Știința s-a înfiripat cu greu, în baza unei practici istorice multimilenare și prin generalizări care abia în ultimele secole au produs o expansiune a concepției și mentalității realist-științifice și materialiste. Pînă atunci însă masele erau, în bună măsură, stăpînite de o mentalitate magico-mitologică și religioasă.

Mentalitatea este un mod de interpretare caracteristic pentru un individ sau o colectivitate. Cunoștințele și convingerile sînt astfel orientate și folosite încît un anume fapt concret este înțeles într-un anumit fel. Este posibil chiar ca același fapt să fie, în funcție de mentalitate, înțeles în moduri diferite, diametral opuse. Astfel, curcubeul, fulgerele, trăsnetul etc. sînt explicate de un om cu mentalitate științifică ca fenomene fizice obiective, de refracție a razelor solare și dispunere spectrală, de descărcare a unor uriașe sarcini electrice ale norilor etc., pe cînd pentru un om cu înclinații mistice, deci stăpînit orbește de credința în forțe supranaturale dotate cu o voință extraordinară, fenomenele arătate sînt manifestări ale unor zei sau spirite ce ar fi binevoitoare sau răuvoitoare față de om. Pe vremuri bolile erau înțelese ca stări provocate de duhuri rele ce se instalează în corpul uman, de unde nu ar putea fi alungate decît prin foc, substanțe puternic mirositoare, luare de sînge, descîntece etc. Astăzi, nu numai pentru medic, dar și pentru omul de rînd boala este o perturbare a funcțiilor organismului, o stare cauzată de o invazie microbiană sau virotică sau de alt factor material. În consecință se iau și măsurile potrivite pentru vindecare.

Trebuie spus că înclinațiile mistice se datorau nu numai ignoranței, dar și fricii neputincioase. Impresurat din toate părțile de primejdii și cumplite amenințări, incapabil să se apere de stihiile distrugătoare ale naturii și să-și asigure cele necesare traiului, omul primitiv era mereu terorizat de fenomene pe care nu le înțelegea și pe care le socotea a fi dușmane, îndreptate cu reavoință spre el, așa cum erau războinicii din tribul ostil. Deci fenomenele naturii și vieții sociale nu erau explicate obiectiv și realist, ci în imaginație erau dotate cu forțe ascunse, erau personificate sau puse pe seama unei divinități. Nu întîmplător animalele folositoare omului au fost obiect de adorație (și acum prin India vacile sînt tratate ca sfinte), iar animalele nocive au fost luate ca simbol al răului. Toate acestea s-au făurit istoricește în mentalitatea colectivă devenită tradițională. Mielul blînd și inocent era simbol al bunăstării si fericirii, pe cînd lupul, șarpele, tigrul, scorpionul erau tratate ca forțe de temut, ce trebuiau ocolite, îmbunate sau îndreptate împotriva dușmanilor. În legătură cu astfel de reprezentări și închipuiri se înfiripau și operațiile de magie. Primitivii erau ușor înșelați de analogii sau asemănări. Actul magic este un act simbolic (de înlocuire) căruia i se atribuie efecte miraculoase. Un animal străpuns de săgeată desenat pe nisip, pe peretele peșterii sau figurat prin costumație și dans constituia un act de magie vînătorească «necesară» pentru succes. Dar dacă drumul vînătorilor era tăiat de un animal socotit a fi purtător de rele, atunci succesul era zădărnicit, ba se putea aștepta și o nenorocire. Vînătorii făceau calea întoarsă. S-au identificat numeroase feluri de magie, după cum erau și ocupațiile, modul de trai, temerile și speranțele triburilor respective. De pildă, pentru a întrerupe seceta și a provoca ploaie se stropeau cu apă fete drapate cu frunze (paparude), pentru a distruge un dușman se acționa asupra unui mulaj făcut după el sau asupra unui obiect ce-i aparținea.

Sînt multe de povestit, nu în cîteva rînduri, ci în cărți grele. Întregi biblioteci înregistrează căutările și dramele umane în care și-au făcut loc tot felul de credințe superstițioase. Un tînăr de astăzi ar replica vehement arătînd că nu este nici o legătură între actul magic și fenomenele reale, că toate acestea sînt dăunătoare și rețin de la acțiuni eficiente, că în loc de paparude trebuie irigații și chiar spargeri de nori provocate cu anumite pulberi din avioane special dotate, că nu descîntecele vindecă bolile, ci medicamentele, operațiile, regimul terapeutic ș.a.m.d. Ba un tînăr era indignat de persecutarea pisicilor negre ce «amenintă» să taie calea superstițioșilor ce se duc la treburi sau au întîlniri...

Sînt total de acord cu aceste proteste. Am dorit doar să arăt de unde vin toate superstițiile ca efecte ale ignoranței, neputinței și fricii, să pun în evidență absurditatea lor astăzi, cînd dispunem de cunoștințe și de o altă mentalitate.

Noaptea, sub razele lunii, emanațiile de gaz metan din mîlul eleșteelor erau luate drept «duhuri ale bălților», drept monștri amenințători. Dar totul depinde de felul cum privești și înțelegi. Dacă știi și nu ai nici o teamă de umbrele ce se conturează în semiîntuneric, scornirile propriei închipuiri înfricoșate vor dispărea, lăsînd loc gîndirii și lucidității omului instruit și cultivat.

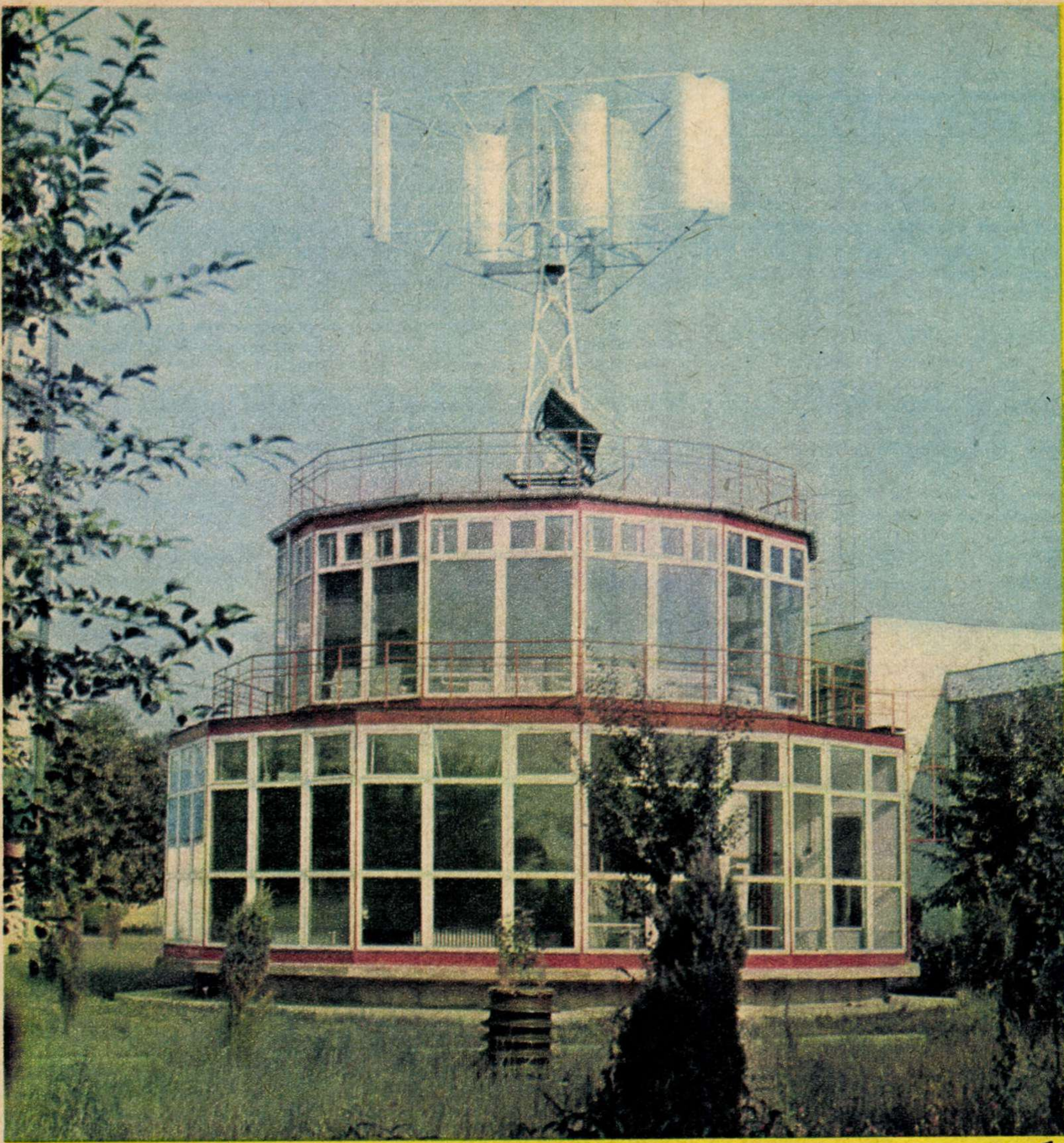

SOARELE ȘI VÎNTUL

MAI APROAPE DE NOI

În actuala criză de energie, omul caută soluții din cele mai diverse pentru a putea înlocui combustibilii clasici cu noi surse energetice. La loc de frunte, pretutindeni pe Terra, se situează energia solară, energia eoliană, energia geotermică. Se fac eforturi, se întocmesc proiecte, se experimentează pentru ca soarele, vîntul, apa fierbinte aflată în subsolul Pămîntului să poată fi puse la lucru. Specialiștii români, antrenați în această activitate de o deosebită importanță pentru economia națională, au obținut rezultate merituoase. Astfel, încă din vara anului 1977, la Întreprinderea de produse ceramice din orașul Jimbolia a intrat în funcțiune o instalație inedită de uscare a cărămizilor și țiglelor, numită, sugestiv, Stația Soarelui. În stațiunea Saturn, de doi ani, la trei hoteluri apa caldă se obține cu ajutorul captatoarelor solare de energie. Exemplele ar putea continua. Ne vom opri însă la CASA SOLARĂ realizată la **Institutul de cercetare și inginerie tehnologică pentru industria electrotehnică (ICPE)** din Capitală. «Energia solară — ne spune dr. ing. Florin Teodor Tănăsescu, directorul institutului — devine astăzi obiectul a numeroase și controversate cercetări constituind, cu toate dificultățile de început, una din marile speranțe ale deceniilor viitoare. Cu stația experimentală, institutul nostru își propune să studieze posibilitățile de valorificare a energiei solare. Colectivul de cercetători, condus de dr. fizician Doina Moraru, are ambiția ca în viitor stația să fie încălzită solar, alimentată electric solar, urmînd a-și încălzi apă menajeră tot cu ajutorul soarelui, avînd chiar și o bucătărie solară. Cercetătorii și-au propus să devină curînd o microsocietate autonomă energetic, să nu mai folosească nici electricitate, nici agent termic din rețeaua orașului, să și le furnizeze singuri cu instalațiile lor experimentale, folosind energia astrului zilei. Iată, așadar, un viitor adus atît de aproape!».

Ce vor aduce însă cercetările de la ICPE pentru noi, beneficiarii, care nu locuim și nu muncim în stația experimentală? Se urmărește, în primul rînd, colectarea energiei solare și conversia, adică transformarea ei în energie termică sau electrică. În platforma experimentală funcționează o instalație solară capabilă să producă abur supraîncălzit. Acesta, la rîndul lui, acționează un turbogenerator care furnizează energie electrică. Modelele experimentale de generatoare electrice solare cu puteri pînă la 10 W își găsesc aplicabilitate în radiotelefonie, radiorelee etc. Generatoarele de putere mai mare se vor utiliza pentru necesitățile energetice ale locuințelor și chiar ale unităților industriale (pentru uscare de minereuri, materiale de construcție, la instalațiile frigorifice etc.). Colectivul de cercetători este preocupat și de problema stocării energiei solare, adică a păstrării ei după producere pentru a putea fi utilizată la nevoie.

Dar la acest institut, aflat în linia întîi în cercetarea românească privind noi surse de energie, unitate științifică și tehnologică distinsă în ultimii ani de mai multe ori cu Ordinul Muncii pentru activitatea și rezultatele sale prestigioase, nu numai soarele se află în centrul atenției. Valorificarea energiei eoliene, pe care vîntul o oferă din plin în unele zone ale țării, ocupă un important loc în activitatea specialiștilor. Energia vîntului poate fi stocată, de exemplu, sub formă de aer comprimat, căruia la nevoie i se dă drumul pentru a acționa un motor ce produce energie electrică. Se are în vedere chiar o combinare a celor două surse — energie obținută pe bază de soare și vînt. Dacă pentru valorificarea energiei solare se înregistrează un maximum favorabil vara, pentru energia eoliană maximul aparține anotimpului rece. În acest fel, necesitatea stocării energiei este mai mică. «Morișca» aflată acum în funcțiune la ICPE acționează un generator de cîteva sute de wați ce își găsește utilizări în agricultură, la pomparea apei în sistemele de irigații și chiar la alimentarea cu energie electrică a unor unități agroindustriale.

Fără îndoială că problemele aflate pe masa de lucru a cercetării românești în domeniul noilor surse de energie sînt mult mai complexe decît le-am prezentat în rîndurile de față. După cum nu există nici o îndoială că centralele electrice solare și eoliene se află destul de aproape de noi. Iar noi ne aflăm destul de aproape de perioada în care vom locui în case solare ori eoliene!

ing. IOAN VOICU

MILION DE PRIETENI

CITITORII CĂTRE CITITORI!

Vă amintiți, desigur, ceea ce ne povestea cu atîta sinceritate colegul vostru **Liviu Dan Velici** din cl. a opta — com. Turceni, Gorj — la această rubrică în nr. 48 al revistei. Își învățase băiatul cu sîrguință la algebră pentru ca de-abia în clasă să-și dea seama că de fapt aveau oră de geometrie. Rezultatul, o notă mică și o mare nedumerire!

Cititorii rubricii n-au întîrziat să comenteze cu obișnuita lor putere de analiză întîmplarea de mai sus.

OMUL MODERN ȘI PUNCTUALITATEA

Amalia Vieru, cl. a noua, din Roman, jud. Neamț, bd. Republicii bloc 50/20 spune așa: **«Dragă Liviu, tovarășa profesoară ți-a făcut de fapt un serviciu, întrucît te-a avertizat ajutîndu-te ca, de acum înainte, să faci întotdeauna lucrul potrivit la timpul potrivit. Punctualitatea este o calitate de bază a omului modern! Mult succes la intrarea în treapta întîi de liceu».**

«ȘI EU AM PĂȚIT LA FEL...»

Silviu Tacu, cl. a șasea, Sc. gen. nr. 10 Focșani, jud. Vrancea, mărturisește:

«Dragă prietene, să știi că și eu am pățit exact la fel: în loc să învăț la geometrie, am învățat la algebră. E adevărat că pe mine tovarășa profesoară m-a iertat însă eu tot m-am simțit ca și cum mi-ar fi pus nota 1! Nu mi-a făcut nici o plăcere să constat brusc că sînt un uituc! Sper să nu mai pățesc așa ceva și cred că nici tu nu mai vrei să te rătăcești prin... orar! Îți doresc numai rezultate bune în întregul an școlar.»

O NOTĂ SLABĂ POATE FI... FOLOSITOARE?

Constantin Păun din cl. a opta, București, adaugă:

«Liviule, ce-ai zice dacă tovarășa profesoară de matematică, intrînd la ora de algebră, v-ar cere temele de la... geometrie? Sau la geometrie, pe cele de algebră? Te-ai mira, desigur, poate chiar ai bombăni nemulțumit! Deci, așa cum tovarășii profesori și în general toți oamenii muncii își fac la timp datoria, tot astfel trebuie să procedăm și noi. Ai luat tu o notă slabă, dar te asigur că e foarte folositoare — omul mai învață și din greșeli, nu? O s-o îndrepți repede, ești un elev bun. Vacanță plăcută!»

Cred, stimați cititori, că trebuie să remarcăm atît raționamentul corect al acestor trei corespondenți cît și spiritul de colegialitate, politețea și sinceritatea lor. Le mulțumesc împreună cu Liviu Dan Velici.

Pe joia viitoare!

Ovidiu ZOTTA

Ca de-obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «**Un milion de prieteni**».

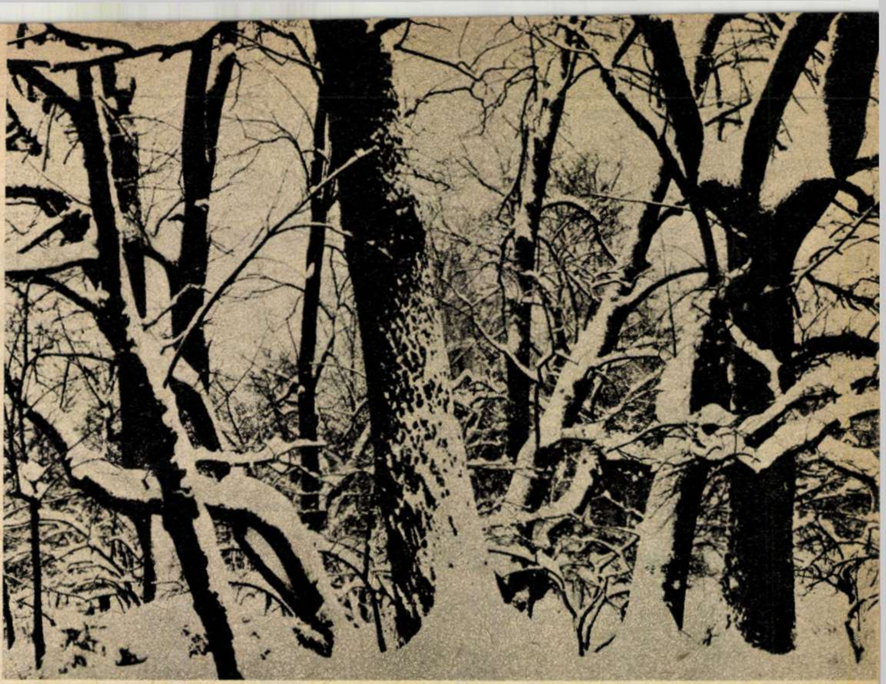

„EMOȚIA PRIMEI ZĂPEZI"
IMAGINI
DE Gh. Vințilă

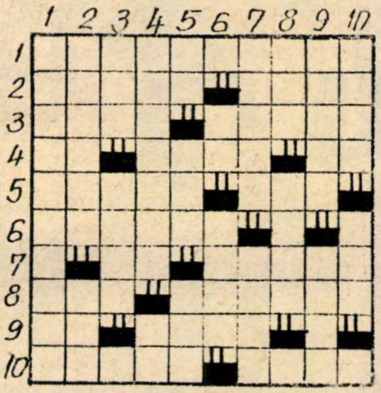

ÎMPĂRĂȚIA APELOR

ORIZONTAL: 1. Servește la colectarea și dirijarea apelor dintr-un oraș. 2. Pătrunsă de apă. Intrat în apă! 3. În timpul lui Cezar era numită «Regina aquarum» (regina apelor) și poseda 11 apeducte, ale căror ruine se mai văd și astăzi. Foarte serios (fem. pl.). 4. Gene! Ridicătură a fundului albiei unei ape curgătoare. Într-un aisberg. 5. Ademeniți ca marinarii din antichitate de către sirene (sing.). Un afluent la început de drum! 6. Aici putem vedea «Paharul cu apă» de Scribe sau «Omul care aduce ploaia» de Nash. 7. Primele talazuri. Un cer care trage a ploaie. 8. Noțiune strict tematică. Ape periculoase. 9. Picături de rouă! Apă fulguită. 10. Se îngrijește și de aprovizionarea cu apă. Fără pic de apă.

VERTICAL: 1. Ape în mișcare. 2. În susul apei. Întinse peste ape (sing.). 3. Rîu în U.R.S.S. Se bălăcește toată ziua în apă. 4. Dată la apă. Vas de pămînt. 5. Primele la lac! Republica Socialistă România. Prieten parizian. 6. Vorba gîștei. Apă aflată într-o mișcare ritmică. 7. Personaj din opera «Pescuitorii de perle» de Bizet. Ovină alintată. 8. Diminutiv feminin. Zăpadă alpină persistentă, granulară, care a căpătat această structură în urma topirilor și înghețurilor repetate. 9. Compozitor francez, autorul piesei pentru pian «Jocuri de ape». Vîrtej de apă, bulboană. 10. Apa cerului (fig.). Înotători de elită.

DICȚIONAR: AFL, NEM.

(MONOVERB: 3 — 6)

TxE

SOLUTIA: TE-ORI-E

(CRIPTOGRAFIE: 4,2,8,5)

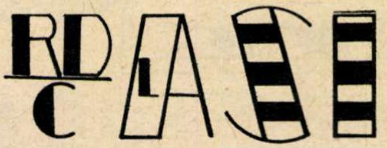

Dezlegare:

STAU PE CERDACUL CASEI

(CRIPTOGRAFIE: 7, 4, 2, 6, 2, 2, 6)

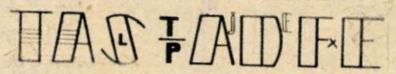

Dezlegare:

CĂTĂLIN ESTE PE PLAJA DE LA
EFORIE

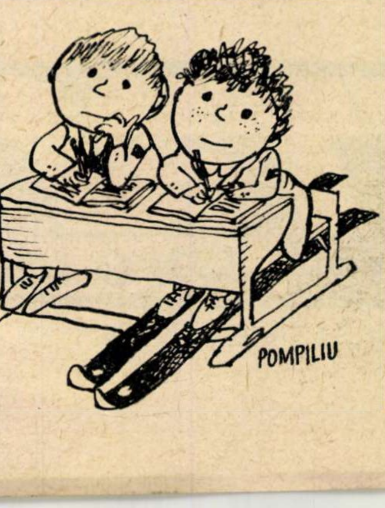

●●●●●●●●●●●●●

„PIETON 2000"

TALONUL NR. 8

ÎNTREBARE:

Este permis accesul pietonilor pe o stradă unde este instalat indicatorul «Circulația interzisă în ambele sensuri?»

Încercuiți răspunsul corect.

Răspunsuri:

- ☐ **a) da;**
- ☐ **b) nu;**
- ☐ **c) numai pentru locatarii de pe acea stradă.**

ÎNTREBARE:

O coloană de pionieri se deplasează pe timpul nopții pe partea carosabilă, între două localități, în căutarea unui loc de popas. Precizați pe ce parte a șoselei va trebui să circule.

Încercuiți răspunsul corect

Răspunsuri:

- ☐ **a) partea dreaptă:**
- ☐ **b) partea stîngă;**
- ☐ **c) nu este permisă o astfel de deplasare.**

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 Leu

index 41633

URIAȘA PUTERE

Scenariu: ILIE TĂNĂSACHE
Desene: PUIU MANU

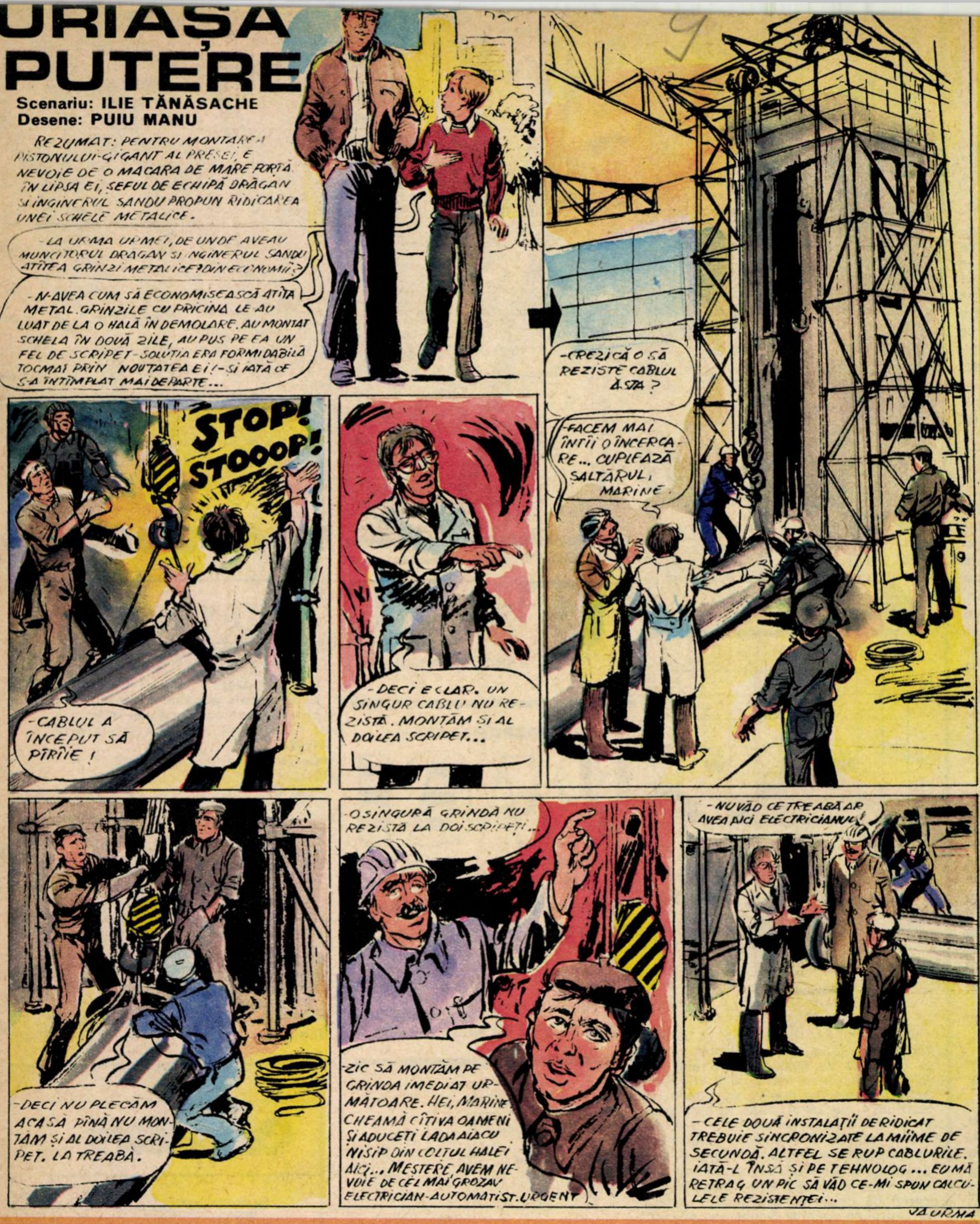
REZUMAT: PENTRU MONTAREA PISTONULUI-GIGANT AL PRESEI, E NEVOIE DE O MACARA DE MARE FORȚĂ. ÎN LIPSA EI, ȘEFUL DE ECHIPĂ DRĂGAN ȘI INGINERUL SANDU PROPUN RIDICAREA UNEI SCHELE METALICE.
-LA URMA URMEI, DE UNDE AVEAU MUNCITORUL DRAGAN ȘI INGINERUL SANDU ATÎTEA GRINZI METALICE? DIN ECONOMII?
-N-AVEA CUM SĂ ECONOMISEASCĂ ATÎTA METAL. GRINZILE CU PRICINA LE-AU LUAT DE LA O HALĂ ÎN DEMOLARE. AU MONTAT SCHELA ÎN DOUĂ ZILE, AU PUS PE EA UN FEL DE SCRIPET - SOLUȚIA ERA FORMIDABILĂ TOCMAI PRIN NOUTATEA EI! - ȘI IATĂ CE S-A ÎNTÎMPLAT MAI DEPARTE...
-CREZI CĂ O SĂ REZISTE CABLUL ĂSTA?
-FACEM MAI ÎNTÎI O ÎNCERCARE... CUPLEAZĂ ȘALTĂRUL, MARINE.
STOP! STOOOP!
-CABLUL A ÎNCEPUT SĂ PÎRÎIE!
-DECI E CLAR. UN SINGUR CABLU NU REZISTĂ. MONTĂM ȘI AL DOILEA SCRIPET...
-DECI NU PLECĂM ACASĂ PÎNĂ NU MONTĂM ȘI AL DOILEA SCRIPET. LA TREABĂ.
-O SINGURĂ GRINDĂ NU REZISTĂ LA DOI SCRIPEȚI...
-ZIC SĂ MONTĂM PE GRINDA IMEDIAT URMĂTOARE. HEI, MARINE CHEAMĂ CÎTIVA OAMENI ȘI ADUCEȚI LADA AIA CU NISIP DIN COLȚUL HALEI AICI... MEȘTERE, AVEM NEVOIE DE CEL MAI GROZAV ELECTRICIAN-AUTOMATIST. URGENT
-NU VĂD CE TREABĂ AR AVEA AICI ELECTRICIANUL!
-CELE DOUĂ INSTALAȚII DE RIDICAT TREBUIE SINCRONIZATE LA MIIME DE SECUNDĂ. ALTFEL SE RUP CABLURILE. IATĂ-L ÎNSĂ ȘI PE TEHNOLOG... EU MĂ RETRAG UN PIC SĂ VĂD CE-MI SPUN CALCULELE REZISTENȚEI...
VA URMA

ÎN CURÎND,
NOUA REVISTĂ TEHNICĂ
PENTRU
PIONIERI ȘI ȘCOLARI

START
spre viitor

ABONAMENTE: LA OFICIILE P.T.T.R., FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

NOI, COPIII

Noi, copii cu sufletul văpaie,
Ne înălțăm în lumea minunată
Și vă aducem pacea nepătată,
O eră fără bombe și războaie.

Sîntem ca Feți Frumoșii din poveste,
Ca fluturii cu aripile mii,
Sîntem în viața voastră bucurii,
Și zborul pasării măiestre.

Dorim un singur țel și-o datorie,
O datorie sfîntă și curată,
Noi n-am văzut o bombă niciodată
Și nimeni dintre noi nu vrea s-o știe

Nu vom cunoaște noi nicicînd urgia,
Voi ne păziți, părinții noștri mari,
Ne vom căli și vom fi bravi și tari,
Căci tot ce-avem mai scump e România.

GABRIEL MIHAI
clasa a V-a B,
Școala generală nr. 21,
București

PATRIA

Patria — e apa, e pămîntul
E tot ce-nseamnă poezie
E galben grîu, albă năframă
E vatra noastră milenară.

Patria — e leagăn, cerul curat
Tricolorul ce flutură-n vînt,
Patria — casa noastră
Pîinea rodită de acest pămînt.

Patria-i cuvîntul pentru care
Și-au dat cei mulți întreaga ființă de eroi,
Și de la ei am învățat să știm
Că Patria — înseamnă
Toți la un loc și fiecare dintre noi!

VERONICA DOBRE
clasa a VI-a,
Școala generală nr. 9,
Tecuci

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
51/52
Cutezătorii
JOI, 20 DECEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 638—639)
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

GALERIA CUTEZĂTORILOR. Strălucirea medaliei de aur a celei mai bune echipe de gimnastică din lume: Nadia Comăneci, Emilia Eberle, Melita Rűhn, Dumitrița Turner, Rodica Dunca, Marilena Vlădărău — antrenate de Bela și Marta Karoly — poartă în ea întreaga lumină a pionieriei.

30 DECEMBRIE - ZIUA REPUBLICII

Dintotdeauna poporul nostru şi-a adunat cea mai caldă simţire, cea mai aleasă vibraţie a sufletului în iubirea de patrie. Cu chipul patriei în inimi s-au ridicat patrioţii sub steagul idealurilor revoluţionare ale anului 1848, visătorii dintîi ai Republicii. Cu imaginea ei în minte şi în inimi s-au ridicat vestitorii noului ev, înfăptuind revoluţia de eliberare naţională şi socială, antifascistă şi antiimperialistă din August 1944, de la a cărei victorie am sărbătorit în acest an trei decenii şi jumătate. Cu gîndul la patrie s-au întrunit, tot în acest an, în cel mai înalt forum al ţării — Congresul partidului — comuniştii, deschizînd, în deplin acord cu visele cele mai scumpe ale poporului, căi noi înfloririi şi prosperităţii sale, înălţării şi afirmării lui în lume.

Niciodată sentimentul patriei nu a fost mai puternic, mai fierbinte, mai activ ca în aceste zile. El reprezintă cea mai preţioasă zestre spirituală a poporului, expresia concentrată a unei forţe morale despre care vorbesc eroicele fapte de muncă ce marchează anii noştri, ca odinioară faptele de arme ale strămoşilor. Forţa motrice a patriotismului socialist face să conveargă într-o unitate de neclintit efortul creator al milioanelor de oameni ai muncii spre ţelul suprem al partidului, al poporului român — edificarea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, a comunismului pe pămîntul României.

Sărbătorind la 30 Decembrie Ziua Republicii, ne gîndim cu adîncă recunoştinţă la Partidul Comunist Român, la comunistul exemplar, primul preşedinte al României şi secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Ne gîndim la modul în care viaţa sa s-a împletit, de la fragedă vîrstă, cu destinul patriei, al partidului, la modul în care, prin activitatea sa în fruntea naţiunii face totul ca să asigure României socialiste un loc demn printre ţările lumii, iar poporului ei un viitor pe măsura meritelor şi a drepturilor sale istorice.

Fiecare cetăţean al Republicii Socialiste România, fiecare tînăr, fiecare pionier aspiră să urmeze exemplul tovarăşului Nicolae Ceauşescu de totală dăruire, de neţărmurit devotament comunist faţă de patrie. Tineretul îşi consacră elanul slujirii credincioase a patriei cu uneltele muncii, ale învăţăturii, ale creaţiei, contribuind în toate compartimentele vieţii noastre economico-sociale la înfăptuirea politicii partidului de ridicare a Republicii pe noi culmi de progres şi bunăstare. O face cu tot ce are mai curat şi mai bun. Şi o face cu mîndria de a aparţine unui popor cu nume nepătat, rostit cu stimă pe toate meridianele. De a aparţine acestei ţări care, într-o zi de iarnă fierbinte a anului 1947, a ales pentru totdeauna şi a urmat cu tenacitate calea înlăturării oricărei exploatări şi asupriri, clădirii celei mai umane orînduiri, care asigură tuturora pîine, şi soare, şi bucurie:

POMUL DE IARNĂ - SĂRBĂTOARE A COPILĂRIEI FERICITE

Clinchetul zglobiu al clopoţelului a vestit în întreaga ţară încheierea primului trimestru şcolar. Vacanţa de iarnă şi-a deschis larg porţile, aducînd tuturor copiilor patriei numeroase bucurii. Anotimpul alb, zilele care au mai rămas pînă la sfîrşitul anului calendaristic poartă gîndurile copiilor la bradul frumos împodobit ce scînteiază în lumina jocului de artificii, la sacul plin cu daruri al lui Moş Gerilă, pe care-l întîmpină cu voioşia cîntecului, cu fapte frumoase, cu notele bune şi foarte bune din carnetul de elev. Surprizele care-i aşteaptă sînt multe şi foarte plăcute căci societatea noastră s-a îngrijit din vreme ca cei aproape 4,2 milioane de copii ai ţării să aibă o vacanţă plină de bucurii, iar tradiţionalele sărbători ale pomului de iarnă să fie mai strălucitoare ca oricînd. Anul 1979, anul Congresului al XII-lea al partidului şi al celei de a 35-a aniversări a eliberării patriei, a fost un an în care şi munca părinţilor a fost mai rodnică, mai bună.

Potrivit Programului de creştere a nivelului de trai al poporului în actualul cincinal, în toamna acestui an s-a trecut la aplicarea celei de a doua etape a majorării alocaţiei de stat pentru copii. Tot în acest an, de la 1 martie, alocaţia de stat a fiecărui copil a crescut cu cîte 10 lei ca urmare a reducerii cheltuielilor militare.

Statornica grijă a partidului şi statului nostru pentru tînăra generaţie, părintească dragoste cu care secretarul general al partidului, tovarăşul **Nicolae Ceauşescu,** *tovarăşa* **Elena Ceauşescu** *îi înconjoară pe toţi copiii patriei îşi găseşte o nouă şi elocventă expresie în asigurarea unor importante fonduri pentru organizarea tradiţionalelor serbări ale pomului de iarnă.*

Începînd cu data de 27 decembrie 1979 şi pînă la 3 ianuarie 1980, în întreaga ţară, pretutindeni unde muncesc părinţii, unde cresc şi învaţă copiii, se vor desfăşura serbările pomului de iarnă. Pentru ca acestea să fie cît mai frumoase, de la bugetul statului a fost alocată suma de 60 milioane lei, acesteia adăugîndu-i-se alte 94 milioane lei din bugetele sindicatelor, Consiliului Naţional al Femeilor, Comitetului Central al U.T.C., Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, al altor instituţii de masă şi obşteşti — în total 154 milioane lei, cu circa 12 milioane mai mult decît anul trecut.

Numeroase orăşele ale copiilor vor fi deschise în municipii reşedinţe de judeţ, în perioada 23 decembrie 1979 — 3 ianuarie 1980, *atrăgînd zilnic cu farmecul lor mii şi mii de copii.* **În Capitală, «orăşelul copiilor» va fi organizat, ca şi anul trecut, în exuberanta ambianţă din Parcul Tineretului.** *Şcoli, cămine culturale, Case ale pionierilor şi şoimilor patriei, vor răsuna între 24 decembrie şi 6 ianuarie 1980 de cîntecul şi voioşia participanţilor la* **carnavalurile pionierilor şi şoimilor patriei.** *În Bucureşti asemenea manifestări se vor organiza şi în cadrul Pavilionului Expoziţiei realizărilor economiei naţionale.*

După datina străbună, cu prilejul Anului Nou, în Capitală şi în judeţele ţării va avea loc **Pluguşorul copiilor şi tineretului** *prin care tînăra generaţie a patriei îşi va manifesta dragostea şi recunoştinţa pentru minunatele condiţii de viaţă şi muncă ce le-au fost create de către partid, de către secretarul său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Cu acelaşi prilej ei îşi vor exprima bucuria că sînt fiii unui popor harnic, iubitor de pace şi omenie, de libertate şi dreptate.*

Printre numeroasele bucurii ce-i aşteaptă pe copii în timpul vacanţei de iarnă se numără taberele şi cluburile de vacanţă, excursiile şi drumeţiile cu prilejul cărora pionierii şi şcolarii vor cunoaşte marile împliniri ale socialismului, monumente istorice şi locuri ce evocă lupta poporului nostru pentru independenţă naţională şi libertate socială. Numeroase manifestări cultural-artistice şi tehnico-ştiinţifice se vor desfăşura în cadrul Festivalului Naţional «Cîntarea României».

Tuturor copiilor ţării — purtători ai cravatei roşii cu tricolor şi şoimi ai patriei —, le dorim să se bucure din plin de bogatul program al acestei vacanţe de iarnă, împreună cu urarea de a creşte voinici, frumoşi şi sănătoşi, pentru a deveni oameni de nădejde ai României socialiste.

ȚARĂ DE GLORII

La Voroneț și-n Maramureș
aud al nemuririi iureș,
la Făgăraș ori Sucevița
aud cum urcă-n vremuri vița
acestui ne-nfricat popor:
în Muntele cu Vîrf de Dor
la Marea Neagră și la Deva
aud cum urcă-n slavă seva
unei istorii, peste ani,
prin care azi, contemporani
urcăm ne-nvinși spre nemurire,
spre comunism, spre fericire.

TITUS VÎJEU

Cutezătorii *UREAZĂ TUTUROR CITITORILOR VACANȚĂ PLĂCUTĂ!*

36 DE PIONIERI FRUNTAȘI ȘI UN SALUT DE BUN VENIT VACANȚEI!

Receptînd cu bucurie nenumărate știri sosite la redacție despre școlile în care pionierii au obținut rezultate bune și foarte bune, am poposit la Școala generală nr. 3, sectorul 1, București.

Am ajuns în holul școlii cînd clopoțelul își transmisese semnalul voios, iar pe scară coborau spre ieșire cu un aer nerăbdător și chipuri vesele pionierii din clasa a V-a A. Lîngă noi se află Răducu (Mihai Răducu — pionier-comandant de unitate) serios, politicos. Este înalt de statură (clasa a VIII-a!) și pare foarte calm, dar observînd priveliștea de pe scară, zîmbește și ne anunță, cu o ușoară nuanță de umor în glas, că putem considera acest instantaneu fotografic ca o avanpremieră la prima zi de vacanță. Pionierii din fața noastră aparțin unui detașament fruntaș în școală.

Cincisprezece pionieri din cei 36, cîți sînt în clasă, au numai medii de nouă și zece. Pionierii din acest detașament știu să fie solidari, foarte buni colegi, se ajută mult și mai ales stăpînesc bine disciplina în studiu. «Muncesc foarte mult», ne spune tovarășa comandant-instructor, Petra Pășescu. Daniel — pionierul-comandant de detașament (Daniel Pleșoianu) se oprește lîngă noi să stăm de vorbă; se opresc și ceilalți colegi, toți pionieri fruntași, și Monica, și Ionuț, și Ioana, și Bogdan, și Daniela... Ei doresc să ne mărturisească faptul deosebit, unic ce l-au trăit în acest prim trimestru școlar: în preajma celui de-al XII-lea Congres, cu toții — întreg detașamentul — au rostit și au semnat Legămîntul pionierului.

Cum clopoțelul semnalizează ultimele zile de școală, firesc, au început «grijile» de vacanță! Răducu, preocupat, ne anunță că la Camera pionierului s-a adunat comandamentul unității pentru a pune la punct pe baza propunerilor tuturor pionierilor școlii, ultimele măsuri organizatorice în vederea vacanței de iarnă. O frumoasă serbare închinată Republicii, plecările în tabără la munte, carnavalul pionieresc, vizitele în colectiv, prin orășelele copiilor din Capitală, întrecerile sportive — iată doar o parte din acțiunile pionierești pregătite pentru vacanța de iarnă în această unitate de pionieri, în care copiilor le place să învețe, să se pregătească temeinic, dar, firește, să-și petreacă în mod cît mai atrăgător și util timpul liber.

M. MICU
Foto: GR. PREPELIȚĂ

CADRAN POLITIC PIONIERESC

VIITORUL ÎNCEPE AZI

> **«Nu se poate să fii revoluționar, să fii comunist, fără a avea imaginație, fără a-ți înfățișa cum va arăta ziua de mîine, fără a visa la fericirea poporului, a națiunii»**
>
> **NICOLAE CEAUȘESCU**

«A visa», iată cuvinte care pot exprima o formă de muncă; și anume una dintre cele mai înalte, atunci cînd e pătrunsă de spirit științific.

Congresele partidului constituie în cadrul activității comuniștilor, a întregului popor, momentul cînd din acumulările unei întregi perioade de muncă și năzuință se croiește temelia trainică a unui nou salt, a unui nou vis. Nu se poate să fii revoluționar, să fii comunist fără a gîndi viitorul; cu alte cuvinte, fără a stabili ce vrem să realizăm și ce trebuie să facem astăzi pentru aceasta. Iată deci că a visa poate să însemne la fel de bine și a calcula.

Pentru că viitorul înseamnă, așa cum precizează Documentele Congresului al XII-lea, ridicarea gradului de bunăstare și civilizație al întregului popor — obiectiv de adîncă responsabilitate al politicii partidului și care nu se poate împlini decît prin dovezi sigure: fapte și succese!

CE VREM SĂ REALIZĂM:

«Aș vrea să înțeleg mai îndeaproape ce anume presupune faptul de a deveni o **țară socialistă mediu dezvoltată»**

Horia Poenaru
clasa a VIII-a, Timișoara

Desigur, Horia știe că economiștii măsoară — într-adevăr **măsoară** *— gradul de dezvoltare a unei țări prin diverși indicatori: producția de oțel, de energie electrică pe cap de locuitor; iar gradul de bunăstare după venitul național pe cap de locuitor.*

Dar, mai convingătoare decît cifrele, pentru înțelegerea lui Horia și a altor copii ca el, sînt direcțiile de orientare a economiei românești. Cunoașteți bine că în concepția dintotdeauna a partidului nostru, mersul înainte al întregii economii este determinat de dezvoltarea industriei. Documentele Congresului al XII-lea precizează cu limpezime această orientare: **modernizarea industriei,** *prin afirmarea cu putere a revoluției tehnico-științifice în toate domeniile. În al doilea rînd, și pe această bază, a dezvoltării industriei — se poate asigura înfăptuirea unei* **profunde revoluții agrare:** *mecanizarea complexă, chimizarea, irigarea etc. O țară cu o economie dezvoltată trebuie să înregistreze un raport invers proporțional între evoluția numerică a clasei muncitoare și a țărănimii. Adică, pe cînd cea dintîi crește numeric, cea de-a doua trebuie să scadă. La noi în țară, în momentul actual ponderea forței de muncă ocupată în sectoarele neagricole (industrie, transporturi, construcții etc.) este de 69%. Nu cu mulți ani în urmă, acest procent era abia de 50%. Și el va crește necontenit! Cum? Iată un context în care înțelegem mai bine o cifră ca aceasta cuprinsă în documente: în viitorul cincinal vor fi construite* **peste 1 200 noi** *capacități și modernizate circa* **1 100** *unități industriale. Defalcați aceste cifre pe județe și dintr-o dată veți avea imaginea apariției pe o zonă relativ mică din teritoriul patriei a zeci de obiective industriale.*

Dezvoltarea și modernizarea industriei, a agriculturii, vor realiza condițiile optime pentru trecerea la schimbări înnoitoare și în alte domenii de activitate: sistematizarea teritoriului și a localităților, construcții de locuințe, așezăminte cultural-sportive etc. Dar, mai ales, vor asigura creșterea venitului național, deci creșterea venitului fiecărei familii de oameni ai muncii.

O țară socialistă cu dezvoltare medie va prezenta deci un grad crescut de civilizație și în același timp un nivel de trai avansat. Atingerea acestui nivel de dezvoltare va crea condiții pentru trecerea la un nivel superior. Tovarășul **Nicolae Ceaușescu** *a propus Congresului, comuniștilor să împuternicească noul Comitet Central al Partidului să elaboreze încă în cursul apropiatului cincinal Programul partidului pînă în anul 2000 sau 2010.*

Previziunea științifică o ia **tot mai din vreme înaintea faptei, înlesnind realizarea acesteia.**

PE CE NE BIZUIM:

Horia nu ne-a pus această întrebare — dar ea decurge firesc din cele discutate pînă acum. Un răspuns «la prima vedere» și pe care l-ați putea da fiecare, ar suna astfel: pe rezultatele obținute pînă acum. Și răspunsul e corect. Citind Documentele Congresului înțelegem acum mai bine însemnătatea datelor cuprinse în capitolul **«Marile realizări obținute de poporul nostru sub conducerea partidului în înfăptuirea planului cincinal 1976—1980 — prima etapă a programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră».** *Vom înțelege că dacă importanța acestei perioade este aceea de-a fi inaugurat un amplu proces revoluționar: de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate, cea de-a doua etapă pe care o începem are sarcina nu de-a continua pur și simplu, pe orizontală, acest proces, ci de a-l înălța pe* **o treaptă mai sus:** *treapta aceasta înseamnă tocmai realizarea stadiului de țară socialistă mediu dezvoltată.*

În capitolul amintit stau înscrise datele științifice care caracterizează prima etapă: producție globală, productivitate, venit național etc. La Congres s-a apreciat că actualul cincinal a însemnat **perioada cea mai bogată în împliniri din întreaga istorie a României!**

Iată pe ce ne bizuim!

Pe temelia acestor realizări, pornim la un drum nou și ele vor rodi printr-o **muncă nouă.** *Pentru că, dragi pionieri, nici munca nu rămîne pe loc!* **«Un obiectiv important îl va constitui eliminarea deosebirilor esențiale între munca fizică și munca intelectuală, ca rezultat al generalizării mecanizării complexe și automatizării în toate ramurile, al ridicării nivelului de pregătire tehnică și culturală al oamenilor muncii, toți cetățenii urmînd să aibă cel puțin pregătire liceală** *— spun Documentele Congresului. Vom munci deci mai bine, adică mai inteligent, mai repede, mai eficace. Pentru că noi înșine, ca oameni, ne vom transforma. Vom cunoaște mai multă tehnică, vom avea mai multă cultură. Iată legătura dintre manifestările de pe scena Festivalului Național «Cîntarea României» și rodnicia muncii în uzine și pe ogoare.*

Dacă puterea de a munci și crea a oamenilor va crește, atunci e nevoie de un cadru care să-i determine pe oameni să-și manifeste acest spor de putere și creativitate. Iată rolul de catalizator pe care îl are în acest sens **democrația socialistă** *al cărei nucleu îl constituie democrația muncitorească.* **«Dezvoltarea continuă a democrației socialiste, întărirea autoconducerii muncitorești și a autogestiunii economice vor deschide un cîmp tot mai larg de manifestare a inițiativei oamenilor muncii, a capacităților creatoare ale întregului popor»** *— precizează documentele Congresului al XII-lea.*

Iată deci că speranțele viitorului se bizuie în mod firesc pe realizările obținute pînă acum: produse, mașini, construcții, fonduri etc, dar poate, mai ales, pe acest **uriaș rezervor de energie pe care îl reprezintă oamenii noi:** *un întreg popor, educat de partidul comuniștilor, stăpîn pe țara în care trăiește, pe munca sa, pe visele sale.*

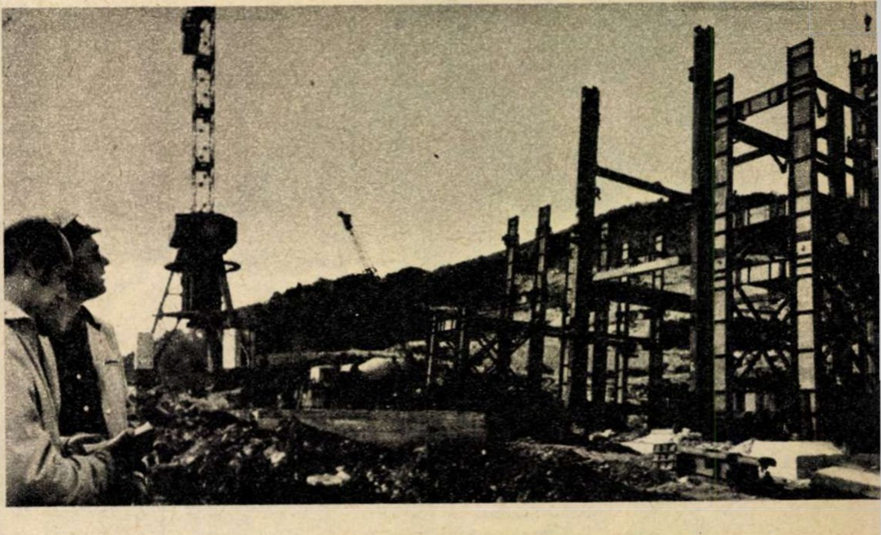

SARCINILE NOASTRE— TREPTE SPRE NOI ÎMPLINIRI

In ritmurile creatoare ale întregii țări, pionieria își înscrie faptele acestor zile, făcînd din îndeplinirea sarcinilor ce-i revin din hotărîrile istoricului Congres un mod de a întîmpina și pregăti activ, la cea mai înaltă tensiune revoluționară, cea de-a IV-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor, care va avea loc odată cu cel de-al XI-lea Congres al U.T.C. și cu cea de-a XII-a Conferință a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România.

În vederea creșterii contribuției Organizației Pionierilor la educarea comunistă, revoluționară, patriotică, prin muncă și pentru muncă a celei mai tinere generații, activitatea unităților și detașamentelor pionierești va avea în vedere, ca obiective fundamentale:

Cunoașterea și înțelegerea de către pionieri și școlari a Raportului prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, a celorlalte documente adoptate de Congresul al XII-lea.

Intensificarea activității de educație politico-ideologică în Organizația Pionierilor pentru înfăptuirea sarcinilor ce revin Organizației Pionierilor din documentele celui de-al XII-lea Congres.

— A —

Vă recomandăm cu privire la primul obiectiv următoarele modalități de lucru:

● Prezentarea și dezbaterea ideilor din Documentele Congresului, **în cadrul adunărilor de detașament și al informărilor politice** din lunile decembrie 1979 și ianuarie 1980. Folosiți, în acest sens, materialele explicative apărute în presa centrală (Scînteia, Era Socialistă Scînteia tineretului, România liberă etc.) precum și articolele apărute, în acest sens, în ultimele numere ale revistei noastre.

Colaborați strîns cu tovarășul comandant-instructor, cereți colaborarea și altor cadre didactice. Clarificați-vă — prin întrebări și răspunsuri — diferiți termeni, formulări, idei. Căutați să înțelegeți totul cît mai în adîncime.

● **Întîlniri cu participanți la Congresul al XII-lea al partidului la conferintele organizațiilor județene de partid, cu activiști de partid și de stat.** Ele vor releva importanța documentelor adoptate de Congres pentru dezvoltarea continuă a patriei, rolul decisiv al tovarășului Nicolae Ceaușescu în elaborarea acestor documente. Un accent deosebit se va pune pe cunoașterea perspectivelor de dezvoltare a județului și localității respective în perioada 1981—1990 (iată un domeniu foarte larg pentru curiozitatea și inițiativa voastră de cetățeni).

● **Activități în cluburile și cercurile de dezbateri politico-ideologice** din școli și Case ale pionierilor și șoimilor patriei. În acest cadru se poate trece la o mai largă diversificare a modalităților de acces la ideile conținute în documente. În cadrul unei activități, se poate lua ca obiectiv, de exemplu, «Deceniul 1981—1990 — deceniu al științei, tehnicii, calității și eficienței». Tema impune o responsabilă analiză a înseși activității voastre de învățare: locul unde cresc oamenii viitorului este școala. De asemenea, tot în acest cadru organizatoric, veți putea extinde activitățile explicative, de felul «Dicționarului politic», dedicate unor idei fundamentale ca: «Țară socialistă mediu dezvoltată» sau «Revoluție agrară». Desigur, astfel de activități cer un sprijin consistent din partea cadrelor didactice de științe sociale și, de asemenea, utilizarea largă a unor mijloace intuitive, audio-vizuale: scheme, tabele, diafilme, filme etc.

● **Nu uitați:** în fiecare școală, **propaganda vizuală va trebui actualizată,** pentru ca fiecare pionier, fiecare școlar să fie conștient în permanență de contextul mobilizator, însuflețitor, în care se cere înscrisă activitatea sa proprie.

— B —

Așa cum se spune în telegrama adresată de voi conducerii partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, înfăptuirea sarcinilor ce vă revin din documentele celui de al XII-lea Congres și care asigură întîmpinarea într-un înalt spirit politic, revoluționar, a celei de-a IV-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor se exprimă în modul cel mai convingător prin **ridicarea nivelului calitativ al pregătirii voastre pentru muncă și viață.**

● După un prim trimestru rodnic încheiat, după o vacanță binemeritată, noul an calendaristic inaugurează **un nou salt la învățătură!**

În februarie vor avea loc la nivel județean consfătuiri menite să generalizeze experiența pozitivă din activitatea voastră de învățare. Faceți în așa fel ca aceste consfătuiri să aibă de preluat experiența a tot mai multe succese.

● În concordanță cu Directivele Congresului al XII-lea, consiliile și comandamentele pionierești vor asigura **înființarea în continuare a noi cercuri, ateliere și laboratoare.**

● Pînă la 30 ianuarie 1980, trebuie să existe, pentru pionierii și școlarii fiecărei școli, **cîte un cerc tehnico-aplicativ** în unitatea economică din industrie, construcții sau agricultură, care sprijină procesul instructiv-educativ din unitatea școlară respectivă.

● În baza prevederilor Programului-directivă de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și introducere a progresului tehnic în perioada 1981—1990 și direcțiile principale pînă în anul 2000, se va urmări cuprinderea în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» respectiv în cercurile tehnico-aplicative și științifice din școli și unități economice, în activitățile din Casele pionierilor și șoimilor patriei, pînă la sfîrșitul anului 1980, **a 75% din populația școlară — iar pînă la sfîrșitul cincinalului 1981—1985, a 85%,** urmînd ca în anul 1990, ultimul an al «deceniului științei, tehnologiei, calității și eficienței» **fiecare pionier și școlar** să participe la o formă de activitate tehnico-aplicativă sau științifică.

● **Orientarea școlară și profesională** are drept obiectiv principal meseriile de bază din: industria constructoare de mașini, industria metalurgică, minieră, petrolieră, chimică, a materialelor de construcții precum și meseriile specifice agriculturii.

● Documentele Congresului cer o **intensificare a pregătirii voastre pentru muncă.** Pe temeiul frumoasei hărnicii evidențiată de rezultatele încheierii recentei întreceri la muncă patriotică, **angajamentele anuale de muncă patriotică vor crește cu 15—20%.**

● În cadrul intensificării activității de educare comunistă, prin muncă și pentru muncă a pionierilor și școlarilor **se va continua desfășurarea acțiunii de educare patriotică, revoluționară «Tot înainte»,** dedicată aniversării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent condus de Burebista. Finalizarea la nivel național se va realiza în cinstea zilei de 23 August 1980 printr-o amplă manifestare organizată la cetățile dacice din munții Orăștiei.

● **În cadrul «Daciadei»** — începînd cu etapa de iarnă, veți desfășura tot mai multe și mai ample manifestări sportiv-turistice.

● **IN MOD SPECIAL, în perioada de desfășurare a adunărilor și conferințelor de dare de seamă și alegeri,** consiliile și comandamentele pionierești vor intensifica activitatea politico-educativă, de obținere a unor rezultate bune la învățătură, de realizare a angajamentelor de muncă patriotică, de participare la manifestările din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și Daciadei. **Adunările de primire** în Organizația Pionierilor se vor desfășura la obiective economice, la monumente istorice, la locul de muncă al părinților voștri. Șoimii patriei primiți în organizație în perioada ianuarie-mai 1980 vor constitui **«Generația Conferinței a IV-a a Organizației Pionierilor»,** iar pionierii primiți în U.T.C. **«Generația Congresului al XI-lea al U.T.C.».**

Pagini realizate de
ILIE TRAIAN

LA VÎRSTA CRAVATEI ROŞII CU TRICOLOR:

CERCETĂM, EXPERIMENTĂM, CONSTRUIM

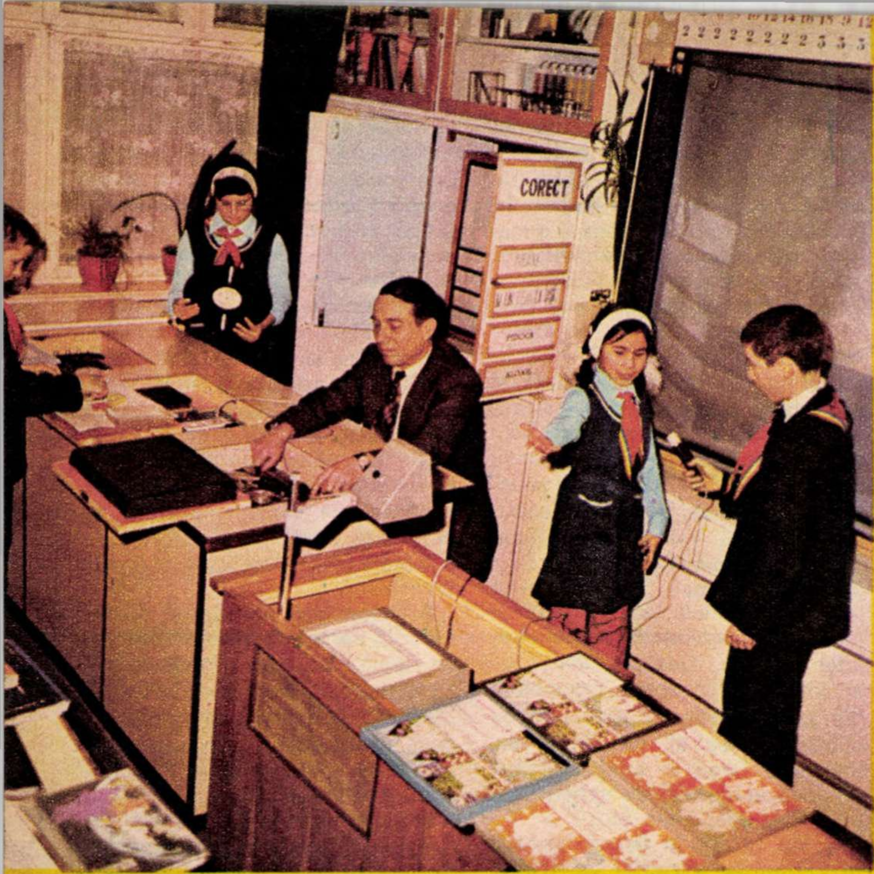
1

3

Vă mai amintiţi? Una dintre primele propoziţii pe care le-aţi repetat, împreună cu tovarăşa învăţătoare, în clasa întîi fiind, suna cam aşa: «La şcoală elevii învaţă carte». Adevărul vi se părea, pe atunci, prea evident ca să mai adăugaţi ceva. Cu timpul însă, lîngă verbul «a învăţa» aţi aşezat cu grijă şi răbdare, şi altele — «a studia», «a cerceta», «a experimenta», «a construi». Într-un cuvînt, a te implica în tot ceea ce îţi oferă şcoala, a folosi mijloacele şi largile posibilităţi pe care societatea ţi le pune la dispoziţie, a te pregăti temeinic pentru viitor.

INVENTATORII

Un oraş aproape nou, cu numeroase cartiere construite din temelii.

— Bacăul — are, cum e şi firesc, multe şcoli la fel de noi. Poate chiar mai «vîrstnice» cu cîteva luni decît blocurile din jur. Aceasta pentru că, de cele mai multe ori, constructorii au amplasat mai întîi clădirea şcolii şi numai apoi celelalte construcţii din jur. Aşa s-a întîmplat şi cu numărul 28. Şi copiii s-au grăbit să vină s-o înfrumuseţeze, s-o îngrijească, s-o îmbogăţească. Da, s-o îmbogăţească! Pentru că în atelierele şcolii, puse lor la dispoziţie, ei nu s-au mulţumit să-şi formeze nişte deprinderi, ci să şi înfăptuiască lucruri utile. Aşa se face că o bună parte din dotarea şcolii este, de fapt, autodotare. În imagine, am surprins doar o sală de clasă care, se pare, deţine o mulţime de mistere. Aparate mai mari sau mai mici, cu butoane negre sau colorate, rigle automate, magnetofoane, ecrane, microfoane sînt aici, laolaltă, parcă anume să te intimideze. Nu însă şi pe deţinătorii, mînuitorii şi chiar constructorii acestor «minunăţii». Este vorba, de fapt, de o «sală-cabinet multifuncţională», în care pionierii experimentează lucrări de fizică, studiază legi şi reguli învăţate la ore, încercînd, şi de cele mai multe ori reuşind să construiască şi ei diferite aparate şi instalaţii. (Foto 1).

CURIOŞII

Colegii băcăoanilor din oraşul cu numele de Victoria — aşezat în mijlocul Făgăraşilor — se mîndresc şi ei cu şcoala mare, înaltă, luminoasă. Ar fi rămas însă, poate, numai atît, dacă «locatarii» săi — pionierii — nu şi-ar fi spus cuvîntul asupra destinaţiei fiecărui colţişor. Astfel, şcoala a devenit o veritabilă «uzină» în care fiecare, după aptitudini şi pasiuni îşi aduce din plin aportul. Gusturile şi pretenţiile cresc cu fiecare zi, visurile sînt tot mai îndrăzneţe. După ce şi-au construit, cu mîna lor, mobilier şi materiale didactice dintre cele mai pretenţioase, după ce şi-au organizat şi dotat un club cu autoservire, după ce şi-au amenajat o cabană în munţi (al cărei mobilier tot ei l-au construit), acum au hotărît să înfiinţeze o zonă ecologică, de studiu, unde vor exista diverse plante, ca şi animale vii, pionierii avînd astfel posibilitatea unor variate şi interesante experienţe. Imaginea de faţă i-a surprins pe cei dornici să cunoască cît mai amănunţit geografia patriei, bogăţiile ei, posibilităţile de dezvoltare economică, alcătuind una dintre numeroasele hărţi în relief. În proiect, o hartă cu viitoarele

2

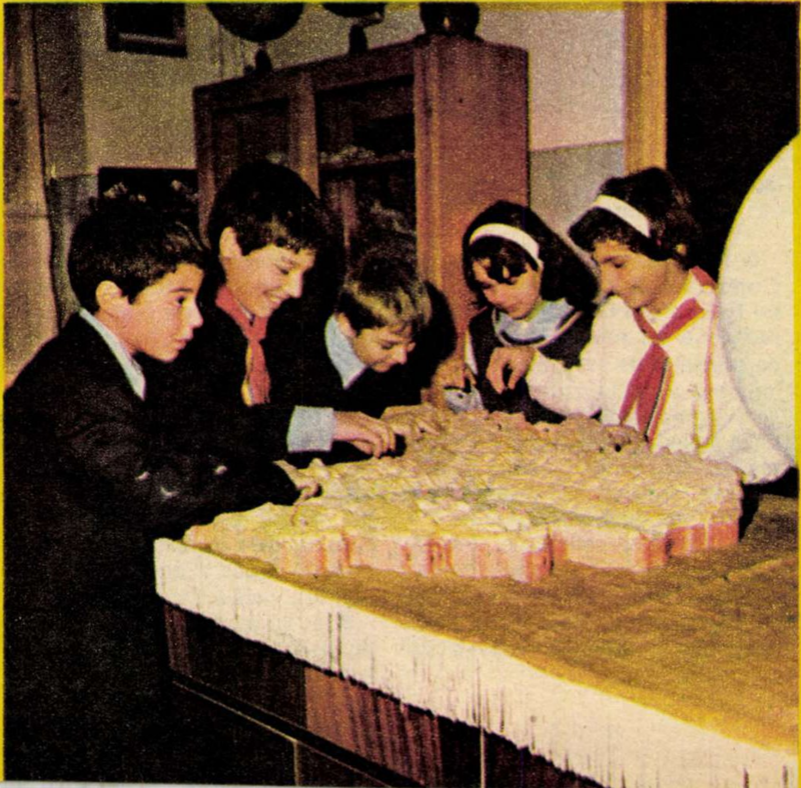

4

6

SEMAFOR
DACIADA
ÎNVĂȚĂTURA
DISCIPLINA
MUNCA
INIȚIATIVE PIONIEREȘTI
GENERAȚIA DE PIONIERI
CONGRESUL AL XII-LEA

5

obiective economice amplasate în județul Brașov. (Foto 2).

INGENIOȘII

De nou, de viitor, sînt deosebit de interesați și pionierii comunei Letea-Veche din județul Bacău. «Mereu mă asaltează cu întrebări, cu idei și propuneri» spune, cu vădită plăcere, Stratia Stan, primarul comunei. «Nici nu vă închipuiți ce harnici și îndemînatici copii avem, continuă ea. Nu mă refer numai la faptul că ne-au fost de un real ajutor la muncile de recoltare. I-am văzut însă lucrînd și în cadrul cercului lor de motopompiști, la S.M.A., i-am surprins muncind în livadă, unde au și o pepinieră de nuci, meri și peri. Peste cîțiva ani, o să vedeți, ei vor fi printre fruntașii comunei.»

În imaginea de față, fetele sînt surprinse demonstrîndu-și hărnicia și priceperea în a aduce, pe albul imaculat al pînzei, cele mai frumoase motive naționale specifice județului. (Foto 3).

CERCETĂTORII

Nici «Floare de colț», cerc al pasionaților cercetători ai naturii din orașul Victoria, nu se poate plînge de anonimat. Aceasta pentru că pionierii de aici nu s-au oprit, pur și simplu, la observarea naturii, ci au încercat să facă o mulțime de experiențe, să-și noteze și să-și explice fenomene legate de flora județului lor și chiar, mai departe, a Deltei, unde au fost plecați în tabăra de cercetare. Tot mai siguri pe cunoștințele lor, au «îndrăznit» să prezinte unor specialiști, sub formă de comunicări, observații în legătură cu poluarea. (Foto 4).

AGERII

Laude poți găsi adesea la «Semaforul» din școala lor. Numai că, acesta nu uită să fie o tribună a opiniei pionierești, un instrument eficace și prompt deoarece colectivul de redacție este foarte exigent și bine informat, se îngrijește ca aproape zilnic să fie reînnoite materialele rubricilor. Cei răspunzători de prezentarea grafică și tehnică sînt și ei, mereu, la înălțime. (Foto 5).

METEOROLOGII

Într-o școală în care pionierii sînt atît de interesați de ceea ce se întîmplă în natură, nu puteau lipsi nici meteorologii, a căror activitate este strîns legată de cea a naturaliștilor. (Foto 6—7).

Elena **MĂNESCU**

7

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

În aceste zile de sfîrșit de an, cînd în întreaga țară purtătorii cravatei roșii cu tricolor raportează partidului și secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tuturor comuniștilor și părinților lor din România că în lumina însuflețitoarelor directive ale celui de-al XII-lea Congres pășesc spre anul 1980 cu note bune și foarte bune la învățătură, cu rezultate frumoase în munca desfășurată în ateliere și-n laboratoarele școlare, pionierii craioveni răspund și ei prezent în același glas unanim. Astfel, participarea lor la faza de masă a celei de-a III-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» este înțeleasă ca o înscriere fermă în orizontul hărniciei, al gîndirii și pasiunii pentru obținerea rezultatelor cît mai bune la învățătură, la muncă și la înfăptuirea unor adevărate performanțe în activitățile științifice în cercuri și ateliere, în laboratoare și sesiuni științifice pionierești;

Acolo unde dăruirea și hărnicia își dau mîna, așa cum se întîmplă și la Școala generală nr. 31 din Craiova, activitățile au un caracter novator, sînt inedite și atractive. Spre exemplu, rezultatele participării la munca patriotică s-au dovedit în dialog direct cu cele de la învățătură și pentru faptul că pionierii acestei unități au format «echipe ale hărniciei», care prin rotație, de două ori pe săptămînă participă la acțiunile de înfrumusețare a «Parcului poporului» și-a bulevardelor.

Nici la cercurile tehnico-aplicative ritmurile activităților nu-s mai prejos: animația aici o prezintă febra în care este pregătit concursul de creație tehnică. Se pune la cale crearea unui «Dispozitiv pentru economisirea curentului electric în gospodărie»; se fac, de asemenea, ultimele pregătiri fizice și tehnice ale radioreceptoarelor pentru concursul de radiogoniometrie operativă. Din mulțimea exemplelor care pot fi date în acest adevărat freamăt al muncii și creației amintim pe Leontin Nicușor Anuța, Georgeta Popescu, Gabriela Zănescu, Constantin Radu, Persida Corneanu, Laurențiu Lazăr, Mihaela Laura Petrescu, Monica Tilea și alții, în clase și pasiuni diferite. După acest tur de orizont al hărniciei și gîndirii pionierești remarcat la Școala generală nr. 31 din Craiova, ritm prin care înțeleg ei să participe la cea de-a III-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», subliniem un efort colectiv susținut și în activitatea cultural-artistică — aceasta cuprinzînd de la cele mai tinere detașamente Promoția «Congresul al XII-lea al P.C.R.» pînă la cei care se pregătesc să predea ștafeta intrînd în rîndurile organizației U.T.C., fiecare pionier fiind cuprins într-o formație artistică sau într-un cerc de creație tehnică. În fiecare detașament se pregătește cîte un montaj literar-muzical artistic sau recital de poezie patriotică și revoluționară, iar brigada artistică, echipele de dansuri populare și cu temă, gimnastica artistică lărgesc profilul activității de participare la faza de masă a festivalului. Și creația literar-artistică se află la ea acasă: membrii cercurilor literare vor tipări într-un număr al revistei lor școlare, creații originale ale celor mai talentați pionieri, iar cei de la cercul de artă plastică pregătesc mai multe expoziții. Muncă, frumusețe și creație, hărnicie și gîndire activă, pasiune și ritm înalt al muncii — laturi fundamentale în pregătirea participării la faza de masă a celei de-a III-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României».

ION CRÎNGULEANU

Formația de dansuri populare a Școlii generale Dumbrăvița, comuna Ruginoasa, județul Iași.

PLUGUȘOR 1980

Aho, aho, copii și frați
Stați puțin și nu mînați
Și urarea mi-ascultați
C-am pornit-o de cu zori
Prin țară colindători
Prin orașe, prin comune
Cu urările străbune
De viață, de sănătate
La constructorii voinici
La mineri, la-nvățători
Că ni-e țara cîmp cu flori
Răsădit de muncitori
Tînăr să se-nalțe-n soare
Cu uzine, cu ogoare
Și cu vise minunate;
Ia strîngeți-vă flăcăi
Și sunați din zurgălăi
Să răsune munți și văi,
Hăi, hăi!

Anul care s-a-ncheiat
A fost mîndru și bogat
C-am dus bucuria-n case
Și-n carnete-am adunat
Note mari, note frumoase –
Scump prinos și dăruire
A copilăriei noastre
Pentru raza din privire,
Pentru zările albastre
Pentru zile minunate
De partid asigurate;
Ia sunați din zurgălăi
Și-aduceți mulțamul măi!
Hăi, hăi!

Anul care s-a-ncheiat
A fost mîndru și bogat,
Am 'nălțat un imn ales
Pentru-al XII-lea Congres
Cîntînd dragostea fierbinte
Pentru bravul președinte
Reales de-al țării For
Și de întregul popor
Să ne fie înainte
Înțelept conducător
'Nalt exemplu, far și zbor;
Haideți să-i urăm în cor
Sănătate, fericire,
Ia urați din plugușor
Și sunați din zurgălăi
Să răsune munți și văi!
Hăi, hăi!

Pe-ale țării șantiere,
În școli și ateliere
Noi muncim, ne pregătim
Țara mîine s-o slujim
S-o facem și mai frumoasă
Mai mîndră și mai aleasă,
Printre stele lucitoare
Urcînd treaptă după treaptă
Către comunista zare!
Pentru cei ce construiesc
Pe pămîntul românesc
Viața nouă,-nfloritoare
Hai cu toții măi flăcăi
Peste munți și peste văi
Să urăm din zurgălăi,
Hăi, hăi!

Iar acuma la plecare
Să mai facem o urare
Către toți care muncesc
Și rodul țării sporesc:
An bogat, cu bucurie
Cu roade, cu veselie,
În suflet și pe cîmpie,
În uzine,-n școli, acasă
Gîndul, fapta, năzuința
Împlinire să vă fie!
Să vă fie plină masa
Visul în belșug rodească,
Florile să umple casa
Și ca-n datina străbună
Spicul grîului să crească
Cît e vrabia — și mai mare,
Iar la anul, la urare
Să v-aflăm în sărbătoare
Ia mai mînați măi,
Hăi, hăi!
La anul și la mulți ani!

FLORENTIN POPESCU

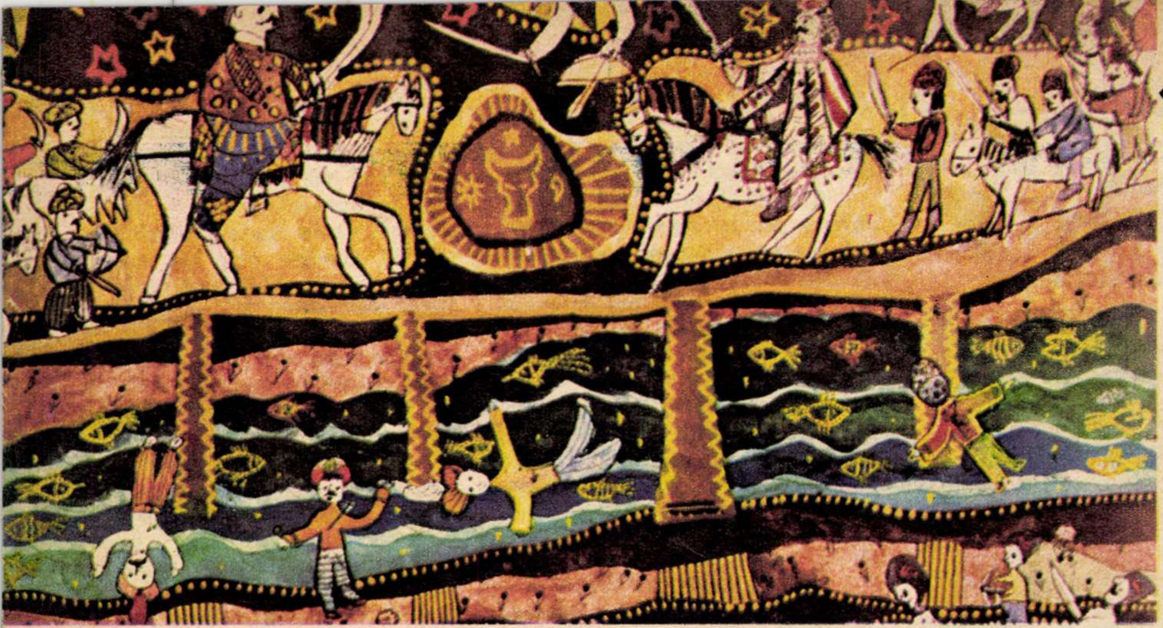

◀ **Brîndușa Sucevean, 14 ani, România.**

Maria Srejit, 13 ani, R.S.F. Iugoslavia. ▼

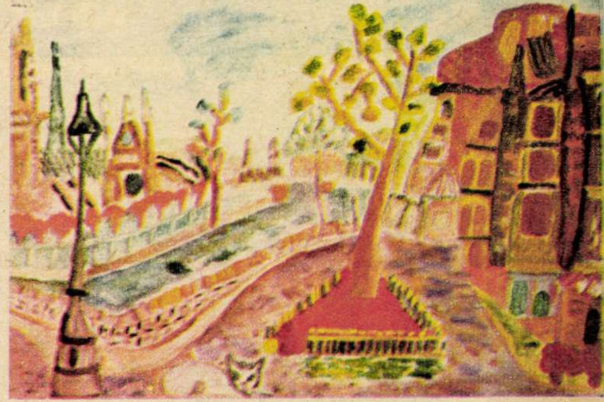

O expoziție de desene ale copiilor:

„DUNĂREA-FLUVIU AL PĂCII ȘI PRIETENIEI"

O inedită și foarte plăcută călătorie pe Dunăre, de la izvoare și pînă în mirifica lume a Deltei, poate fi efectuată chiar și într-un timp ce se măsoară în minute. Ghizi sînt copii care trăiesc pe malurile ei — foarte tineri mînuitori ai penelului din cele opt țări riverane bătrînului fluviu — R.F. Germania, Austria, R.S. Cehoslovacă, R.P. Ungară, R.S.F. Iugoslavia, R.S. România, R.P. Bulgaria și U.R.S.S. — ale căror lucrări reunite sub genericul **«Dunărea — fluviu al păcii și prieteniei»** *fac obiectul expoziției deschisă, recent, la Muzeul de Artă al R.S.R.*

Pentru a face inedita călătorie Monica Holova (R.S. Cehoslovacă) si Frank Vőklinghaus (R.F. Germania) ne propun să luăm loc într-un balon cu nacelă, asemenea eroilor lui J. Verne, în timp ce Iglica Raphaelova (R.P. Bulgaria) și Bocacsi Mariana (R.P. Ungară) ne invită să străbatem distanțele, pe luciul apei, cu vaporul.

Cu spontaneitate și exuberanță fantezie, copiii ne prezintă cele mai diferite aspecte din viața și preocupările lor de zi cu zi, transmițîndu-ne, în același timp, fiorul pe care-l trăiesc, rememorînd momente istorice cărora Dunărea le-a fost martoră de-a lungul milenarei sale existențe. Dintre acestea din urmă, deosebit de sugestiv este desenul Brîndușei Sucevean din care desprindem o nemuritoare pagină de vitejie din luptele poporului nostru pentru neatîrnarea țării.

Mulți dintre tinerii artiști văd țărmurile bătrînului Danubiu în succesiunea anotimpurilor, de la livezile cu copacii încărcați cu florile primăverii ce promit rod bogat (Milena Nikolaeva, R.P. Bulgaria), la cîmpiile dogorite de soare sau păduroase ținuturi alpestre cu veri răcoroase, pînă la imaculatul anotimp al zăpezii în care copiii se zbenguiesc pe luciul gheții, construiesc uriași oameni de zăpadă (Adrian Mititelu, România) sau se întrec în palpitante meciuri de hochei (Kolea Pcelnițev, U.R.S.S.). În lungul ei drum pînă la Marea Neagră, Dunărea asistă la nenumărate manifestări ale copiilor. Fie că participă la serbări pionierești în timpul cărora se lansează spre seninul cerului porumbei albi, fie că se prind într-o veselă horă, sau se joacă în parc, copiii sînt animați de aceleași nobile sentimente de pace, de prietenie. Aceste cuvinte scumpe tuturor copiilor lumii — «pace», «prietenie» — sînt prezente în multe lucrări aparținînd expozanților din fiecare țară.

Organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Comitetul Național Român pentru UNICEF, Expoziția «Dunărea — fluviu al păcii și prieteniei» se înscrie ca o prestigioasă manifestare dedicată Anului internațional al copilului.

E. ROȘCA

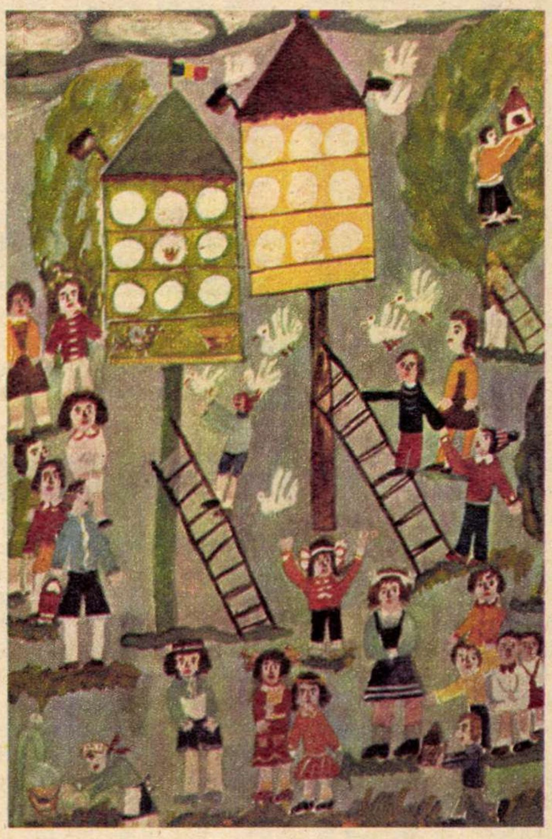

Irina Nemțoiu, România.

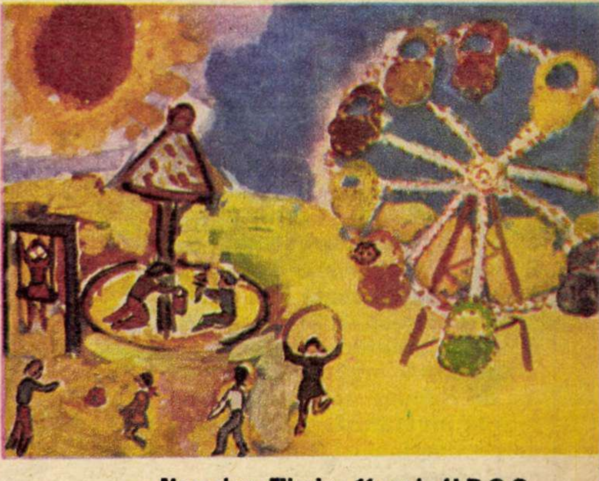

Nazarian Tigrin, 11 ani, U.R.S.S.

Iglica Raphaelova, 10 ani, R.P. Bulgaria.

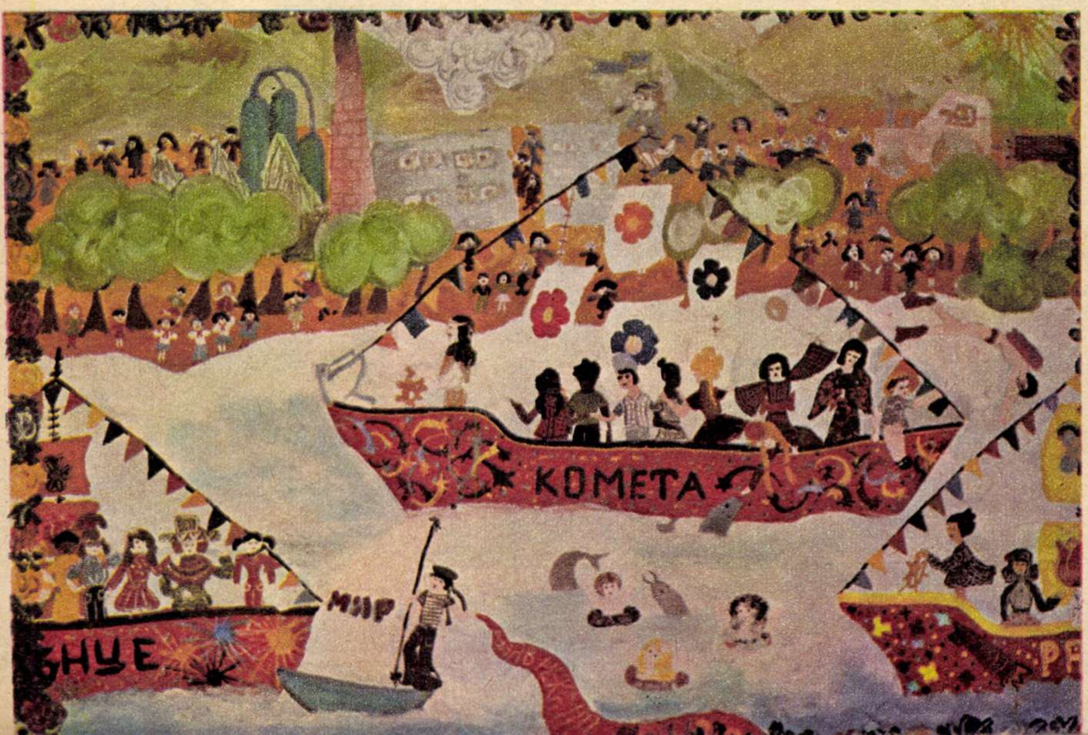

CÎND CATALOAGELE SURÎD

LA ORIZONT TRIMESTRUL 2

«Vă raportăm: ni-i școala datorie,
Ne este munca start spre viitor,
Să creștem cu frumoasa
România,
Să fim în comunism triumfători».

Aceste versuri din Omagiul rostit la Congresul al XII-lea de către pionierii și șoimii patriei se constituie într-un angajament și în același timp într-un program de muncă și învățătură al purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. La încheierea trimestrului I, un raid-anchetă prin cîteva școli reliefează un bilanț rodnic, aduce în prim-plan gînduri ale pionierilor în legătură cu dorința lor de ridicare continuă a calității la învățătură. Trimestrul II este întîmpinat cu surîsul multor cataloage.

SPECIAL PENTRU «CUTEZĂTORII»

Invitații noștri pentru o... fotografie specială destinată revistei sînt pionierii clasei a VIII-a de la Liceul de matematică-fizică «Costache Negruzzi» din Iași. Ei alcătuiesc un detașament, mîndria școlii, care deține locul de fruntaș de trei ani. **25 dintre acești elevi au note de 9 și 10, iar mulți dintre ei sînt laureați ai olimpiadelor de fizică, de matematică, de limbă română.** Și iată-i acum, după un trimestru de muncă, prezentîndu-se ca un detașament care poate raporta un nou spor de calitate la învățătură, cu toate că, așa cum spun ei, «clasa a VIII-a nu-i deloc ușoară».

— Ce stă la baza menținerii ștachetei, mereu ridicată, în detașamentul vostru?

— Cred că la noi în clasă se poate vorbi în primul rînd de un puternic colectiv de adevărați **colegi.** Ori de cîte ori se ivește vreun necaz, o supărare în clasă, noi între noi sîntem în stare să le rezolvăm prin prietenie, prin întrajutorare tovărășească. Putem spune, cu capul sus, că sîntem **unul pentru toți și toți pentru unul.** Am avut și noi în clasă nepăsători, ba chiar chiulangii, elevi neglijenți, dar am putut depăși, cred eu, toate greutățile prin forța colectivului, capabil să ia o atitudine fermă, să-și impună exigențele, ne spune pioniera Floarea Olaru.

— Și aș adăuga, spune comandantul detașamentului, Andrei Ciubotariu, că responsabilitatea colectivului și a fiecăruia dintre noi sînt de asemenea de mare importanță. Ne aflăm în anul în care ne pregătim să intrăm în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist. Sîntem mai maturi politic, mai profund angajați pe drumul alegerii profesiunii. Chiar în zilele următoare, în timpul vacanței, am plănuit să vizităm cîteva mari întreprinderi din Iași, ceea ce ne va ajuta în alegerea viitoarelor profesiuni. De altfel, avem bune rezultate și în munca din atelierul-școală.

FOTBAL, FOTBAL — DAR ȘI NOTE BUNE

Privind șutul lui Dan Burdea (clasa a V-a, Școala generală, satul Vînători, județul Iași), veselia cu care bate mingea, îți vine a crede că asta-i singura lui preocupare. Mai ales dacă afli că o face aproape în fiecare zi. Și totuși nu-i așa. Dan este unul dintre cei mai buni elevi din clasă, fapt ce se confirmă mergînd pe firul notelor cu care a încheiat trimestrul. Medii de 9 și 10 la română, la matematică, la istorie și așa mai departe. Fotbalul este, așadar, pasiunea de după lecții.

— Spune, Dan, cum de-ți rămîne atîta timp disponibil pentru joc.

— Chiar cînd făceam multe exerciții de scriere corectă — într-o vreme stăteam rău la gramatică — tot îmi rămînea timp de minge. Cînd m-așez la învățătură, rămîn la lucru pînă termin. Nu-mi găsesc o mie de-alte treburi ca să întrerup. De cînd eram mic, tata m-a învățat să nu las pentru mai tîrziu ceea ce pot face acum și să nu-mi risipesc vremea.

Aflăm că pionierul Dan Burdea este comandantul unei grupe care și ea a încheiat trimestrul cu note bune, o grupă cu frecvență bună, cu copii harnici care s-au evidențiat și în toamnă, la ajutorul dat C.A.P.-ului pentru strîngerea porumbului.

— Eu cred, spune Dan, că dacă vii în fiecare zi la școală, ești atent la ore, și-ți faci lecțiile zilnic nu ajungi, cum fac unii, să gonești în ajunul tezelor pînă nu mai poți.

Trebuie să adăugăm că Dan Burdea, cititor pasionat, este și bibliotecarul școlii.

BUCURIA MEA — BUCURIA ÎNTREGULUI DETAȘAMENT

În cancelarie o întîlnim pe pioniera Cornelia Tudose, din clasa a VII-a B.

— Bucuria mea, legată de felul cum am încheiat trimestrul, este de fapt bucuria întregii clase, ne spune Cornelia.

...Totul a început din anul trecut cînd Cornelia, fata retrasă din banca a cincea, a fost chemată de colegi să ajute la amenajarea cabinetului de istorie. Și iată că această fată, atît de reținută de obicei, a început să-și dezvăluie fantezia, capacitatea de organizare. Ea a inițiat decorarea cabinetului cu desene avînd teme istorice, repararea unor hărți, alcătuirea unor planșe. A lucrat cu rîvnă acolo unde era nevoie. Treptat, treptat a început să-și depășească timiditatea și să răspundă cu mai multă îndrăzneală

la lecții. Colegele o încurajau. Notele au început să urce de la 5 spre 6, apoi mai departe. Alături de ea, pionierii se bucurau pentru fiecare succes.

— Am muncit și muncesc încă mult, mărturisește Cornelia. Îmi rămîne deocamdată prea puțină vreme pentru plimbare, sport, lectură. Dar sper că, în întrecerea cu mine însămi, voi reuși să învăț mai ușor, să-mi rostuiesc mai bine timpul. Aș dori ca în viitor să adaug prin munca mea un plus la calitatea învățăturii, de care se preocupă întreg detașamentul.

CU UN PRIETEN DRUMUL ESTE MAI UȘOR

Experiența de filtrare pe care Maria Roșcan și Cristina Andrei (clasa a VII-a, Școala generală, Popricani) o execută cu extremă atenție este izvorîtă din convingerea că aplicînd practic lecțiile din manual, acestea se însușesc mai cu temei. Astfel au început împreună să îndrăgească chimia, materia care la începutul anului li s-a părut dificilă. Maria, mai îndrăzneață, a dobîndit repede priceperea de a lucra în laborator ajutînd-o și pe Cristina, care era mai legată de manual. Dorința de a învinge greutățile unei materii noi le-a legat într-o strînsă prietenie. Rezultatele s-au concretizat într-o curbă ascendentă a notelor: de la 6, la începutul trimestrului, la 9 și 10 acum, la încheierea sa.

— Ce-ți dorești, Cristina, în trimestrul II?

— Să realizez cu Maria cîteva experiențe noi de chimie. Abia aștept lecția despre reacții chimice care ne va da posibilitatea unor experiențe pe cont propriu.

— Și tu, Maria?

— Eu vreau să învăț mai bine la matematică. Nu sînt mulțumită de rezultatele trimestrului I.

Sîntem sigure că cele două fete vor reuși, pentru că, drumul, oricît de dificil ar fi, îți pare mai ușor cu un prieten alături.

Ne despărțim de prietenii noștri dorindu-le vacanță plăcută și orizont larg deschis, senin, în trimestrul doi.

B. CARAGIALE

MIHAI NEGULESCU

SPĂRGĂTORUL DE NUCI

Jucăriile neatinse de mîna mea
vin deodată din colțuri de lume spre mine.
Ce nu v-am dat la vremea de-atunci
că tot mă căutați prin iambi și rime?

Rămîn jucăriile lumii prin calendar
stinghere la ora copilăriei de altădată.
Ce vreți să îi spuneți, cu glasul policrom,
copilului de ieri ce azi e tată?

Siluete suple ori caraghioase vor
să mă îmbie, zadarnic, la joacă;
trec seara tîrziu prin mintea mea
și de glezne cu barba piticilor mi se leagă.

Făpturi gingașe, luminoase făpturi...
Ce vîrstă nemaiaflată
mi-aduce, în frigul de gînduri și ani,
flacăra lor pură de altădată?

Dă-mi mîna, Spărgătorule de nuci,
voi merge cu tine în călătorie.
Vei ști însă să mă conduci
fie și o secundă, în copilărie?

Iată-mi palmele. Sînt în palma ta.
Nu simți cum adie din ele
coaja de nucă de altcîndva,
de prin ograda copilăriei mele?

Vin jucăriile, policrom, la
geamul meu, la masa mea, în secunde
și-n ore — zeițele copilăriei vin,
vin jucăriile și mă cheamă. Unde?

Iată mîna mea, iată ochii mei
însetați, deschiși spre o bucurie curată.
Oare veți putea să citiți din ei
poezia aceasta întîrziată?

● ●

RADAR DE VACANȚĂ

Radarul nostru a receptat și a selectat veștile ce au sosit la redacție despre zilele frumoasei vacanțe de iarnă.

● Pe meleagurile județului Brașov, generoase prin pitorescul reliefului montan, vacanța de iarnă a copiilor va cuprinde numeroase acțiuni specifice anotimpului alb. Astfel, pionierii din zona localității Bran vor participa la «Marșul zăpezii» care va avea ca punct terminus tabăra de instruire de schi aflată în aceeași localitate. În «Ziua sporturilor de iarnă», vor avea loc un grațios carnaval pe gheață, la patinoarul din Brașov, la Livada Poștei un vesel concurs de sănii, iar în Poiana Brașov un concurs antrenant de schi. Copiii pasionați de tehnică îi vor cunoaște îndeaproape, în cadrul clubului tehnic de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Brașov, pe pionierii inventatori și inovatori, printre care, consacrații creatori ai Centralei solare. În localitățile Săcele, Făgăraș, Rupea, Codlea și Rîșnov se va desfășura un ingenios carnaval, intitulat sugestiv «Noi, în anul 2000».

«Prima ninsoare» (Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei, Segarcea).

● La Tîrgoviște, în primele zile de vacanță, se desfășoară în incinta Casei de cultură a tineretului un inspirat carnaval pionieresc, intitulat «Carnavalul cărții». Expoziția de carte, concursurile ce sînt preconizate să îmbogățească această petrecere pionierească, după cum și înfățișarea participanților, care prin costumație și măști își vor alege personajele celebre din cele mai îndrăgite cărți pentru copii, vor face ca serbarea să fie foarte plăcută. La sfîrșitul acestei luni, redactorii gazetelor «Semafor» din școli vor participa, două zile, la o tabără de instruire. Asemenea lor vor proceda și pionierii președinți ai asociațiilor sportive școlare... O interesantă acțiune pionierească, așteptată cu nerăbdare de pionierii participanți la activitățile Casei pionierilor și șoimilor patriei din municipiu, este schimbul de experiență ce-l vor avea cu pionierii de la Casele pionierilor și șoimilor patriei, din Buzău, Brăila și Galați.

● În încheiere, iată ce aflăm dintr-un recent plic sosit la redacție, de la corespondenta noastră pioniera Gabriela Ciurariu (Școala generală nr. 3, Roman, județul Neamț). Nerăbdătoare să ne anunțe activitățile programate de pionierii din detașamentul ei, al clasei a IV-a B, în vacanța de iarnă, Gabriela ne scrie că în zilele vacanței vor face o vizită la «Uzina de țevi» Roman, vor organiza un concurs de săniuțe și vor efectua o excursie în Capitală, unde vizita cea mai emoționantă va fi la expoziția «Dovezi ale dragostei, înaltei stime și profundei prețuiri de care se bucură președintele Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, ale amplelor relații de prietenie și colaborare dintre poporul român și popoarele altor țări».

«Omul nostru de zăpadă». (Foto : Școala generală nr. 3, Aiud).

«La serbarea pomului de iarnă, o fotografie pentru albumul nostru este binevenită...» (Școala generală nr. 9, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej).

«Hocheiștii». (Foto: Școala generală nr. 1, Costești).

În jurul pomului de iarnă - ediție specială a rubricii

Cutezătorii

RECREAȚIA MARE

Cenușăreasa

În sfîrșit, îi venise și lui rîndul să le spună, direct de la obraz, fiecăruia ce merita. Că prea le înghițise pe toate, prea fusese politicos cu fetele și prea le «cîntase în strună» băieților. Acum, se ivise o ocazie unică, o ocazie pe care nu voia s-o scape cu nici un preț: Carnavalul! Da, exact așa cum ați auzit. Că pînă acum, la fiecare adunare amînase discuția. «Lasă-i în pace, o să le spun altă dată.» Numai că paharul se umpluse! Și ce dacă era Carnaval? Tot o să le spună. Desigur, nu se va urca pe scenă, lîngă pomul împodobit cu globuri și artificii, să ceară cuvîntul. Nu, nicidecum. Îi va lăsa pe toți să se distreze în voie. Numai că, din cînd în cînd, se va preface că are drum ba, spre bufet, ba, spre orchestră ba, spre masa juriului care decide premianții concursurilor distractive și la parada costumelor.

În drum, va strecura cu dibăcie fiecăruia cîte un răvaș usturător, pregătit din vreme. Unul, neapărat, Doinei, nesuferita, care l-a pisălogit tot trimestrul că, chipurile, n-ar învăța pe cît îl țin puterile. Altul, lui Cătălin, îngîmfatul, care nu l-a mai primit în echipa de fotbal, după prima notă de șase. Parcă ar fi fost echipa lui! Și-apoi, încă un răvaș Sandei, care l-a făcut cu ou și cu oțet, ori de cîte ori a întîrziat și el, acolo, cîteva minute de la ore. Lasă, că le vine el de hac tuturor!

Mai era de pus la punct un singur lucru, dar foarte important: cum să se deghizeze ca să nu poată fi recunoscut de nimeni? După lungi căutări, iată și ideea salvatoare: va fi «Cenușăreasa». Cine și-ar putea închipui că un băiat poate juca rolul «Cenușăresei»?

*

Carnaval. Toată lumea se distrează de minune. Măști și costume ingenioase, rochii foșnitoare, culori vii, strălucitoare, au invadat marea sală de festivități. O Cenușăreasă grațioasă, îmbrăcată minunat, este în veșnică mișcare. Toată lumea o privește cu interes, îi admiră mantia, condurii, întrebîndu-se: «Cine o fi?»

— Premiul unu la parada costumelor: Cenușăreasa! se aude vocea plină a președintelui juriului. un băiat din clasa a șaptea.

— Să-și scoată masca! strigară copiii aplaudînd.

Radu o sfecli. Cum să-și arate fața, acum, după ce împărțise «răvașele»? Vor ști cu toții care este autorul...

— Cine e Cenușăreasa? insistară copiii.

Stupoare. Radu, cu urechile roșii, își ridică masca. Se lăsă un minut de tăcere, apoi Doina, cu voioșie în glas, propuse:

— Și un premiu pentru... epigrame! Sînt foarte bune. Bravo, Radule, să vii la cercul literar.

E.M.

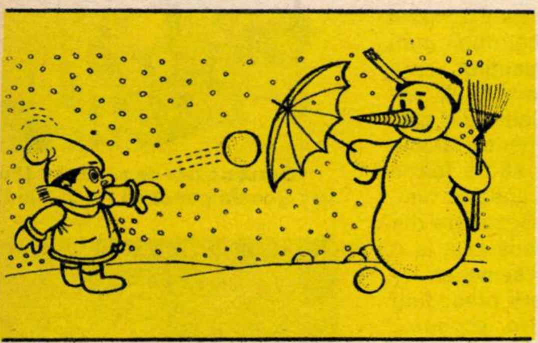

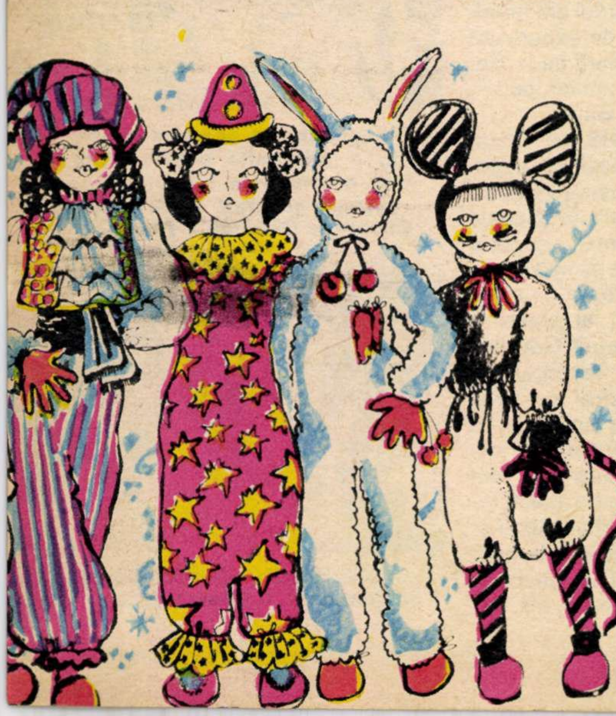

Cîteva propuneri pentru costumele voastre de carnaval.

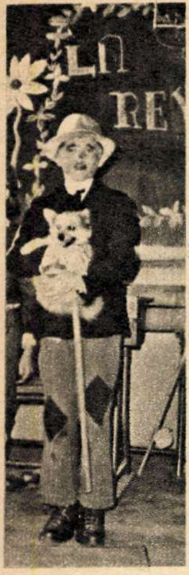

CHARLIE CHAPLIN ŞI AL SĂU AZORICĂ

Sfîrşit de trimestru la Şcoala generală nr. 4. Blaj. Motive de satisfacţie sînt mai multe: o bună recoltă de note frumoase în cataloage, angajamentul de muncă patriotică îndeplinit etc. În plus, se împlinesc 225 de ani de la înfiinţarea primelor şcoli la Blaj. Foarte potrivit ar fi acum — şi-au zis prietenii noştri — un carnaval. Un «Carnaval al notelor bune». O binevenită repetiţie pentru manifestările de AnulNou. Scenete, glume, muzică şi... parada costumelor. Paradă cu premii. Cu premii obţinute de... Şeriful, Ileana Cosînzeana şi Charlie Chaplin. Confeti, panglici multicolore, ciocolată, fotografie «suvenir». Ei, da: «Charlie Chaplin», cel care a luat 10 la teza de fizică de-acum două săptămîni, acum are emoţii: reflector, zeci de priviri îndreptate spre el.

Cînd, deodată, din mulţimea veselă ţîşneşte un ghemotoc alb care, dintr-un salt se caţără în braţele prietenului său, premiatul. Deghizarea nu-l înşelase pe vigilentul Azorică.

Ei da: acum fotograful poate să apese pe declanşator!

(După relatarea lui Teofil Ispas, Şcoala generală nr. 4,Blaj)

NAZURI DE IARNĂ

schiţă de **Mircea Popescu**

— Uraa! Costele!

— Ce-i, Florine?

— A venit iarna!

— De unde ştii?

— Priveşte pe fereastră. Uite ce frumos ninge.

— Eh!

— Cum, nu te bucuri?

— De ce?

— Fiindcă o să mergem la săniuş.

— Distracţii pentru cei mici.

— Dar ce? Noi sîntem mari?

— Tu, nu! Că eşti într-a cincea. Eu, da! Că sînt într-a şasea.

— De-abia aştept să-i tragem o bătălie cu bulgări de zăpadă.

— Tu, da! Că eşti într-a cincea.

— Şi o să facem şi un om de zăpadă mare, mare...

— Eu, nu! Că sînt într-a şasea.

— Şi o să-i punem pe cap o cratiţă...

— Tu, da, că eşti într-a şasea!

— Şi o să cîştigăm premiul pentru cel mai reuşit om de zăpadă: o chitară!

— Eu o iau! Că sînt într-a şasea!

— Eu... eu...!

— Tu, sigur! Şi mai lasă nazurile!

...Alte costume de carnaval sugerate de copiii din Vultureşti.

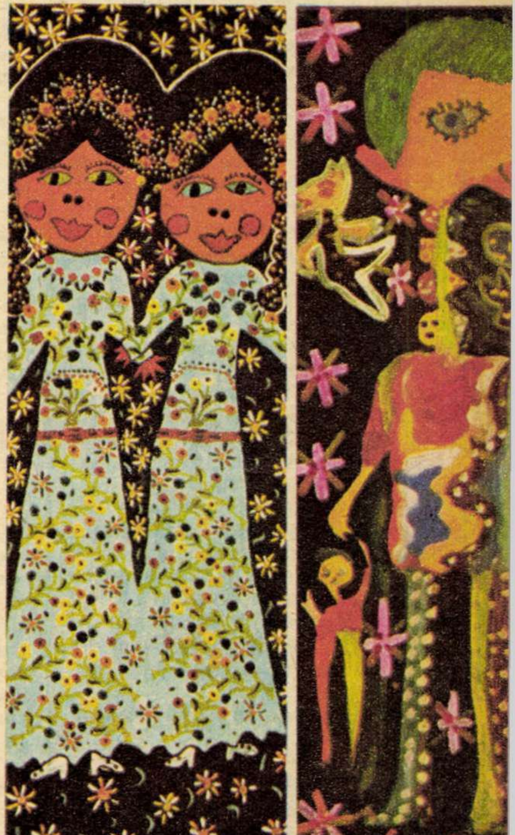

Răvaşe, nărăvaşe, pe alese, pentru fel de fel de adrese!

Nota 4

4

Patru e un scăunel.
De-l întorci, te-aşezi pe el
Şi începi să chibzuieşti
Încotro ai s-o porneşti...

Nota 5

5

Nota asta de mijloc,
Pîntecoasă şi rotundă,
Cînd în catalog abundă,
Semn e că baţi pasu-n loc!

Nota 6

6

Şase e o cifră care
Unora le e pe plac
Că-i codiţă cu colac
(Uneori şi de... salvare!).

Nota 7

7

Seamănă, de-i pui un punct,
Cu un... semn de întrebare:
După nota asta nu vrei
Să iei una şi mai mare?

Nota 8

8

Zero nici valoare n-are...
Cînd sînt doi, valoare au!
(Însă, numai dacă stau
Unul altuia-n spinare!)

Nota 9

9

Nouă-i şase răsturnat
Ancorat cu fire groase
De silinţă l-anvăţat...
Altfel, se răstoarnă-n şase!

Nota 10

10

Nota asta din bucăţi
Şi aici adevereşte
Tîlcul unei judecăţi:
Unde-s doi, puterea creşte!

D.D. MAZILU

P.S. *Dacă le căutaţi în plăcintele de Anul Nou, nu aveţi şanse să le găsiţi; mai degrabă în... cataloagele voastre!*

De-ale copiilor...

● Ahile era nemuritor, cu excepţia călcîiului.

● Vulpea este pe de-o parte roşcată, iar pe cealaltă şireată.

● Nenorocirile lui Ionică încep de la pagina a 7-a...

Prof.: Cum se numeşte triunghiul cu laturi egale?
Elevul: Pătrat.

Prof.: Care este scara socială a epocii feudale?
Elevul: Este acea scară pe care urcau numai feudalii.

Prof.: Ce îţi sugerează forma Peninsulei Italice?
Elevul: O cizmă de cauciuc.
Prof.: Foarte bine! Dar de ce de cauciuc?
Elevul: Deoarece Italia este înconjurată din toate părţile de apă.

Prof.: Te rog să ne vorbeşti despre călătoria lui Columb în India.
Elevul: Columb a plecat în India de unde a cules piper şi muştar, după care s-a întors cu bine acasă.

Prof.: Povesteşte cum funcţionează transformatorul.
Elevul: U-u-u-u-u...

Prof.: Ce este un aisberg?
Elevul: Aisbergul este un munte care ştie să înoate...

— Tăticule, ţi-am cumpărat chibrituri. Să ştii, sînt foarte bune.
— De unde ştii, Săndele?
— Le-am încercat pe toate!

COLEGII

Scenetă în două tablouri

de COSTACHE ANTON

TABLOUL I

Scena reprezintă o odaie țărănească, mobilată orășenește; în stînga, un studio, în fund, o măsuță cu un aparat de radio, în jur cu două fotolii. Pe peretele din fund se află ușa și o fereastră. În dreapta o altă fereastră. În colțul din dreapta o sobă mare țărănească. În mijloc o masă mare, cu cîteva scaune. Pe masă stau în rînduială cîteva caiete, hîrtii. Pe unul din fotolii, în dreptul ferestrei stă Viorica, în jurul ei, stau neorînduite cîteva cărți. Fetița a încercat să citească, dar se vede că a aruncat pe rînd cele trei cărți. E neliniștită și nervoasă. Din cînd în cînd se plimbă prin cameră cu pași mărunți. Se așază în sfîrșit în fotoliu, cu mîinile sub ceafă, cu capul dat pe spate. Nu a auzit ușoara bătaie în ușă. După un răstimp ușa se deschide încetișor și apare în prag o femeie de la țară, între două vîrste, cu o tavă în mînă. Pe tavă duce un pahar cu lapte. E gazda. Viorica rămîne mai departe în visarea-i neclintită.

MAMA NIȚA: (merge și depune tava pe masa din mijloc). Am bătut,dar nu mi-ați răspuns. (Pauză. Viorica a văzut-o, dar continuă să rămînă mai departe cu mîinile sub ceafă, cu capul dat pe spate. Femeia se oprește locului nedumerită de tăcerea fetiței, care nu prevestește nimic bun.) V-am adus un pahar cu lapte cald. N-ați mîncat nimic de ieri. (Din nou pauză. Apoi, într-un tîrziu, Viorica îngînă un răspuns, mai mult din mînă):

VIORICA: Nu mi-e foame. (din nou tăcere).

MAMA NIȚA: (se îndreaptă către sobă, pipăie soba).S-a făcut cam rece aici. Să mai aduc cîteva lemne. (Iese. Fetița oftează adînc, apoi se lasă cu fața pe brațul fotoliului, e întoarsă spre public. Mama Nița reapare cu două bucăți de lemne pe care le vîră în sobă. Vede apoi că fetița se chinuie. Se îndreaptă ușurel către Viorica): Viorica, nu cumva ți-e rău? Te doare ceva? (Viorica ridică capul.) Ești roșie toată în obrăjori și-mi pare că ai fierbințeli'... (îngrijorată). Și tovarășul inginer agronom a plecat de trei zile la oraș... De-ar veni mai iute... (Fetița continuă să tacă, dusă pe gînduri. Femeia e din ce în ce mai îngrijorată.) Să fi răcit cumva? Da' cum, că de cînd a plecat tătuțu matale, n-ai mai ieșit din casă... A fost pe-aici Tincuța și Mihai, ieri, au întrebat de tovarășu' inginer...

VIORICA: (sare ca arsă). Au fost aici ieri?

MAMA NIȚA: (dă din mînă a pagubă)Au fost da' n-au vrut să rămîie. Ziceau că au treabă... că îi așteaptă băieții la repetiție...

VIORICA: (amărîtă, aparte). N-au vrut să rămîie! (se îndreaptă către fereastra din dreapta, apoi neliniștită). Au întrebat de tata? (aparte).Nu cumva au de gînd să-i spună ceva... N-aș vrea să-l supăr... I-am promis...

MAMA NIȚA: (grijulie). Ia, mata, și bea paharul cela cu lapte că o să te mai învioreze... (după o pauză).Dacă-ți mai trebuie ceva...

VIORICA: (întorcîndu-se). Mulțumesc, mamă Nița... Trimite-l pe Victoraș cînd vine.

MAMA NIȚA: A vinit! Ți-l trimit îndată (iese).

VIORICA: (se plimbă furioasă prin cameră). Aștept de trei zile!... Să vină să mă cheme... (crescendo, furios, aproape de plînset) să mă roage. Să-mi cadă în genunchi... să se dea cu capul de dușumea, să-mi spună să joc tot eu rolul Albei ca Zăpada la care am renunțat, numai așa... de formă... Îmi plăcea... L-am învățat... Începusem să mă obișnuiesc cu el... Și cînd colo, dumnealor mă lasă la o parte... Mă lasă să aștept... Și-i dau rolul Tincuței... (Se îndreaptă către geam.) Halal Albă ca Zăpada! (schimbînd tonul). Cine știe, poate că iese bine'... Și tata, de ce nu mai vine? Ba, mai bine că n-a fost aici. Am putut să-mi fac ambitia. Nu m-am dus nici ieri, nici azi la școală... (Se așază din nou pe fotoliu, cu mîinile sub ceafă.) Și ce, dacă nu m-am dus? Parcă am cîștigat ceva? Dacă află tata, îi spun că din cauza ninsorii... (după o pauză). Mi-a spus Victoraș că s-au bătut cu bulgări de zăpadă... Ce-aș fi vrut să mă bat și eu cu ei... (cască zgomotos). Am crezut că am să dorm cu atîta poftă după ora opt... Și cînd colo la șapte, m-am trezit... (se ridică de pe fotoliu, se plimbă prin cameră).Cum să le arăt că tot eu sînt mai tare... Sau poate că nu sînt? Nu le pasă de mine?... Nu-i adevărat. Mie nu-mi pasă de ei... (dă cu pumnul în spătarul fotoliului, apoi își ascunde capul între palme — pauză). Și Victoraș de ce tot întîrzie atîta? (de după ușa care se deschide încet, apare mai întîi capul ciufulit al lui Victoraș, apoi el în întregime. Are paltonul plin de zăpadă. Rostește abia auzit): 'Nă ziua!

VIORICA: (nerăbdătoare, dar căutînd să-și ascundă nerăbdarea.) A, iată c-ai venit! Spune! (Viorica se asază pe fotoliu.)

VICTORAȘ: (Înaintează un pas; întinde mîna.) Dă-mi.

VIORICA: (surprinsă). Iți dau, dar spune mai repede. (Îi întinde o ciocolată). Hai, spune odată!

VICTORAȘ: (pe nerăsuflate, ca și cum ar spune o lecție învățată pe dinafară). N-au ținut nici o adunare. N-au vorbit nimica despre mata azi. Ieri era vorba să țină o adunare de detașament, dar s-au răzgîndit. Au zis: Las' că nu merită să ne grăbim...

VIORICA: Cine a spus asta?

VICTORAȘ: Mihai, adică despre mata, că nu meriți să se grăbească...

VIORICA: (întrerupînd).Obraznicul! Și tu, ține-ți gura!

VICTORAȘ: (umil) Eu... eu spun ce-au zis...

VIORICA: Repetiția merge?

VICTORAȘ: Merge! Azi au făcut-o cu costume...

VIORICA: (surprinsă) Da?

VICTORAȘ: Da!

VIORICA: Și erau frumoase?

VICTORAȘ: (indiferent). Nu știu... Frumoase or fi fost... da' mie nu-mi plăceau, parcă erau toți niște paparude... (după o pauză). Gata!

VIORICA: Bine, du-te!

VICTORAȘ: (îngînă) «Nă ziua», Viorica a rămas mai departe pe fotoliu, apoi se ridică și izbucnește furioasă, gata să plîngă.)

VIORICA: Auzi colo: «Nu merită»... Nerecunoscătorii! Obraznicii! (pauză... după care fetița rămîne cu capul între mîini pe brațul unui fotoliu. De afară se aude tropăit de picioare și glasuri vesele. Printre acestea se distinge glasul inginerului Văleanu, și cel al unei fetițe... Dana care exclamă încîntată: — Vai ce zăpadă! Vai ce ger! La auzul acestor glasuri, Viorica se ridică în picioare, își șterge ochii, se repede, ridică o carte de jos și își ia o poză «de om care citește», calmă, senină. Ușa se deschide și în prag apare inginerul Văleanu, îmbrăcat în șubă și căciulă de miel în mînă.

INGINERUL VĂLEANU: (măsoară odaia din fugă, vede neorînduială și ghicește neliniștea din sufletul fetiței sale, dă din cap agale. Apoi, văzînd că e prea absorbită ca să pară senină, că nu l-a văzut intrînd, se îndreaptă spre ea mirat.) Ce face pițigoiul meu? E adevărat ce mi-a spus mama Nița?

VIORICA: (lasă cartea și se repede spre tatăl ei, gata să plîngă, îngînă doar:) Tăticule, ai venit'?

INGINERUL VĂLEANU: (îi ia capul între mîini). Ce-a făcut pițigoiul în lipsa mea? Am auzit c-a stat în colivie! De ce nu te-ai dus la școală?

VIORICA: (căutînd să se scuze). A fost ger, tăticule... Și-apoi mi-a fost rău... rău...

INGINERUL VĂLEANU: (care între timp și-a scos șuba, îi pune palma pe frunte). Ce se petrece aici, Pițigoiule? Iar te-ai certat cu careva?

VIORICA: (care o clipă înainte era gata să se trădeze, ia din nou «poza» de veselie). Ce mi-ai adus? Ce face tanti? Dar cu pianul cum ai aranjat? (În acest timp, intră ca o furtună Dana. Poartă costum de schi, pantalon bleumarin, cojoc, căciulă de lînă, mănuși uriașe.)

DANA: (către inginerul Văleanu). A! dar văd că ați uitat să mă anunțați... (către Viorica, care a rămas mută de uimire). Nu-i nimic, am să mă anunț singură! (face o reverență caraghioasă) Ce mai calea-valea, sînt eu,Dana, fosta ta colegă de bancă...

VIORICA: (aleargă și o îmbrățișează). Dana! Cînd ai venit? Și cum? Hai, spune-mi ce faci? Vai, de cînd nu ne-am văzut! (fetele se așază pe divan. Inginerul Văleanu ia geamantanul și trece în camera alăturată)!

DANA: Stai, stai, pe puncte, nu așa, că mă zăpăcesc! Punctul unu: Am venit acum cu tatăl «Pițigoriei voastre». Punctul doi: Am venit din proprie inițiativă, cînd am aflat de la tanti Aglae, c-a sosit. Punctul trei: fac bine, mulțumesc, am isprăvit trimestrul cu 6 la purtare. Cauza: obrăznicie, egoism etc. etc. Punctul patru: te-am văzut și mă bucur!

INGINERUL VĂLEANU: (care a intrat și s-a oprit în prag). Și zici că ai șase la purtare? (ironic).Nu ți se pare prea mult pentru temperamentul tău? (serios). Ce-a zis tata?

DANA: (ușor atinsă, dar vrînd să pareze). Tata?... Ce să zică? Mi-a promis o chitară.

INGINERUL VĂLEANU: Numai atît? E cam puțin... (iese din cameră). (Viorica e ușor afectată de gestul tatălui ei, dar se face că nu observă.)

VIORICA: Ce face tanti Aglae?

DANA: (se așază pe brațul unui fotoliu). Bine, te roagă să-i scrii mai des... (Vine spre ea cu mîinile în buzunare. Cu un ton de uimire și superioritate.) Da' tu ce faci? Nu mi-ai spus. Cum te-mpaci cu «sihăstria» asta? Din cîte am înțeles te-au cam pus la punct colegii tăi! Mi-ai scris că te «rîcîi» cu ei...

VIORICA: (neplăcut impresionată de tonul și de vorbele prietenei, caută să pareze. Toată scena trebuie să arate efortul de dedublare al fetiței). Am greșit... atunci... Mi se părea că «autocritica» n-are ce căuta aici... (dar deodată se ridică înciudată, schimbă tonul). Dar cu mine nu le-a mers. Toți tremură cînd mă văd... I-am «tăiat» la toate materiile și asta i-a înciudat... S-au unit să mă critice... Dar eu... Mă scol cînd vreau. Mă duc la școală cînd vreau! (aparte). Cînd nu-i tata acasă... Acum nu îndrăznește nimeni să-mi zică «du-te-n colo» (aparte). Ba mi-au zis-o. Și m-au lăsat fără rol!... Atîta doar că mă cam plictisesc. Ca să-mi treacă mă duc cu ei. Știu să inventeze atîtea jocuri și snoave și știu să cînte grozav de frumos...

DANA: (pocnește din degete admirativ).Bravo, pițigoiule! Vra să zică-ți merge bine aici! Ei, îți spun drept că-ntr-un fel te invidiez... Mi-aș dori și eu așa, un mic imperiu... (Se aud bătăi în ușă. Intră Mihai, în uniforma de școlar și în urma lui inginerul Văleanu. Mihai salută, fără să se uite la Viorica. Aceasta cînd îl vede se încruntă și se întoarce cu spatele. Dana îl privește mirată.)

MIHAI: Bună seara!

DANA și VIORICA: Bună seara!

INGINERUL: (conducîndu-l pe Mihai pe ușa din dreapta). Poftim, pe-aici! Clopoțelul l-am cumpărat. Să-l vezi ce frumos e! Cum era să uit! Doar așa ne-a fost vorba. (intră amîndoi în dreapta).

DANA: Ăsta-i vestitul Mihai? Ce treabă avea cu tatăl tău?

VIORICA: Nu știu!

DANA: (vine încetișor și o ia de după gît) — Zău, te invidiez puțin...

VIORICA: (tresare dar nu spune nimic; după o pauză). Cît stai aici?

DANA: Cît vrei tu. Toată vacanța... (Între timp, Mihai a ieșit de la inginer.)

MIHAI: (adresîndu-se inginerului). Vă mulțumesc în numele colegilor... Pentru clopoțel... și pentru tot ajutorul pe care ni l-ați dat... Bună seara... (iese).

INGINERUL: (îl conduce pînă la ușă, apoi către fete). Nu ne pregătim de serbare? Viorica? Vine și Dana, nu? (iese).

DANA: Ce serbare?

VIORICA: A noastră... (apoi căindu-se că s-a grăbit). A lor...

DANA: Merg! (bate din palme) Ce-au pregătit?

VIORICA: (fără chef).O piesă, «Albă ca Zăpada»...

DANA: Oho! Și cine-i «Albă ca Zăpada»?

VIORICA: La început m-au rugat pe mine, dar... mă plictiseam. Atîtea repetiții... Am renunțat... M-au rugat mult să rămîn, dar n-am vrut...

DANA: Foarte bine... De ce să te obosești!

VIORICA: Eu... n-aș merge...

DANA: (o ia și se învîrte cu ea prin casă): Nu se poate. Trebuie... Măcar atîta bucurie să le faci «supușilor» tăi...

VIORICA: (mărinimoasă) Bine, fie! (aparte). De altfel, sînt așa de curioasă să văd ce-au făcut!...

Cortina

TABLOUL II

Scena reprezintă o sală încăpătoare în mijlocul căreia se află un mic podium. În preajmă, un public numeros din profesori, elevi și părinți.

La ridicarea cortinei pe scenă e întuneric. Numai asupra podiumului se revarsă o lumină albăstruie. Cei șapte pitici cu bărbile pînă la brîu, cu mantii lungi pînă la pămînt, cu căciuli țuguiate, cu felinărașe aprinse în cele șapte culori ale curcubeului — fiecare felinar o culoare — stau de veghe la căpătîiul Albei ca Zăpada. Domnița-i nemișcată. Deodată, în depărtare se aude tropot furtunos de copite, care se apropie din ce în ce mai mult. Apoi, dincolo de scenă, se aude un nechezat scurt și tropăitul se curmă. Imediat pe podium își face apariția un tînăr chipeș, cu pană la căciula neagră de astrahan, cu bunda cusută cu fir de aur și argint, cu chimir bătut în diamante și cu ițarii întinși bine pe picior, orbitor de albi. Poartă la brîu paloș și buzdugan. Se îndreaptă cu pasul sigur către Alba ca Zăpada. Îngenunchează la căpătîiul ei, o ridică ușurel de pe patul de cetină și flori și o sărută cu sfială pe frunte. Albă ca Zăpada dă semne de trezire. Duce mîinile la ochi, se scoală și cînd îl vede pe tînăr, îi cade cu gingășie la piept. Cel mai bătrîn dintre pitici scoate un fluier fermecat și începe să cînte. Piticii ceilalți se prind de mîini și încep să joace în jurul domniței lor și a tînărului care a readus-o la viață. E un joc pe care numai cei șapte pitici îl știu.

Cînd cel mai bătrîn dintre pitici își sfîrșește cîntecul, se aprind luminile și de peste tot se pornesc aplauze.

Albă ca Zăpada, voinicul și cei șapte pitici se înclină cu modestie...

În partea dreaptă a scenei, într-un loc vizibil, Dana aplaudă zgomotos strigînd la nesfîrșit «bravo», «bravo!». Alături de ea, Viorica nu-i împărtășește entuziasmul; pare stînjenită. Grigore Văleanu o privește din cînd în cînd în tăcere, dar Viorica se ferește să-i întîlnească privirile.

DANA: (cînd a încetat să mai aplaude, făcîndu-și vînt cu batista — se-ntoarce către Viorica) Ei, Pițigoiule. Știi că-mi place? A fost frumos. Ce spun, încîntător! Mi-am schimbat complet părerea despre colegii tăi! Și acum să lăsăm modestia la o parte. Așa-i că tu i-ai regizat? A fost sublim! Te invidiez!... (Albă ca Zăpada, voinicul și cei șapte pitici se răspîndesc prin sală. Pe podium apare o pionieră.)

PIONIERA: (cu glasul ușor tremurat). În partea a doua a programului Moș Gerilă va împărți daruri celor mai buni școlari...

DANA: (răsucindu-se spre Viorica și înclinîndu-se ușor). Împărătițo, mă închin! E cazul să arunci modestia la coș...

VIORICA: (încîntată și însuflețită ca prin farmec, își înclină ușurel capul, apoi cu emfază). Maurul și-a făcut datoria... Maurul se cade a fi răsplătit.

GRIGORE VĂLEANU: Dacă și-a făcut-o... Sigur că merită să fie răsplătit!

DANA: (îmbrățișînd-o). Ești modestia întruchipată! Acasă, cînd era vorba să venim făceai mofturi. Spuneai că nu te interesează... (izbucnește în rîs. Viorica e stînjenită ușor... Prin apropiere se aud glasuri enervate: Liniște! Liniște!).

GRIGORE VĂLEANU: (care s-a prefăcut tot timpul că nu le bagă în seamă, cu asprime). Ce-i cu voi? Unde vă treziți?... (Fetele își pleacă pocăite capetele. Pe scenă apare Moș Gerilă. Sala freamătă de însuflețire.)

MOȘ GERILĂ: (E în costumația lui clasică. În ciuda bărbii care-i ajunge pînă la brîu, are glasul pițigăiat și încearcă zadarnic să și-l îngroașe). Prietenii mei dragi,

De pe meleaguri depărtate
Cu gînduri bune și curate...
Cu daruri multe în desagă
Venit-am prin nămeți fără zăbavă...
S-aduc la voi puțină bucurie...
Să răsplătesc pe cei ce cu-osîrdie
Învață bine, sînt cuminți
Și fericesc pe-ai lor părinți...
Îngăduiți-mi dar să-ncep de-acum
Că vremea trece, și mai am în drum
Mulțime de copii ce-abia așteaptă

Să poposesc și pe la ei la poartă...

(Moș Gerilă își scoate din buzunarul de la piept o pereche de ochelari și-i așază pe vîrful nasului, dezleagă desaga, apoi, uitîndu-se pe o foaie, cu glasul îngroșat din cale-afară): Arvinte Mihai! (Mihai — care nu-i altul decît voinicul — de data asta fără căciulă, își face loc înspre podium...)

DANA: (mirată, către Viorica). Cum? Nu te-a strigat pe tine întîi?

VIORICA: (încurcată, găsește ca printr-o minune o ieșire). De ce? Cum!?

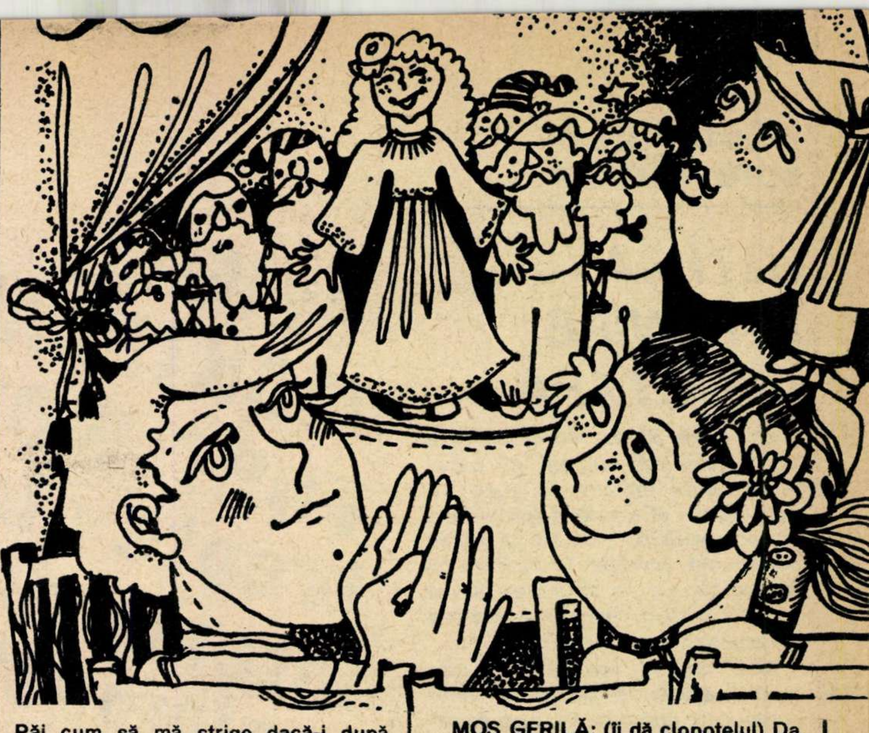

Păi cum să mă strige dacă-i după alfabet. Arvinte... A...

MOȘ GERILĂ: (lui Mihai — care i s-a oprit înainte). Pentru învățătură, pentru dragostea pe care o ai față de muzică și pentru că ești un pionier adevărat, moșul ți-a adus un acordeon. (Îi dă lui Mihai acordeonul. Sala izbucnește în aplauze. Cîțiva profesori și profesoare — aflați în apropierea podiumului — îi strîng lui Mihai mîna.)

DANA: (zgomotoasă) «Bravo»! «Bravo»! (către Viorica). Ce ți-am spus eu? Are stofă colegul tău.

MOȘ GERILĂ: Văleanu Viorica... (Cele două fetițe n-au auzit...)

GRIGORE VĂLEANU: (către ele) Viorica! Ai fost strigată...

VIORICA: (emoționată). Eu?! (tatăl ei încuviințează din cap...)

DANA: (în timp ce Viorica pornește spre podium). Păi, cum? Nu-i după alfabet?! Văleanu V...

MOȘ GERILĂ: (după ce Viorica ajunge pe podium). Pînă departe în țara primilor fulgi de nea, pînă în împărăția florilor de gheață și a zăpezilor albe — este cunoscut numele tău, copilo! Inteligența ta este prețuită. Sîrguința la învățătură îndelung lăudată. Înaintea lor ne închinăm cu toții. De aceea m-am gîndit să-ți aduc un lucru de preț, la care poate că nu te-așteptai, dar care-ți va fi de folos. Ți-am adus un clopoțel!

VIORICA: (mirată). Un clopoțel! (se uită în partea unde stă tatăl ei).

MOȘ GERILĂ: (îi dă clopoțelul). Da, copila mea. Un clopoțel. Dar nu te întrista, căci nu-i un clopoțel obișnuit... e cam năzdrăvan. De-acum încolo nu vei mai avea nici o grijă. Clopoțelul va face totul în locul tău. Te va trezi la vreme și niciodată nu vei mai întîrzia de la lecții. Te va feri de ploi, de noroaie, în cale îți va așterne mereu numai covoare de mătase și aur. Mai mult chiar, te va ajuta să nu mai fii egoistă... nici îngîmfată... nici disprețuitoare față de colegii tăi... Păstrează-l. Păstrează-l cu cinste, copila mea!... Ți se cuvine...

(Viorica și-a plecat fruntea și a pornit, aproape împleticindu-se, spre locul unde îi știe pe tatăl ei și pe Dana... Pare amețită. Nici nu vede pe unde calcă. Dana o întîmpină fără nici o vorbă... O vreme Viorica stă cu fruntea plecată în fața tatălui ei. Apoi ridică privirile! Grigore Văleanu o privește și el... Nu-și spun nimic. Dar în privirea lui Viorica înțelege totul...)

VIORICA: (aproape plîngînd). Tată, tăticuțule... Tu știai... (plînsul o îneacă. Umerii ei firavi sînt scuturați de plîns... Grigore Văleanu o strînge ușor la piept și-o mîngîie cu palma pe creștet. Viorica izbucnește în hohote de plîns...)

—Cortina—

ÎN CONSTRUCȚIE: UN TEATRU PENTRU COPII

La Iași a început construcția unui teatru pentru copii. Amplasat într-o zonă concepută ca un nou centru cultural al acestui străvechi oraș vestit pentru marii cărturari pe care i-a dat țării, teatrul destinat copiilor constituie o nouă manifestare a grijii partidului pentru tînăra generație. Construcția a fost gîndită de către tînărul arhitect Victor Tăușan, ca un lăcaș de cultură cu personalitate.

— Am fost pionier, ne spune autorul proiectului, și mă bucur că pot da viață unei construcții pentru prietenii mei mai mici.

— Vă rugăm să ne ajutați să înțelegem schița construcției.

— Teatrul va avea două săli de spectacol, una destinată pionierilor, alta celor mici. În această ultimă sală, avînd o supraveghere specială, cei mici vor putea fi lăsați să vizioneze un spectacol în timp ce părinții își vor putea face, să zicem, cumpărăturile. Foaierurile au fost concepute ca un loc care, prin estetica lui și funcționalitatea lui, va face din antract o prelungire a spectacolului.

Macheta teatrului

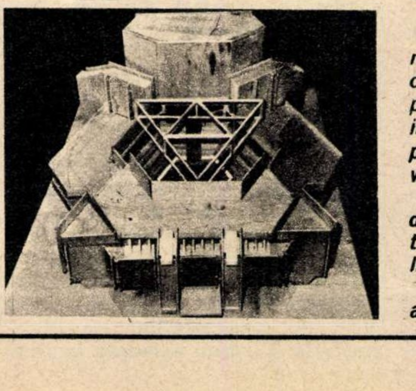

Aici se vor organiza expoziții de pictură, desen, obiecte realizate de purtătorii cravatei roșii cu tricolor, vor avea loc audiții de muzică. Teatrul va mai dispune de o sală-studio pentru formațiile culturale pionierești, care își vor putea desfășura aici stagiuni permanente.

— Cum este concepută scena?

— Ca un spațiu flexibil, permițînd montări scenice pline de fantezie. După caz, scena poate deveni arenă sau se poate prelungi în mijlocul spectatorilor, implicîndu-i direct în dezbaterea ideilor piesei. O orgă de lumini ultramodernă va completa instalațiile construcției.

— Desigur că, definitivînd concepția dumneavoastră despre construcția teatrului, v-ați consultat cu diverși specialiști în problemă.

— În afara unor arhitecți specialiști, am consultat actori, oameni de teatru. Dar mai ales m-a ajutat să-mi completez concepția Liviu Ciulei, care a insistat mult pe specificul unui asemenea lăcaș.

— Ce ne puteți spune despre elementele decorative?

— Fațada va fi placată în ceramică, păstrînd specificul artei noastre populare. Fresce cu scene din viața celor tineri vor completa decorația interioară care va fi realizată de studenți și, de ce nu, de către pionieri, care au dat o frumoasă probă la decorarea policlinicii pentru copii din orașul nostru.

În încheiere aș vrea să adaug că teatrul, așa cum se știe, fiind amplasat în zona vechiului Palat al culturii va beneficia de un larg spațiu verde transformat într-un parc de distracții din care nu lipsește un frumos teatru în aer liber.

B. VLAD

«Cutezători spre viitor»

ULTIMA ÎNTÎLNIRE DIN ETAPA I

Duminică, 30 decembrie, veți avea posibilitatea să urmăriți pe micul ecran ultima întîlnire din etapa I a concursului «Cutezători spre viitor», la care participă pionierii și șoimii patriei din județele Hunedoara și Mehedinți. Ce ne propunem să vă aducem în atenție înainte de a viziona emisiunea?

Mai întîi vă recomandăm momentul artistic al pionierilor timișoreni care cuprinde un dans tematic al ansamblului Casei pionierilor și șoimilor patriei din localitate, cîntece interpretate de corul liceului «Ion Vidu» și două momente muzicale în interpretarea pionierilor Coduța Varlamov și Galetin Deancu, Întreg momentul constituie o expresie artistică a nemărginitei recunoștințe a celei mai tinere generații față de partid, patrie și popor.

Șoimii patriei din Mehedinți ne dau posibilitatea să participăm la unele întîmplări neprevăzute în... Orășelul copiilor, iar cei de la Hunedoara ne invită la o originală serbare a pomului de iarnă, în care oaspetele emisiunii este chiar... Anul Nou, 1980.

Dintre probe se anunță interesante, ca de obicei, proba sportiv-aplicativă dar, mai ales, proba de îndemînare, de mare originalitate, comandarea prin radio a unor automodele construite în cercurile tehnice pionierești.

Calde și sincere mulțumiri aduc pionierii din județul Hunedoara, printr-un deosebit moment artistic, acum, la sfîrșitul unui an de muncă și împliniri, părinților lor, minerilor, tuturor oamenilor muncii. Remarcăm cîntecul plin de sinceritate al Amaliei Hussell, dansul mineresc al pionierilor din Lupeni. «recitalul» gimnastelor din Deva.

Pionierii din Mehedinți, sub îndrumarea regizorului Ștefan Bădescu se prezintă la rîndul lor cu un program artistic interesant, în care evoluează corul Liceului «Traian», formația de dans tematic de la Roșiori și formația de dansuri populare de la Pristol, solista vocală Sorela Cioabă, precum și recitatoarea Aliet Muscalu. Prin conținutul acestui frumos program, pionierii mehedințeni definesc artistic anul Congresului al XII-lea al P.C.R. ca an bogat și luminos.

Spectacolul și concursul se încheie cu un vibrant omagiu adus României socialiste, partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai apropiat prieten și îndrumător al copiilor din patria noastră.

ION IONAȘCU

GALERIA CUTEZĂTORILOR

SKIEN, MONTREAL, FORT WORTH trepte ale afirmării internaționale a gimnasticii noastre feminine

Vineri, 7 decembrie, cînd colegii de la rubrica sportivă a «Cutezătorilor» mi-au solicitat acest material, abia se luminase de ziuă și foarte puțină lume aflase despre extraordinarul rezultat al echipei feminine de gimnastică a României, care cucerise peste noapte (la propriu, nu la figurat!) titlul de campioană mondială. Eu, ca ziarist sportiv și comentator de gimnastică — cum îmi place să mă consider! — abia știam cîteva amănunte în plus despre «filmul» întrecerii, așa că m-am apucat să răscolesc telexurile tuturor agențiilor de presă, căutînd cît mai multe lucruri interesante, care să vă introducă, cît de cît, dragi cititori, în atmosfera vulcanică a sălii de concurs, uriașa «Tarrant Country Convention», în care se spunea că încap — și au încăput!! — peste 10 000 de spectatori.

Știți probabil că acolo, în Texas — pentru că Fort Worth e un orășel texan — la mare preț e fotbalul american și ceea ce se cheamă rodeo, călăritul cailor sălbatici, așa că s-ar putea să vă mire prezența celor peste 10 000 de «cow-boy» moderni în tribunele unei săli de gimnastică. Ei bine, pentru a vă risipi îndoiala, aflați că era și normal să fie așa, cînd campionatele lumii ajung în S.U.A. după un «stagiu» de 76 de ani pe «bătrînul continent», cînd ele reunesc un număr record de țări (33) și nenumărate stele la fel de strălucitoare ca starurile de la Hollywood! Unde mai pui că totul se petrece în anul preolimpic, cu mai puțin de 10 luni înaintea J.O. de la Moscova.

Sînt tentat să vă vorbesc despre marile dueluri ale acestei a XX-a ediții a Campionatelor mondiale de gimnastică, despre valoarea crescută vertiginos față de ediția precedentă — consumată în 1978, la Strasbourg, în Franța. Sînt tentat să vă explic ce înseamnă un triplu salt la bara fixă (poate ați auzit tobele răpăind la circ și ați amuțit cînd s-a anunțat un triplu salt «mortal!», dar ar însemna să scriu... o revistă întreagă! Așa că vă voi povesti cu lux de amănunte isprava nemaipomenită a fetelor noastre nemaipomenite!

Totul a început marți, 4 decembrie. Concursul, cu exercițiile impuse, a adus gimnastelor românce un salt de două puncte față de cifra realizată la «mondialele» de la Strasbourg: 194,25. Nadia a fost superbă, iar Melita Rühn și Emilia Eberle au secondat-o cu succes. Formația U.R.S.S., deținătoarea titlului mondial și a celui olimpic, a realizat la «impuse» 194,850, după care acest punctaj s-a mărit cu încă o sutime, în urma unei... contestații, în vreme ce Nadiei Comăneci i se... scăzuse o zecime la sol (de la 9,90 la 9,80!!), astfel încît joi seară, înaintea exercițiilor liber alese, situația era următoarea: 1. U.R.S.S. — 194,950; 2. ROMÂNIA — 194,250; 3. R.D. GERMANĂ — 193,875; 4. S.U.A. — 192,575.

De marți și pînă joi s-au întîmplat, însă, multe lucruri. La un antrenament pentru gala «liber aleselor», Nadiei i-a crăpat palma! Cum adică? I-a crăpat pur și simplu, pentru că, dincolo de grația mișcărilor, orice gimnastă are palme bătătorite, de truditor, palme acoperite de bătături, în urma deselor contacte cu lemnul paralelelor inegale. Pînă să se dumirească cineva de pericolul acestui accident, mîna stîngă a campioanei noastre s-a umflat, iar infecția a urcat brusc spre degetul mare. Cu tot tratamentul, miercuri la prînz, Nadia a fost internată la spitalul «All Saints» din Fort Worth, de unde a ieșit după... miezul nopții, plecînd direct la... antrenament!!

Joi dimineață, în ziua concursului, se părea că totul va reintra în normal, dar la ora prînzului, mîna Nadiei s-a umflat din nou. Era, practic, imposibil ca ea să poată concura!

Și iată-ne la ora reluării întrecerilor; la Fort Worth începe noaptea, iar la București prinde să se lumineze de ziuă. Nadia pășește spre primul aparat, paralelele, deși știe că îi va fi imposibil să evolueze. Salută arbitrele, se agață de bara de jos, pornește într-un sub-balans și... coboară de pe aparat! Mîna ei bandajată și grimasa de durere nu mai necesită nici un fel de explicații. Vulcanul spectatorilor texani amuțește. Cu toții așteaptă lacrimi.

Dar Nadia nu plînge niciodată; doar strînge din dinți și se îndreaptă mîndră, superbă, spre banca pe care stau încremenite colegele ei, cele mici. Bela Karolyi **e în spate, în primul rînd din tribună. Chipul său palid vorbește de la sine, dar omul acesta care știe să-și păstreze cumpătul găsește puterea de a-și încuraja pe loc elevele, fetițe de-o șchioapă, care se țin de mînă cînd merg pe stradă, să nu se piardă. Iar acum, de unde erau gata-gata să izbucnească în plîns, de ciudă, cum ar fi făcut orice copil de vîrsta lor, strîng pumnii pe ascuns și simt fiorul ambiției fără margini. Vor lupta din răsputeri, vor lupta**

Echipa campioană și antrenorii: Nadia Comăneci, Emilia Eberle, Melita Rühn, Dumitrița Turner, Rodica Dunca, Marilena Vlădărău, Bela și Marta Karoly.

pentru a cîștiga! Pentru a cîștiga nu argintul, ci chiar aurul și asta acum cînd componentele din echipele adverse răsuflau ușurate...

E nevoie de o paranteză. La întrecerile pe echipe, unde fiecare formație aliniază 6 sportive, se iau în considerare cele mai bune 5 note pe fiecare aparat în parte. La paralele, primul aparat al formației României, suma a fost 48,45 «căzînd», cum se spune, nota Nadiei. Apoi, a venit bîrna, «puntea suspinelor», aparatul cel mai greu din gimnastica feminină, cel care avea să decidă și de această dată titlul mondial!

Fetele noastre urcă și coboară, pe rînd: Marilena Vlădărău — 9,55, Dumitrița Turner — 9,70, Rodica Dunca — 9,75, Melita Rühn — 9,80, Emilia Eberle (cu ratare) — doar 8,95 și... nici o șansă pentru ca echipa noastră să obțină titlul mondial. Nici o șansă?! Ei bine, spre stupefacția întregii săli, urmează chiar Nadia! Din nou se lasă o liniște mormîntală. Nadia e campioana lumii la acest aparat! Dar cum e accidentată și fiecare răsturnare pe bîrnă înseamnă sprijin în mîini, în mîna accidentată, care abia atinge lemnul îngust și dur, Nadia pășește maiestuos, se întoarce, se răsucește, zboară, plutește și aterizează. Totul perfect, iar vulcanul tribunelor erupe! Texanii vor nota 10, dar arbitrele acordă doar 9,95 așa, ca să nu dea un 10 «plin»! Un reporter o întreabă pe Nadia de ce nu zîmbește, iar ea îi răspunde simplu: «Ce motiv am?!» Reporterul se retrage discret, realizînd că a făcut o gafă. Nadia s-a sacrificat pentru echipă și fără sacrificiul ei, titlul mondial nu ne-ar mai fi aparținut.

Concursul continuă. În timp ce echipa României evoluează magistral, cele 5 fetițe (Nadia rămîne definitiv pe bancă) uimind asistența, principalele lor adversare, valoroasele gimnaste sovietice, ratează de trei ori la bîrnă! La ultimele două aparate, Melita Rühn, pînă mai ieri pioniera Melita Rühn, devine «solista» echipei României, fiind notată cu 9,90 atît la sol, cît și la sărituri, unde tot 9,90 primește și Dumitrița Turner. Rodica Dunca, o fetiță ca un fir de iarbă, sare de 9,80, Marilena Vlădărău — de 9,85, iar notele mari intră definitiv în zestrea de puncte a echipei noastre. Devine clar, indiscutabil, evident că **ECHIPA ROMÂNIEI** este cea mai bună, că va cuceri pentru întîia oară în istoria gimnasticii titlul mondial! Ceea ce se și petrece, mărturie stînd un clasament cu următoarea configurație de neuitat: 1. ROMÂNIA — 389,550 puncte și titlul de campioană mondială; 2. U.R.S.S. — 388,925; 3. R.D. GERMANĂ — 388,075; 4. R.P. CHINEZĂ — 384,600; 5. Cehoslovacia — 382,300; 6. S.U.A. — 381,325. Lista continuă pînă la locul 26!

Nadia scapă o lacrimă. O fi văzut cineva?! Apoi surîde și se pierde în brațele colegelor ei, micuțelor ei colege, alături și împreună cu care a cucerit titlul mondial. Ziariștii se grăbesc spre telexuri și spre telefoane, pregătindu-se să țeasă cît mai aievea povestea acestui mare concurs, a acestei medalii de aur pe care scrie talent, valoare, spirit de echipă și de sacrificiu, dar mai ales **AMBIȚIE**.

Era trecut bine de miezul nopții cînd s-au stins luminile la «Tarrant Country Convention» din Fort Worth-Dallas (S.U.A.). Cîți oare își vor fi dat seama că în această seară de decembrie s-au scris aici amintiri despre viitor, despre viitorul gimnasticii românești și mondiale?!

HORIA ALEXANDRESCU

La închiderea ediției

După cum sîntem siguri că ați aflat din presă și de la televizor, stiți acum că și-n următoarele zile ale Campionatelor mondiale, gimnastica noastră ne-a oferit noi și mari satisfacții, înregistrînd în arena de la Tarrant Country Convention alte cîteva succese de răsunet, care vor rămîne de neuitat pentru noi toți. Astfel, la scurt timp după ce fetele noastre au coborît de pe treapta cea mai înaltă a podiumului, fiecare avînd la gît medalia de campioane mondiale, Melita Rühn a urcat din nou pe el. clasîndu-se între cele mai bune trei gimnaste ale lumii la individual compus, cucerind — după o luptă spectaculoasă și palpitantă, care ea însăși e o «odisee» în miniatură — medalia de bronz, prima medalie românească în clasamentul individual compus obținută la campionatele mondiale de o gimnastă romàncă. Tot la individual compus, Rodica Dunca — un nume aproape necunoscut pînă acum în arena gimnasticii internaționale și care a constituit marea revelație a acestor campionate —, se situează pe merituosul loc 5, iar Emilia Eberle pe locul 8.

Ultima zi a campionatelor mondiale, în care s-au desfășurat finalele pe aparate, a fost încă o zi de triumf a gimnasticii românești: Dumitrița Turner (la sărituri) și Emilia Eberle (la sol) au intrat în posesia medaliilor de aur, iar Melita Rühn (la sol) a medaliei de bronz. Și dacă la aurul și bronzul cucerit la Fort-Worth (Dallas, S.U.A.) de către fetele noastre adăugăm și medalia de argint a lui Dan Grecu la inele, avem imaginea completă a strălucitului succes înregistrat de gimnastica noastră în cadrul celei de-a XX-a ediții a Campionatelor mondiale, succes concretizat în **7 medalii dintre care 3 de aur (echipa feminină, Dumitrița Turner și Emilia Eberle), 1 de argint (Dan Grecu) și 3 de bronz (Melita Rühn la individual compus și sol și Emilia Eberle la paralele).**

Pentru înalta măiestrie cu care au evoluat în întrecerile acestei prestigioase competiții, pentru abnegația și totala dăruire cu care au luptat pentru prestigiul culorilor patriei, pentru marile bucurii și satisfacții pe care ni le-au oferit timp de aproape o săptămînă, transmitem din toată inima, în numele cititorilor revistei noastre, calde felicitări noilor campioane mondiale, antrenorilor lor Bela și Marta Karoly, lui Dan Grecu și colegilor lui de echipă.

MICROENCICLOPEDIE DE IARNĂ

SCHI

E suficient să spunem că schiurile îi permit omului să atingă viteze amețitoare (actualul record mondial e de peste 200 km la oră) și chiar să și zboare (pînă spre 200 de m) ca să înțelegem pasiunea a milioane de oameni pentru acest sport.

De-a lungul timpului, omul a tot perfecționat aceste două scînduri, străduindu-se — și reușind — să le facă din ce în ce mai funcționale. Forma lor, materialele din care sînt confecționate (cele mai multe tot din lemn se fac, dar sînt și schiuri de metal sau din materiale plastice ori din combinații ale acestora), legăturile, încălțămintea specială, diversitatea lor după locul și scopul în care sînt folosite au făcut din schiurile pe care le cunoaștem și le folosim noi azi adevărate «opere de artă și de tehnică».

Dar, dincolo de plăcerea și utilitatea practicării schiului, ceea ce a impulsionat dezvoltarea lui, extinderea pe arii geografice imense, au fost — și sînt — din ce în ce mai numeroasele întreceri, competiții sportive naționale și internaționale care se organizează în anotimpul alb, spectaculozitatea lor atrăgînd, de fiecare dată, zeci, sute de mii de spectatori, iar în ultimele decenii de cînd televiziunea și-a concentrat obiectivele camerelor de luat vederi și asupra schiorilor aflați în plină desfășurare — zeci, sute de milioane de telespectatori. Așa se face că, sub o formă sau alta, schiul a intrat azi în viața noastră cotidiană, ca o componentă obișnuită a acesteia, căreia trebuie și merită să-i acordăm atenția cuvenită. Tocmai de-aceea ne-am și propus ca acum, în plină iarnă, să ne ocupăm mai pe larg de schi, de acest sport pe care-l îndrăgesc și-l practică mulți dintre voi.

SCURTĂ INCURSIUNE ÎN ISTORIA SCHIULUI

Schiul a apărut — cum era și firesc — în acele regiuni ale globului bogate în zăpadă o mare parte a anului. Nu-i de mirare, deci, că Peninsula Scandinavă e considerată patria lui de origine.

Cea mai veche mărturie despre practicarea schiului încă în epoca de piatră (cu peste 4 000 de ani în urmă) ne-o oferă un desen scrijelit pe o stîncă a insulei norvegiene Rödöy. După cum se poate vedea (foto 1), vînătorul primitiv se deplasa pe zăpadă, în căutarea sau în urmărirea animalelor sălbatice, folosindu-se de schiuri care ca formă se aseamănă mult cu cele de azi. Tot din Norvegia — de data aceasta însă din secolul al XVI-lea — e originară și această gravură (foto 2) înfățișînd tot un vînător pe schiuri. Forma acestora însă diferă de cea din zilele noastre, fiind curbate nu numai în față, ci și în spate.

Se pare că și primele competiții de schi au fost organizate tot în Norvegia. Există mărturii potrivit cărora regele norvegian Harald cel Tare, care a domnit în secolul al XI-lea, organiza asemenea întreceri pe insula Bremauyer, la care participa și el.

Și în Suedia s-a făcut «istorie» pe schiuri. Astfel, cînd în 1522, Gustav Wasa, conducător al țăranilor suedezi în lupta lor pentru libertate națională, ajuns mai tîrziu rege al Suediei, a fost învins de danezi, el a fugit din fața lor pe... schiuri. Pentru a-l ajunge din urmă și a-l rechema în fruntea lor, țăranii au trimis după el pe doi dintre cei mai buni fondiști ai lor, Lars și Engelbrekt, care au fost nevoiți să străbată pe schiuri, într-un ritm rapid, 90 de km între Sälen și Mora. În amintirea acestei remarcabile performanțe sportive, zeci de mii de schiori amatori din Suedia participă în fiecare an la concursul memorial dintre cele două localități, concurs care-i un fel de maraton pe schiuri.

Înaintașii schiului modern sînt considerați țăranii norvegieni din Telemark. Cu vreo 200 de ani în urmă ei au imaginat și organizat primele competiții de coborîre, de slalom și de sărituri apropiate de forma celor de azi. Foarte apreciate și căutate erau, de pildă, probele de coborîre în care schiorii luau startul sumar îmbrăcați, ajungînd la sosire complet echipați. Misterul? Înainte de coborîre, fiecare schior își așeza pe traseu haina și alte articole vestimentare

1

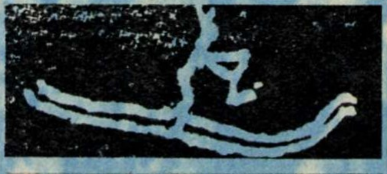

2

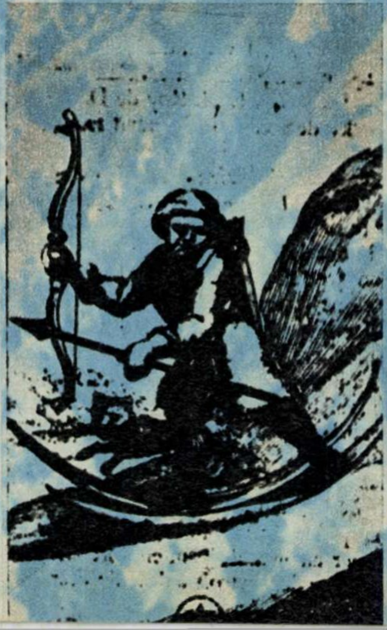

3

4

pe care le culegea și le-mbrăca apoi din mers.

Cînd, la sfîrșitul secolului trecut, norvegianul Fridtjof Nansen, întors din Groenlanda, și-a publicat aventurile pe schiuri prin această imensă insulă acoperită de zăpezi și ghețuri veșnice, sub titlul «Fuga cu schiurile», schiul a început să fie practicat și-n Europa Centrală atît de bărbați cît și de către femei care schiau în... rochii lungi pînă la glezne (foto 3). Polonezul Matthias Zdarsky, stabilit în Austria, organizează primul concurs de schi din Europa Centrală, care se desfășoară la 2 februarie 1893. Concursul acesta a rămas însă în istorie doar prin... lipsa de sportivitate care l-a caracterizat. Astfel, aceia dintre participanți care reușeau să cîștige un avans încercau, cu ajutorul unor baricade improvizate repede din scînduri sau din crengi, să îngreuneze urmărirea lui de către ceilalți concurenți. A trebuit să intervină un englez — sir Arnold Lunn — și un austriac — Hannes Schneider pentru a-i învăța pe schiori regulile sportivității. Cei doi organizează la 4 martie 1928 primul concurs, Arlberg-Kandahar, în care sînt respectate cu strictețe prevederile regulamentare. Trei ani mai tîrziu aveau să se desfășoare în Elveția primele campionate mondiale ale schiului alpin, primul campion fiind Walter Prager.

Primul supercampion al schiului a fost austriacul Toni Sailer din Kitzbühl. «Trăznetul negru din Kitz» — cum a fost supranumit — a cîștigat la Jocurile Olimpice de iarnă din 1956 de la Cortina d'Ampezzo 3 medalii de aur. După mai bine de un deceniu dominat de schiorii austrieci, în 1968, la Joacurile Olimpice de iarnă de la Grenoble, francezul Jean-Claude Killy se impune de-o manieră categorică, cucerind și el trei medalii de aur (foto 4).

De la daci pînă în zilele noastre

Se pare că, într-o formă deosebit de originală, schiul e cunoscut și practicat la noi încă de pe timpul daco-geților. În iernile cu zăpadă abundentă, strămoșii noștri, îndeosebi cei care locuiau în munți, se deplasau de la o casă la alta (acestea fiind așezate la distanțe considerabile) sau de la o localitate la alta folosind niște tălpice speciale, un fel de «rachete» (cum sînt cele de tenis, dar fără mîner) împletite din nuiele. Pe loc drept, tălpicele respective îl țineau pe cel care le purta deasupra zăpezii, pe pantele abrupte însă ele lunecau la vale, odată cu o parte a zăpezii. O dovadă în acest sens ne-o oferă tălpicele tradiționale, cunoscute din moși-strămoși și folosite pînă acum 10—20 ani de către unii locuitori ai satelor de munte, precum cei din Șinca Veche de lîngă Brașov, localitate rurală răsfirată pe o mare suprafață pe coamele și văile de sub Piatra Craiului.

Dar schiul ca sport începe să fie cunoscut și practicat la noi mult mai tîrziu, concomitent cu pătrunderea lui în Europa Centrală. Decenii la rînd însă, el a fost apanajul celor avuți, caracterul de masă căpătîndu-l în anii socialismului cînd, în contextul atenției și sprijinului material deosebit acordate educației fizice și sportului, schiul devine principala disciplină sportivă de iarnă, fiind practicat, îndeosebi în ultimii ani, în cadrul competiției sportive naționale «Daciada», de către sute

Schiul în cadrul „Daciadei“

de mii de oameni de toate vîrstele.

În țara noastră, schiorii de performanță au posibilitatea să-și dispute întîietatea în fiecare an, pe categorii de vîrstă, bărbați și femei, în cadrul Campionatelor naționale ale R.S.R., la următoarele probe: slalom, slalom uriaș, coborîre, combinata nordică, fond (15,30,50 și 4 × 10 km bărbați; 5,10 și 3 × 5 km femei) și sărituri speciale.

Pentru amatori — al căror număr se ridică la cîteva sute de mii — există următoarele competiții de masă: «Cupa U.T.C.» la schi fond, alpin și la biatlon; Cupa U.G.S.R. la schi fond și alpin și «Dinamoviada» (la toate probele). Conform regulamentului «Daciadei», toate aceste competiții se desfășoară de la etapa pe asociație sportivă, pînă la finala pe țară, oferind posibilitatea participării și afirmării pînă la nivel național a tuturor celor care îndrăgesc și practică schiul.

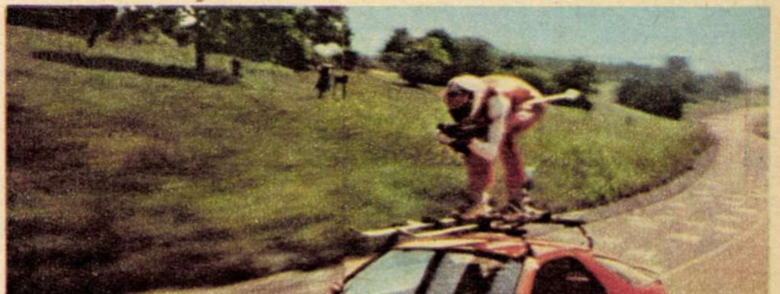

Francezul Patrick Vallencant e deținătorul unei performanțe a curajului, a rezistenței și-a măiestriei greu nu numai de egalat, ci chiar și de... imaginat: el a coborît de 50 de ori cu schiurile de pe vîrful muntelui Yerupaja din Anzii Sudamericani, vîrf înalt de 6 632 m.

●

Suedezul Bennie Lindberg intenționează să depășească actualul record mondial de viteză pe schiuri care aparține americanului Steve McKinney și care-i de 200,222 km/oră. În acest scop el se antrenează intens și iarna, și... vara. Pentru antrenamentele de vară, în lipsa zăpezii, Benie Lindberg a găsit o metodă neobișnuită: urcat cu schiurile în picioare deasupra unei mașini, el străbate, în poziția specifică schiorului aflat în plină coborîre, zeci de kilometri în mare viteză.

Pagini realizate de
C. DIACONU

ÎNVĂȚĂTOAREA

schiță de CĂLIN GRUIA

La noi sub munte cînd ninge, apoi ninge nu se-ncurcă, începu să povestească un bărbat înalt, cu cojocul pînă în pămînt și cu căciula dintr-o oaie întreagă. Să vedeți ce mi s-a întîmplat iarna trecută. Vine băiatul meu de la școală, cum intră în casă o întreabă pe maică-sa:

— Mamă, ai ascultat la radio buletinul meteorologic?

Maică-sa trebăluia ceva pe lîngă sobă.

— D-apoi grija asta o am eu? Tu nu vezi cum e afară? Iarnă ca toate iernile!

Ilie, c-așa îl cheamă pe băiatul meu, tace, mănîncă și pune mîna pe carte... Citește o foaie și se uită pe fereastră... Face ce face și iar se uită pe fereastră:

— Pe cine aștepți tu, măi băiete?

— Pe nimeni, mi-a răspuns.

— Apoi, dacă n-aștepți pe nimeni de ce nu te astîmperi?

Și așa s-a zvîrcolit, tot ieșind pe afară și uitîndu-se pe cer, în toate părțile, ca un astronom. Eu m-am gîndit că așa trebuie să facă. Poate așa îi era lecția, despre nori. Se face seară, aduc lemne pentru foc și-mi scot ciubotele... Mai una, alta și ne culcăm. Pe după miezul nopții, unde nu se stîrnește un prăpăd de viscol, de gîndeai că scoate casa din temelii. Urla, fluiera și bătea în ferestre să le spargă, nu alta. Eu ce-am zis? Las' să-și facă de cap. Avem făină, slănină, lemne de foc; și m-am întors pe partea cealaltă și am adormit din nou. Să fi fost un ceas pînă la ziuă, viscolul nu se potolise, cînd îl văd pe Ilie că vine la mine pe laviță.

— Ți-e frig, băiete?

— Nu, vreau să te rog ceva.

— Cu noaptea-n cap chiar?

— Tată,du-te la C.A.P, înhamă caii la sanie și mergi la gară!

Cînd am auzit una ca asta, am crezut că vorbește prin somn. Are obiceiul ăsta.

— Ilie, tată, culcă-te și dormi fără grijă... Ai visat ceva, se vede...

— Ba sînt bun treaz... Te rog, tată...

— Ce să fac eu la gară pe o vreme ca asta, Ilie? Și gara nu-i colea...

— Tocmai de aceea tată... În dimineața asta vine de la Iași tovarășa învățătoare... N-are să găsească nici o sanie de ocazie și are să pornească pe jos, are să înghețe, ba poate să dea și lupii peste ea.

— De unde știi tu?

— A plecat de sîmbătă, a fost chemată la inspectorat și ne-a spus în clasă că azi vine, orice s-ar întîmpla.

— Mare ți-i comedia! Și n-a vorbit cu nimeni s-o aștepte acolo?

— Cu nimeni, n-o știi pe tovarășa noastră?

Asta așa e. Dacă treci cu căruța ori cu sania pe lîngă ea și-o poftești să se urce, rîde și-ți spune că-i tînără, voinică, și că n-o dor picioarele. Ce era să fac? Băiatului meu cînd îi intră ceva în cap, nici cu carul cu boi nu-i scoți.

— Tată, du-te... du-te repede la gară... Ia și un cojocel, și o pătură.

N-am avut încotro. Mi-am tras ciubotele, m-am îmbrăcat bine, am trecut pe la C.A.P., am înhămat o pereche de cai la sanie, și, cu viscolul în față — hai la gară. Drumul era troienit și nu se vedea nici o urmă de sanie. Si nici nu putea să se vadă. Viscolul altă grijă n-avea decît să astupe urmele. Pe unele locuri caii intrau pînă la genunchi în omăt. Ba la o cotitură s-a rupt un ham. Dă-te jos, caută un capăt de funie, leagă, dar mîinile îmi erau amorțite de frig. Nu-i vorbă, cu drumurile sînt deprins eu, le știu întîmplările. Și mai pe jos, mai în sanie, am ajuns la gară. Cînd să trag sania în spatele gării, ce-mi văd ochii? O sanie. Lîngă ea un om din sat de la noi. Îi dau bună dimineața și încerc să-mi încălzesc mîinile.

— Pe cine aștepți, Vasile? mă întrebă gospodarul.

— Pe tovarășa învățătoare.

— Ce-ai zis?... Păi, pentru ea am venit eu, îmi spune omul mirat. Toată noaptea m-au bătut la cap copiii să vin la gară... Și ce era să fac? Poți scăpa de gura lor?

— Nu mai spune, omule! Credeam că numai pe-al meu l-au apucat grijile... Ei, și ce facem?

— Ce să facem? Și eu mă întreb. În două sănii n-o s-o putem duce... Dar poate mai sosesc și alți călători, tot am bătut drumul pînă aici.

Nici nu sfîrșim vorba și în fața noastră se oprește o altă sanie din satul nostru.

— Hei, oameni buni, n-a venit trenul?

— Nu, îi spun eu, dar pe cine aștepți?

— Pe învățătoare.

Pe noi, cei dintîi, ne-a pufnit rîsul.

— De ce rîdeți, mă rog?

— Păi noi tot după învățătoare am venit...

— Asta-i nemaipomenit. Fata mea toată noaptea s-a rugat să vin s-o iau pe tovarășa învățătoare de la gară...

Desen: MAGDA BÎRSAN

Pe patinoar

schiță de OVIDIU ZOTTA

Ușor adus de spate — statura îi era prea înaltă și umerii prea lați pentru mijlocul încă foarte subțire — Ionel Ionică asculta serios ca întotdeauna, fără să contrazică pe nimeni, deși ar fi fost cazul s-o facă.

— Cheia, rosti Gigi Dobroiu, grav și așezat, așa cum se obișnuise să vorbească de cînd i se încredințase răspunderea îngrijirii telescopului de la cercul de astronomie. Cheia de la apartament! Am pierdut-o. Cum să las ușa descuiată?

— Și-atunci, ce te-ai gîndit, să aștepți pînă vine...

— ...mama. De-aceea am întîrziat.

Florin Motoc se grăbi, îi venise rîndul, așa că înșiră pe nerăsuflate textul întocmai cum făcea la ore, grijuliu să nu uite ceva:

— N-am observat că mi se terminaseră biletele de autobuz. Am venit pe jos mie mi-e rușine să merg cu autobuzul fără bilet!

Ionel oftă discret, trecîndu-și degetele prin părul moale, castaniu:

— Normal. Sîntem oameni civilizați.

— Eu am spart ieri o retortă din laboratorul de chimie, surîse stînjenit Didel Ciortea, cu expresia lui de cuceritoare naivitate (datorită ei, în echipa de teatru i se încredințau rolurile de erou-pozitiv-sfios-dar-care-în pofida greutăților-învinge întotdeauna). A trebuit să umblu o grămadă ca să găsesc una la fel. Puteam să las laboratorul descompletat?

— În nici un caz, murmură Ionel.

Urmară alte motivări, la fel de solide. Viscolul se năpustea alb și ghețos în ferestre, zgîlțîind cercevelele, înăuntru însă era, în mod clasic, cald și bine și mai ales distracție mare; toată clasa știa că cei șase mințeau. Întîrziaseră nu din pricinile atît de convingător expuse, ci fiindcă lucraseră foarte cu silință la preschimbarea terenului de baschet în patinoar. Munciseră din greu, rebegiți, aveau mîinile roșii și nasurile umede. Îl stropiseră cu furtunurile, fin, chibzuit, așteptînd răbdători ca subțirea peliculă de apă să înghețe, stropindu-l din nou și, iar așteptînd, și măturînd cu grijă zăpada, și iar stropindu-l, și iar așteptînd — potrivit tehnologiei transcrise atent de astronomul Gigi Dobroiu dintr-o revistă. Ar fi putut să lase treaba pe mai tîrziu, dar își pregătiseră de mult crosele de hochei și ardeau de nerăbdare să fie primii din școală care să ia în primire pucul.

— ...nu mi-a ieșit analiza sintactică, mărturisi Costi Pîrvănescu. Am insistat,dar degeaba. E o frază foarte grea. De fapt nici acum n-am rezolvat-o însă tot încercînd am uitat să mai trag cu privirea la ceas.

Ce scuză ar fi putut fi mai lesne de crezut? Era o adevărată capodoperă, ţinînd seama de felul în care îmbina realitatea cu ficţiunea: Costi, într-adevăr, nu-şi scrisese la română, născocirea constînd doar în afirmaţia că avusese această intenţie, cînd de fapt îşi petrecuse cele mai rodnice ore ale dimineţii împletind din ţevile de aluminiu scoase dintr-un vechi pat de excursie două viziere pentru portari. Marea sa performanţă consta însă în faptul că şi pretextele celorlalţi întîrziaţi izvorau din acelaşi cap neîntrecut în astfel de combinaţii. Apusese de mult vremea minciunilor naive, gen «a venit bunica din provincie şi a trebuit s-o aştept la gară». Costi le furniza cu promptitudine colegilor aflaţi la ananghie invenţii mult mai subtile, uneori atît de frumoase încît nu te lăsa inima să nu le crezi. Chiulangiii care pierduseră vremea nici ei nu mai ştiau pe unde şi în ce scop, întîrziind sau chiar sărind prima oră, nescriindu-şi la mai nimic şi neştiind uneori nici titlul lecţiei, făcuseră toate astea pentru că «la noi se zugrăveşte», «a trebuit să-l aduc de la grădiniţă pe fratele meu», «vecinul de palier şi-a cumpărat nişte mobilă şi m-a rugat să-l ajut s-o urce la etaj», «m-am întors din drum fiindcă-mi uitasem caietul de chimie acasă».

Orele trecură în aşteptarea marelui meci care avea să inaugureze patinoarul. Cea mai interesantă se dovedi aceea de română. Ionel, preocupat de sinceritatea şi (crede el) îngrijorarea cu care Costi spusese că nu reuşise să se descurce la sintaxă, se întrecu pe sine în a găsi cele mai atrăgătoare procedee pentru a le dovedi cît de interesantă e această sintaxă, ajungînd să compare analiza cu o anchetă poliţistă. Detectivul caută propoziţia principală şi strecoară abil printre propoziţiile subordonate, identificîndu-le rînd pe rînd.

După cursuri, visurile de glorie sportivă se transformară în realitate. Patinele şuierau pe gheaţă, pucul ţîşnea cu viteză de proiectil, plasele porţilor se zguduiau. Din toate crosele, numai patru isprăviră meciul întregi. Nici o problemă, băieţii aveau să-şi facă altele pînă a doua zi.

— Costi, dacă nu te grăbeşti, aşteaptă-mă cîteva minute, îi spuse Ionel.

«O fi simţit ceva? reflectă îngrijorat Costi, singur în întuneric pe marginea patinoarului. Sau l-a pus vreun guraliv în temă? Nimic nu e imposibil. În ultimul timp am cam exagerat, ar trebui să mai facem cîte o pauză... Poveşti! Nu-i Ionel omul care să-mi facă mizerii! Chiar dacă bănuieşte, preferă să tacă, e băiat delicat, aşa diriginte să tot ai. Uneori îmi pare chiar rău cînd îl văd cît de uşor se lasă dus cu vorba. Mi-ar trebui un adversar mai serios, cum era profesorul Dolete, el, da, ştia să strige, punea întrebări, insista. Pînă-l convingeai te treceau toate năduşelile».

Auzi un tîrşîit, se întoarse şi izbucni în rîs: Ionel, cu nişte patine nou-nouţe montate pe talpa ghetelor prea mari, venea chinuit, sprijinindu-se într-o lopată.

— Voiam să plece toţi, zise el, stînjenit. Nu-mi surîde să apar aşa în public. Cu tine e altceva, eşti un băiat de încredere.

— Nu ştiţi să patinaţi! se minună Costi.

— Înot, joc fotbal, o vreme am făcut şi pe arcaşul, dar patinele nu m-au atras niciodată. Meseria îmi cere însă să fiu mereu printre voi, chiar şi la patinaj. Or, ce autoritate aş avea stînd fără rost pe margine sau, şi mai rău, intrînd pe gheaţă şi spărgîndu-mi capul?

— La vîrsta dumneavoastră o să fie cam greu să învăţaţi patinajul.

— Da, sînt cam bătrîn, am aproape 28 de ani. Totuşi, dacă mi-ai da o mînă de ajutor... Asta-i motivul pentru care te-am rugat să mă aştepţi.

Costi Pîrvănescu îl privi suspicios: «Nu cumva mă duce? De vreme ce eu îl păcălesc, de ce n-ar răspunde la fel?» Dar ochii săi experimentaţi se convinseră că Ionel Ionică era la fel de neştiutor în ale patinajului ca un sac cu nisip.

— Ar fi trebuit să vă cumpăraţi ghete speciale, care ţin glezna, observă el. Riscaţi o luxaţie. În sfîrşit, să încercăm. Întindeţi mîinile, deocamdată o să vă trag încet după mine. Îndoiţi niţel genunchii... aşa... menţineţi-vă cît mai rigide încheieturile gleznelor... bine... şi luaţi o poziţie înclinată înainte, ca să nu alunecaţi pe spate. Dacă simţiţi că vă pierdeţi echilibrul, să nu vă fie ruşine: daţi-i drumul, cădeţi, asta face parte din program, dar să cădeţi pe stînga sau pe dreapta, niciodată pe spate.

Astfel remorcat, Ionel se pomeni, tremurînd, în mijlocul patinoarului.

— Fără teamă, îi zise Costi, grav şi în acelaşi timp plin de blîndeţe (în realitate, abia se stăpînea să nu rîdă). Ţineţi-vă de mine ca şi pînă acum, dar încercaţi să vă sprijiniţi alternativ cînd pe un picior, cînd pe altul... sigur că da... aveţi aptitudini!... nu, **nu ridicaţi** patina, lecţia asta o lăsăm pentru mîine, cînd o să învăţaţi cum se face avîntul. Stop! Aveţi grijă să nu scăpaţi piciorul prea înapoi! Şi **încet** am zis! Azi ne interesează numai echilibrul şi mersul pe gheaţă, de ce vă grăbiţi?

Dimineaţa, Costi se apucă să-şi facă o crosă nouă, dar după cîteva clipe de gîndire îi telefonă lui Gigi

— Care-i viaţa ta, urîtule? Serios? Alo, păi dacă îţi faci o crosă atît de grozavă, fii mai productiv, fă una şi pentru mine. Care leneş? Alo, ia vezi! I s-a stricat lui Mănăilă casetofonul şi m-a rugat să văd ce... Alo, cum care Mănăilă? Nu-l cunoşti. Uite-aşa! De cînd ai impresia că tu îi cunoşti pe toţi? Nu ştiu, presupun că l-a lăsat vreun tranzistor, şi termină cu curiozitatea asta că nu eşti fată, vezi cum rezolvi cu crosele alea, ar fi bine să începi cu a mea.

Gînditor, Costi închise telefonul şi începu să citească la sintaxă.

AICI, LÎNGĂ MUNȚII CARPAȚI

Aici lîngă Munții Carpați —
Orașe mari se-nalță către soare
Și noi vom fi mari făurari
Ai zilelor viitoare.
Vom fi așa cum ne-au dorit străbunii
Viteji și dîrji făuritori de bucurii
Și cu-avînt urca-vom
Spre anul două mii.

CLAUDIA BOSCA
clasa a VII-a,
Băbeni, județul Sălaj

DESEN

Un rîu, un șes, în dreapta o mare,
Un deal și-un răsărit de soare,

Apoi coline, brîu de munți
Pe care greu e să-i înfrunți.

Și ape mii pornind din ei
La vale, sonde de țiței.

În mijloc, mîna unui faur
Cîmpii cu holdele de aur.

Și dacă mă veți întreba
Vă spun: Aceasta-i țara mea!

DRAGOȘ ZISOPOL
clasa a VI-a,
Școala generală nr. 7, Cîmpina

● ●

Start în Daciada — foto GH. VINȚILĂ

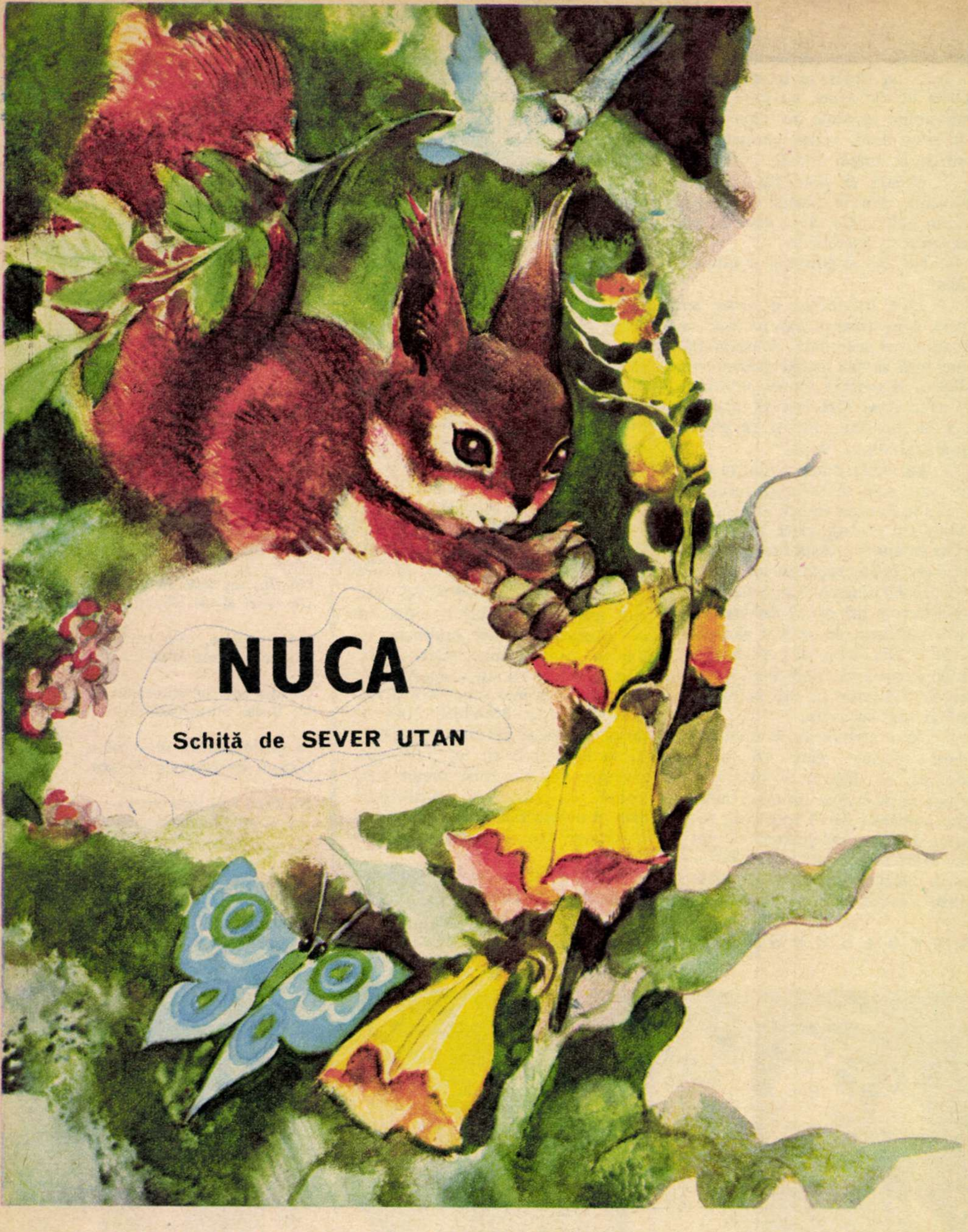

NUCA

Schiță de **SEVER UTAN**

E o imagine fabuloasă și totuși reală, desprinsă parcă din vechile, anticele mituri, și totuși întîlnită în zilele noastre. Aceasta este peștera pe care o descoperise Ilena, o fată de 13 ani, elevă în clasa a VI-a la o școală dintr-un grui așezat într-o zonă subcarpatină. Brazii se înfrățeau acolo cu codrii de stejar și de fag, iar Rîul Alb susura printre vetrele rădăcinilor, purtînd la vale o culoare închisă, cînd era cerul umbros, și aurie-sticloasă cînd cerul se deschidea în măreția lui infinită, sărutată de soare mult. Rîul acesta cobora prin pădure, făcînd matcă îngustă și adîncă. De amîndouă malurile se înălțau pereți drepți de piatră, pe care apa-i cioplise stăruitoare.

Rîul bolborosea cu spume albe, iar peste stînci, cînd se prăvălea, huia adînc și numai caprele negre îndrăzneau să sară de pe un tanc de mal pe celălalt, într-un zbor ireal.

Pentru că din toate făpturile pădurii, mie mi se par caprele negre cele mai înzestrate cu vigoare din vatra naturii, din adîncile ei rădăcini milenare, din iuțeala și sprinteneala undelor de ape, în care natura posibil este că le-o fi botezat la facerea ăstor temelii de granit, și de calcar, înzestrîndu-le cu iuțeala razei de soare și amirosul florilor de cireș sălbatic.

Ilena era fiică de pădurari, înțelegînd prin asta că de aproape două veacuri neamul ei ce se numea Timiș, sălășluia dimpreună cu fauna cinegetică și cu pădurile dimprejur într-o casă așezată pe malul drept de la Bulboana Zînelor, numele acesta potrivindu-se, fiindcă în acel loc Rîul Alb se prăbușea într-o cascadă de peste zece metri, iar aburii apei în căderea lor — și în sticlirea sulițelor solare — imaginau și întruchipau aripi de zîne, zburînd mereu și mereu spre cele mai adînci prăpăstii, pînă unde mintea omului pătrunde în necunoaștere, ca niște zîne bune și albe, cărora bunicele și mamele le spun în gînd: «Zîne bune, zîne albe, zîne neprihănite, păziți-mi sănătatea odorului meu».

Într-o zi Ilena mînca nuci. Unde se afla nu era departe de cascadă, preț de un sfert de ceas de drum. Atunci a cunoscut-o pe Nuca, o veveriță curajoasă și prietenoasă, roșie și cu ochii licurici, scînteind îndrăzneți, lîngă fată, încît pînă să bage bine de seamă ce se întîmplă i-a furat nuca din mîini, fugind cu ea într-o ascunzătoare a ei.

Din mirarea dintîi pe care a avut-o, Ilena a izbucnit apoi în rîs și inima i s-a umplut apoi de o mare bucurie, presimțind în această întîmplare și în îndrăzneala veveriței o aventură frumoasă.

A mai scos din sîn o nucă și spărgînd-o între palme a strigat apoi: «Nuca, Nuca!»

De unde i-a venit ei acest nume nu poate ști, inspirația a fost de moment, dar numele i-a plăcut și a fost fericit ales, căci n-a trecut multă vreme și dintr-un rămuriș de stejar a țîșnit în fața ei veverița, micuța flăcăruie roșiatică. I-a luat nuca cu lăbuțele ei din față, coada stufoasă îi era mai lungă decît trupul, iar urechile înalte. A dus la gură miezul dulce de nucă, apoi cu un salt de arc a sărit înapoi vreo doi metri.

Acolo, s-a oprit, și la umbra tufanului și-a ronțăit cu plăcere, iute-iute cu dinții ei mărunți miezul rîvnit.

Ilena a strigat atunci: «Nuca, Nuca!», dar veverița n-a mai auzit-o în ziua aceea.

Peste vreo două zile, în același loc, aflîndu-se iar, cu o pungută de nuci pregătită din vreme, Ilena a chemat iar din pădure: «Nuca, Nuca!» După aproape jumătate de ceas de chemare, ca un strop de apă vie, a căzut lîngă ea, de pe un ram de brad, veverița.

De astă dată era mult mai prietenoasă. A luat o nucă din mîinile fetiței, fugind iute undeva în stufăriș să o ascundă. Dar îndată s-a întors după alta.

Așa a făcut cu trei nuci. La a patra Ilena s-a ridicat în picioare. Veverița s-a speriat și a fugit, a dispărut într-un desiș de arbori mici, printre care se lățeau tufele de zmeură. Trecînd prin acest loc după vreo 20 de minute Ilena s-a găsit în fața unui zid de stîncă.

Dînd la o parte rămurișul ce o împiedica să înainteze a descoperit, căscîndu-se în fața ei, gura unei peșteri.

Se apropie de ea neîncrezătoare. Înăuntru era beznă și îi fu frică să intre. Între timp, fără să observe, cerul își schimbase brusc înfățișarea. Se înnourase, herghelii de nouri colbuiră sălbatic toată zarea, și dintr-o dată pădurea începu să se zbată, să se adune arbore lîngă arbore, un vaier să treacă prin ramuri și o mare neliniște să cuprindă toată firea din jur.

Ilena se gîndi să fugă acasă, să n-o prindă ploaia în locul acela, dar nu mai avu vreme. Tunete și fulgere se dezlănțuiră, frîngînd tăriile cu săgețile lor, și ploaia răpăi peste pădure cu grindină mare. Se întîmplase ceea ce la țară se numește o rupere de nori.

Înfricoșată, Ilena intră cîțiva pași, poate șase, poate zece în peștera descoperită și rămase neclintită acolo patru ceasuri încheiate. Apoi coborî acasă. Pe Nuca n-a mai întîlnit-o.

De-abia peste două zile o revăzu în apropierea Cascadei Zînelor. Parcă o aștepta să apară. Îndată ce a zărit-o i-a sărit înainte dîndu-i de înțeles: «Mi-ai adus nuci? Cum ne-a fost vorba?...»

Ilena îi întinse nuca, pe care Nuca o luă cu lăbuțele din față dispărînd cu ea într-un tufan.

Probabil că acolo își făcea proviziile pentru iarnă.

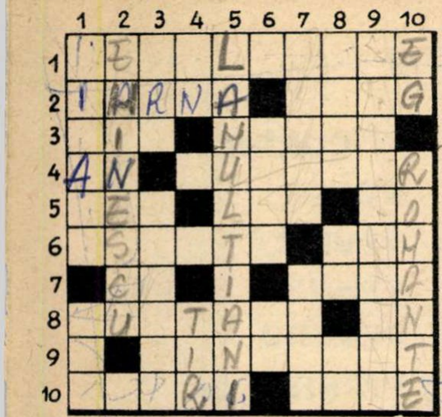

DE ANUL NOU

ORIZONTAL: 1) Prilej de veselie la cumpăna dintre ani. 2) Prietena ta — Intrare în noul an. 3) Aduce veselie — Conservat. 4) Unul pleacă, altul vine — Talent foarte apreciat de Anul nou. 5) Cîmpie — O palmă de loc — În clocot! 6) Specialiști ai frumosului. 7) Ac întors — Pînă cînd ține revelionul? 8) Petrecăreți — Bine! 9) Drămuit. 10) La mulți ani! (pl.) — Timp de iarnă.

VERTICAL: 1) Le găsești unde nu te aștepți — Anul care vine. 2) Cel mai mare poet român. 3) Necesar în clipa urărilor — Autorul poeziilor «Numai noaptea» și «Cupa». 4) Primul ecou — Sport la țintă. 5) Urarea strămoșească de Anul nou (3 cuv.). 6) Ulei (reg.) — Sete! 7) Cu prefixul strict — Ultimul număr al anului conține «Plugușorul». 8) Aranjat pe jumătate — 31 decembrie — Primul revelion. 9) Satul în care te-ai născut — Ține de unicat. 10) Emil Grosu — Cîntece de petrecere.

V. CONSTANȚA

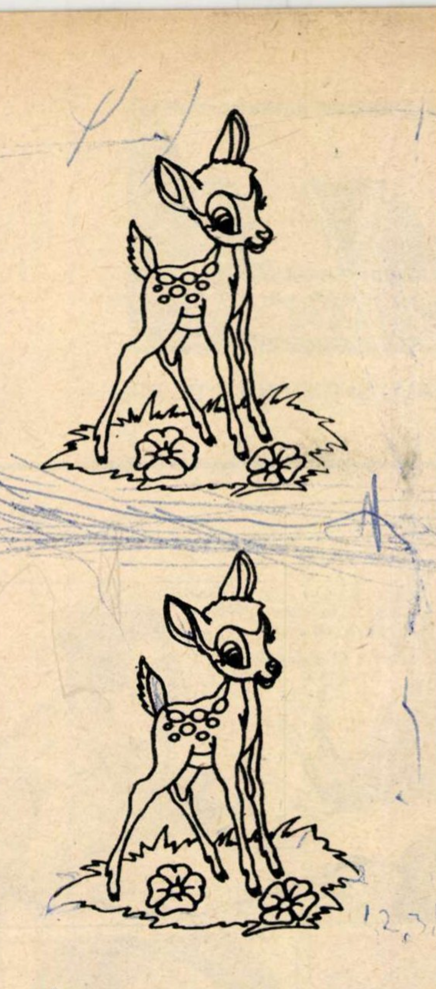

1,2,3

Între aceste două desene există 5 deosebiri. Care sînt?

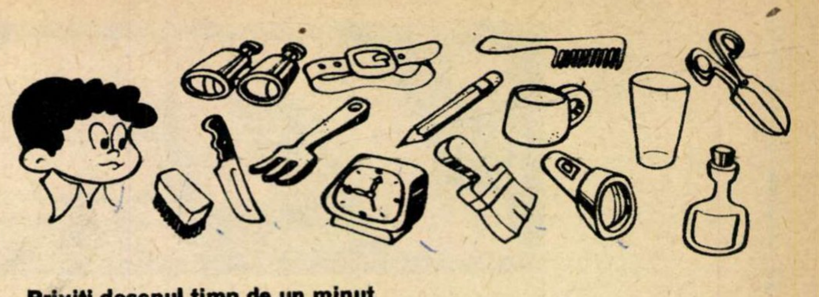

Priviți desenul timp de un minut. Închideți revista și spuneți cîte obiecte ați observat?

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

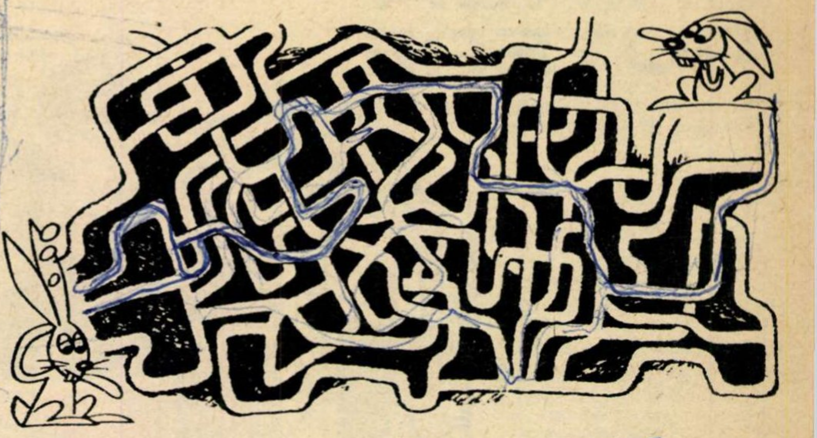

Pe care drum se pot întîlni iepurașii?

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

ANDO

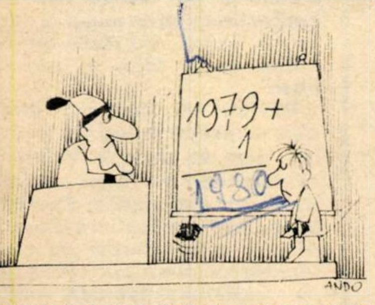

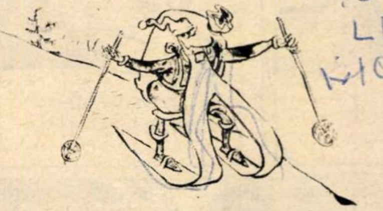

MOȘU
LA
MOȘI

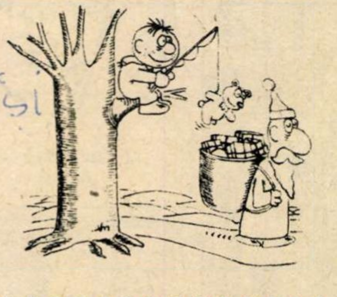

Unui băiat răutăcios

Nu îl mîngîie pe-Azor,
Ci îi dă cîte-un picior...
(Lui îi e mai la-ndemînă
Un picior, decît o mînă!)

Gimnastelor noastre

Admirînd aceste stele
Care nu-s de loc rivale
Observăm: la paralele
Inegale, sînt egale!

GIUSEPPE NAVARRA

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

Invitație la circ

ORIZONTAL: 1. Pasionați ai spectacolelor de circ din antichitate. 6. Cade-n cap și nu se strică și-n picioare se ridică, 8. Comic. 9. Partener al lui Bran într-un celebru cuplu comic american. 12. Flacăra «înghițită» sau scoasă pe gură la circ. 14. Oraș în lunca Mureșului. 15, Fram, faimosul urs-actor dintr-un celebru roman de Cezar Petrescu. 17. Țară asiatică. 20. Octombrie (abr.). 21. Arenă în care animalele dresate evoluează la circ. 23. «Artist», cu un rol de prim rang, alături de toreador, în arenele Spaniei. 25. Oraș în Filipine. 27. Spectacolul de circ. 28. Evoluțiile la acest aparat, ca și la trapez, impun folosirea unei centuri de siguranță (pl.). 29. Arta anumitor actori de circ de a arunca în aer și de a prinde cu mare abilitate cercuri, mingi, bastoane și alte obiecte (pl.). 30. Virtuos al circului.

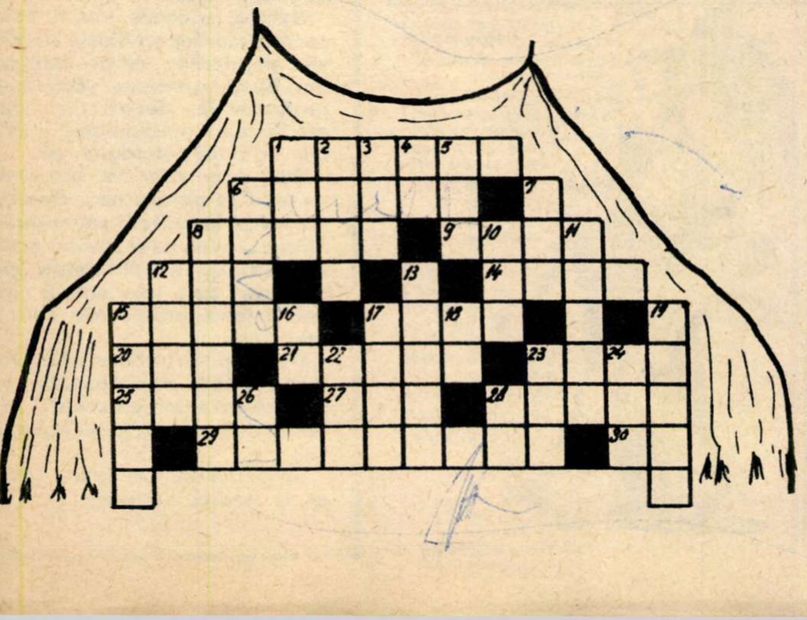

VERTICAL: 1. Stîrnit în cascade de gagurile clovnilor. 2. Materie primă pentru înghițitorul de săbii! 3. Depunere argiloasă. 4. Alături de lame, cuie și cioburi, pot fi găsite pe salteaua fachirului (sing.). 5. Proeminență caricaturală la clovni. 6. Cetatea sfîntă a musulmanilor. 7. Animale de mare finețe, inteligență și suplețe, care oferă minunate numere de dresură. 8. Încălecare din fugă a calului, fără ajutorul scărilor, sau călăria în picioare pe șa. 10. Măsură de greutate chineză. 11. Din programul spectacolului de circ. 12. Animal polar cu care se realizează interesante numere de dresură. 13. Locul de desfășurare al spectacolului de circ (pl.). 15. Călușul călărit de maimuțe. 16. Raicu Marin. 17. Învîrtit pe... deget! 18. În avantaj. 19. A deprinde un animal să execute diferite acțiuni, ceea ce dă o notă de mare atracție spectacolelor de circ. 22. Mică insulă lîngă Stockholm. 23. Cartierul care găzduiește monumentala clădire a Circului bucureștean. 24. La intrare și la ieșire. 26. Începe comedia... 28. ...și piruieta!

DICȚIONAR: NAIC, AGG, TAN.

VENERA POPESCU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

24 pagini, 2 lei

index 41033

2/2

START spre viitor

ABONAMENTE: LA OFICIILE P.T.T.R., FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESA.

ÎN CURÎND, NOUA REVISTĂ TEHNICĂ PENTRU PIONIERI ȘI ȘCOLARI

Sub titlul acesta își va lua zborul către voi, dragi pionieri, o nouă publicație, așteptată cu nerăbdare de toți copiii: revista de știință și tehnică a pionierilor și școlarilor.

Start spre viitor **își propune să devină prietenul și sfătuitorul apropiat al fiecărui pionier-tehnician, al tuturor participanților la Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, la toate concursurile și activitățile tehnico-aplicative pionierești. În sprijinul acestora, publicația va tipări planuri de construcții și scheme din toate domeniile, de la electrotehnică și electronică la construcția de mașini în vederea autoutilării atelierelor școlare și a celor proprii. Nu vor lipsi nici confecționarea de material sportiv, de jucării, nici ideile privind utilizarea cu folos a timpului liber.**

Revista va conduce primii pași ai începătorilor, dar în același timp va pune la îndemîna «veteranilor» o tribună a schimbului de experiență. Prezența în paginile publicației a inovatorilor și inventatorilor de toate vîrstele va stimula interesul față de creativitatea tehnică, spiritul novator.

Spațiul rezervat informării științifice va oferi cititorilor incursiuni în domeniile de avangardă ale științei și tehnicii mondiale, facilitîndu-le urmărirea desfășurării impetuoase, în țara noastră și pretutindeni pe glob, a revoluției tehnico-științifice contemporane.

Rubrici speciale vor fi consacrate marilor probleme ale vîrstei pionierilor, dintre care nu vor lipsi orientarea școlară și profesională, dezbaterile asupra însușirii matematicii, a fizicii, chimiei, biologiei etc.

Start spre viitor **va promova un mod de gîndire nou, creator, stimulînd la cititorii săi originalitatea ideilor, ca și spiritul practic, aplicat, inventivitatea, capacitatea de a găsi soluții proprii la toate problemele care îi preocupă.**

Din paginile publicației nu vor lipsi rubricile de anticipație, de dezvoltare a perspicacității, paginile distractive, jocurile, umorul.

Start spre viitor **va apărea lunar în 16 pagini colorate.**

URIAȘA PUTERE

Scenariu: ILIE TĂNĂSACHE
Desene: PUIU MANU

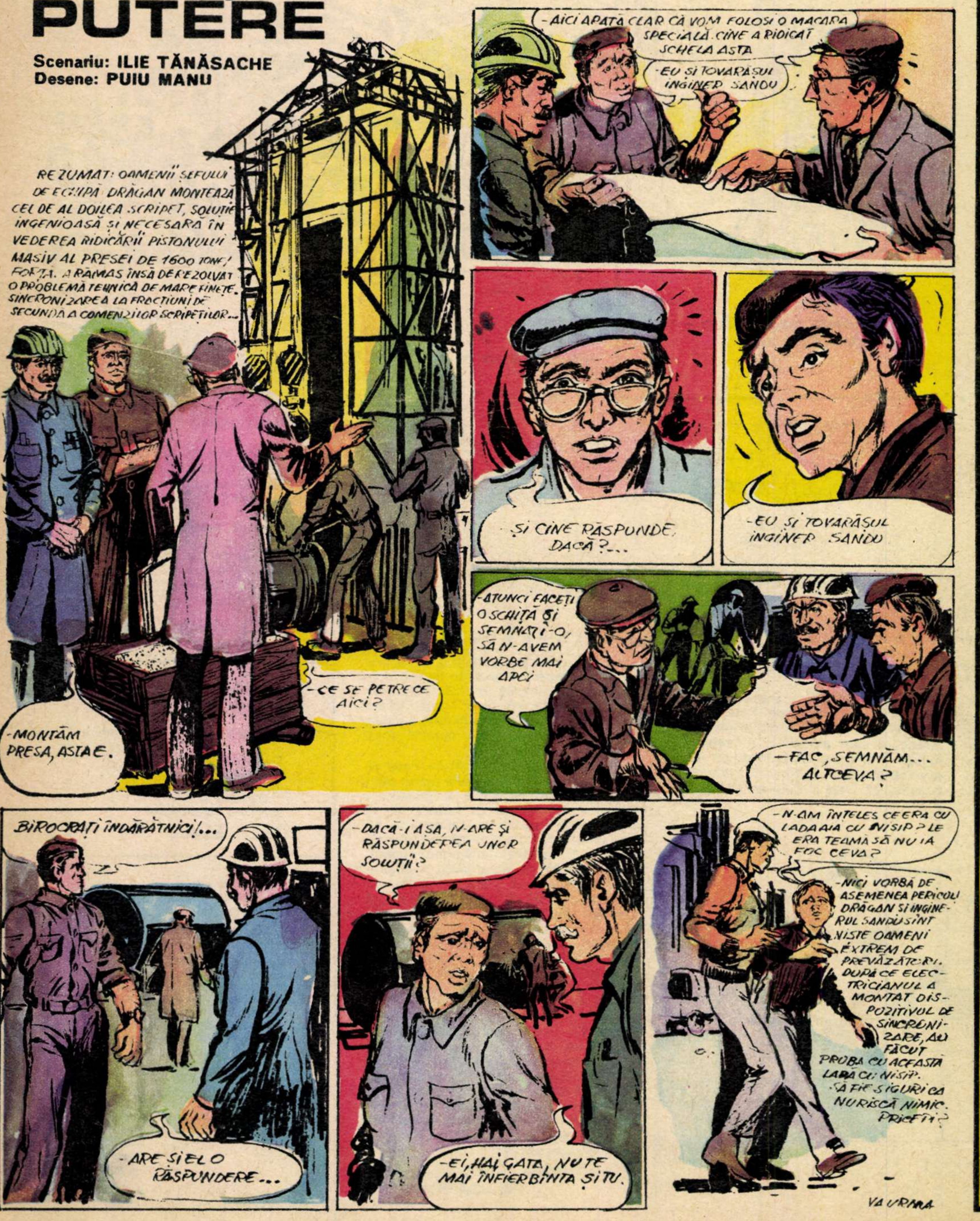
REZUMAT: OAMENII ȘEFULUI DE ECHIPĂ DRĂGAN MONTEAZĂ CEL DE AL DOILEA SCRIPET, SOLUȚIE INGENIOASĂ ȘI NECESARĂ ÎN VEDEREA RIDICĂRII PISTONULUI MASIV AL PRESEI DE 1600 TONE/FORȚĂ. A RĂMAS ÎNSĂ DE REZOLVAT O PROBLEMĂ TEHNICĂ DE MARE FINEȚE: SINCRONIZAREA LA FRACȚIUNI DE SECUNDĂ A COMENZILOR SCRIPEȚILOR...
-CE SE PETRECE AICI?
-MONTĂM PRESA, ASTA E.
-AICI APARE CLAR CĂ VOM FOLOSI O MACARA SPECIALĂ. CINE A RIDICAT SCHELA ASTA
-EU ȘI TOVARĂȘUL INGINER SANDU
ȘI CINE RĂSPUNDE, DACĂ?...
-EU ȘI TOVARĂȘUL INGINER SANDU
-ATUNCI FACEȚI O SCHIȚĂ ȘI SEMNAȚI-O, SĂ N-AVEM VORBE MAI APOI
-FAC, SEMNĂM... ALTCEVA?
BIROCRAȚI ÎNDĂRĂTNICI!...
-ARE ȘI EL O RĂSPUNDERE...
-DACĂ-I AȘA, N-ARE ȘI RĂSPUNDEREA UNOR SOLUȚII?
-EI, HAI GATA, NU TE MAI ÎNFIERBÎNTA ȘI TU.
-N-AM ÎNȚELES CE ERA CU LADA AIA CU NISIP? LE ERA TEAMĂ SĂ NU IA FOC CEVA?
-NICI VORBĂ DE ASEMENEA PERICOL! DRĂGAN ȘI INGINERUL SANDU SÎNT NIȘTE OAMENI EXTREM DE PREVĂZĂTORI. DUPĂ CE ELECTRICIANUL A MONTAT DISPOZITIVUL DE SINCRONIZARE, AU FĂCUT PROBA CU ACEASTĂ LADĂ CU NISIP. SĂ FIE SIGURI CĂ NU RISCĂ NIMIC. PRICEPI?

VA URMA